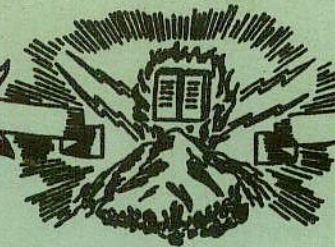

בעזחשי"ת

תורתך

ספרים

אברהם

שנאתי

ספר

ברית ישראל

כולל דינים והנהגות ישרות, דרושים ושיחות נחמדות ויקרות. ענינים נוראים ונפלאים, משמחי לב ומעוררם לקיים מצות מילה, להכניס בנו בכריתו של אברהם אבינו כשמחה עצומה, ולהאיר על נפשו הארת נועם וזיו שכנית עוון יח'.

בנו ומיוסד ע"פ דברי

פקוד מים חיים, פגועת אלקים חיים, ספגו יסוק כל העדרים, ספגנו חיים ומלאה ספרים, פנינים יקרים ומבני נוד ספרים, ונס עשה צינים ופריים, בהלכה ופולחן על סככת בים עהכים, עינים מאירים ולב שממחים, כל אלה פעולת קדוש ה' וידר לאומו, היה אאמו חרב ומאון המזבח הקדוש והטהור שי התורה, מנורה המטהרה, צפיות הפארת, אספקלריא המאירה, המפורסם בכל קצו ארץ ואיים, כחז מן החשובים, עמדת הפארת ישראל וחרם, איא קדוש, רשכביה כקשר

מח חיים הלברשטאם וצוק"ל

האדמ"ק בנאו

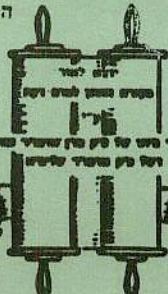
בלקט וצאטקי יחדו ויצא לאור ע"י

הלברשטאם

בלאאמור"ר הרב המאון הצדיק מרן רבי ישראל זצלה"ה ו"ע

האדמ"ר ואבד"ק ומיגראד

רב דקהל דבני חיים

היה זהו על קרן מן שיעור הקדש
יהוה קרן משיח לישע

דברי חיים

המדרש

כחז זמנו, שנכתב במשדל

הספר הקדוש הזה נדפס

מנחת זכרון

ע"ר

סיני הלכרשטאם

בלאאמו"ר הרב הגאון הצדיק מרן רבי ישראל זצלה"ה זי"ע

רב דקהל דכרי חיים

האדמו"ר ואבד"ק זמיגראד

בעמח"ס סיני בקודש ג"ח עוקר הרים עה"ת ועוד

לרגל הבניסו את בנו בכריתו של אברהם אבינו ע"ה

למו"ט ובשעתומו"צ

יאנו השי"ת לגדלו ולחנכו על פי דרך התורה והיראה

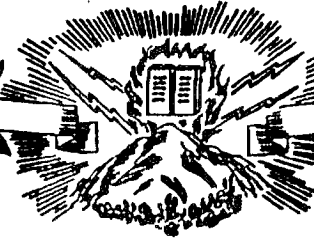
ויתעבד לאילנא רברכא

ויה"ר שיתקיים בנו מה שכתב בספר חסידים סי' רכ"ד וז"ל האומר דבר שמועה מפייהם הם מתפללים עליו שם ומליצים טובה עליו ובפירוש מהמפרש שמה "שהצדיקים שהם בעולם העליון נהנים כשמשכימים החיים לדעתם ואומרים דבר שמועה מפייהם, ומתפללים ומבקשים ה' עליהם", וזכותו הקדוש של מרן בעל הדברי חיים יגן עלינו ועל כל ישראל להוושע בחשועת עולמים בביאת גוא"צ כמהרה דידן אכיה"ר.

תודה רבה בעד השתתפותו בשמחתי

ואי"ה בשמחתכם אשיב לכם כגמולכם הטוב

בעזחשי"ת

ותורתך

סעפים

ספר

ברית ישראל

כולל דינים והנהגות ישרות, דרושים ושיחות נחמדות ויקרות.
ענינים נוראים ונפלאים, משמחי לב ומעוררים לקיים מצוח
מילה, להכניס בנו בכריתו של אברהם אבינו כשמחה עצומה,
ולהאיר על נפשו הארת נועם זיוו שכונת עונו ית'.

בנו ומיוסד ע"פ דברי

סקור מים חיים, בתורת אלקים חיים, סמנו ישקו כל העדרים, ספענח
חיים ומגלה מסתרים, פנינים יקרים ואבני נזר מפוארים, ונג עשה
ציצים ופרחים, בחלכה ופולחן על מסכת כים ערוכים, עינים מאירים
ולב משמחים, כל אלה פעולת קדוש ה' וידיד לאוסו, היה אמטו הרב
הגאון הסובח הקדוש והטהור שר התורה, מנודה המחורה, צערת
הפארת, אספקלריא הסאירה, המפורסם בכל קצו ארץ ואיים, כחד סן
הראשונים, עשרת הפארת ישראל והדרם, איז קדוש, ושכביה כשית

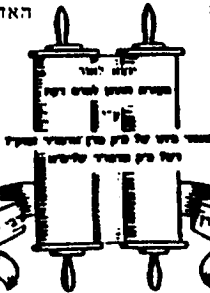
מן חיים הלברשטאם וצוק"ל

האבדי"ק צאנז

נלקט ונאסף יחדו ויצא לאור ע"י

סיני הלברשטאם

בלאאמור"ר הרב הגאון הצדיק מרן רבי ישראל וצללה"ה ז"ע
רב דקהל דברי חיים האדמו"ר ואבדי"ק זמיגראד

כתב

כתב

דברי חיים

המדרש

כ"ז זמריד שנת ב'שי"ת

הובא לדפוס
ועתה יצא לאור
בקצרת החזון לארם דעת

על ידי

נאמני ביתו של כ"ק מרן וחסידיו וצוקל
ושל כ"ק וחסידיו שליט"א

בית המדרש דברי חיים

מסרה ע"י הרב הגאון הצדיק מרן
רבי ישראל הלברשטאם זצלה"ה וי"ע

בנשיאות מרן הרב הגאון
רבי סיני הלברשטאם שליט"א
האדמור"ר ואב"ד ופינגרוד י"א

כל הזכויות שמורות להמו"ל

© Copyright

להשיג הספר אצל המו"ל

CONGREGATION DIVREI CHAIM

236 Madison Avenue
Brooklyn New York 11226

והגיה פון יומאם וריליה פו היא הפמאנאם ופאנהאפם קליילי האנטימ

סדר מקון חיים קרוך

סדר

המילה

וברכותיה

מילה הוא להבדיל אדם ישראל באדם אחר בדין קודש ובי קדוש שזכן בחוכמו נפש כקדושה.

(דברי חיים חנוכה)

שנדד אנשבי שלח ב'בשר אנגאורה ר'פק

יכין כסא רחב לכסא של אליהו הנביא ואם אין לו יקח שני כסאות זה אצל זה ויכסם עם כרים, הכסא של אליהו הוא מצד ימין וכסא של הסנדק הוא מצד שמאל, ונוהגים לשים אח הכסא לצד צפון בין מזרח למערב לפי שהמילה היא כעולה ועולה שחיטתה בצפון ומה טוב אם הוא לפני ארון הקודש.

✳

ראוי לכל העומד שם להתעורר בתשובה חזקה ולהכניס בדעתו אמונה אמיתית כי אליהו מלאך הברית ישב כאן ולכן ראוי לעמוד שם בדרך ארץ גדול ובכושח פנים ומכ"ש שלא ידבר שם דברים בטלים ושל מה בכך.

✳

כשעושים כל ההכנות לצורך הברית יודרו האב ויאמר תפלה זו מלה במלה בכוונה עצומה ובשמחה רבה עד מאד שויכה אותו השי"ת במצוה גדולה ונפלאה כזו מצוות מילה.

דברי חיים

המילה היא כעולה

במסור

מן הנקרא ונו חקרינו אח קרבנכם. וקשה הוא למל חיבת אדם גם קרבנכם מיוחד וכבר לרבו בחי' ונשם כל אוח ואוח לרשע אולם דברי חובה לכמה פעמים נרש וגם יש לרמז מה חוכן ענין הקרבן מה הוא ומבואר במחקרים ששוקש הדבר נעייבם אבל בלחמ מבואר נכחני כאריי הקדוש א"ל אשר הקרבן בא לטכר הכסף מחלחלה לפי שהנפש הישראלית מחלבה בלבוב נפש מחלחלה רכנס ידוע שיש בעולם ענין רוחני המהנהג ע"י כיינו כל אלה השמים והכללים והארץ והארבע יסודות כולם מתחבטים ע"י כח הכולל הנקרא בפילוסופים טלם השכל הפועל בנללים וע"י מחלללים אלה השמים והארץ וכל היסודות. וכ"א נחמוצ עד שנחכוה וולוו חולדות בארץ ובכל היסודות ונקרא בדברי המחקרים פכע ולאחזו עם קדוש יעשו שיש נבוב מעל נבוב ובי העשירי נללים וכל אלה השמים והיסודות החחוחים נקראים רק שמרי אופנים דע"י יודע דוב כ"א בערך העולם כשליו נגרניר מרדל וכ"א רק חיליות חלונית סרבה דקדושה דע"י ונקדושי ע"י יש מדורין ואופנים נבוב מעל נבוב שומר און לשמר וכ"א הנקודס קפסה

עד העולם שלמעלה ממנו עד כמה עולמות און מספר עדי נואו לפיכך חיליות אשר שם טכ ד' נכחנלות וכ"א וגרמוכי חד ושם מראש זו כבודו יחשלה בעולם כביכול חד וכשלבנה קשורכ בנחלה כי כל המדות דלחיות רק לאשחמודע חוקשי וחילי' לבני נשא אצל לאו דחיה לי' מדה יריש חיו ושמות ישראל הן כעכ גבורות מכסא כבודו יד ובטולם חלחיות למל כשרשים כידוע ישראל עלו במחשבה וכשמחן נבוב מחד און מחלבה בלבוב חומרי ע"י חסא אדכיר: חלבה בלבוב איש נקי דמקרי משכא כו'. והקדיש נמר מרע אנרכס ירו וקרבנו לפני כר סיני וששקב וזכמתן און עדיין לא נכסק לגמרי מחמת כחמא כידוע ולכן יתחן לנו חוכיק נוקר החומרים שיכול להיות כשא הקדושה וירוש כי יש מילוש בין הכסף השכלי אלוקי ובין נפש החיית' נפש ארס שנקרא טנכ מילוש בין חול לקדש ומ"י נפש זו קשורים כחומר ונפש השכלי יחד וזו מכונה בבחי' גלס חכ הוא גורם לפעמים להטות חמד החומר השבור החליות ואם חזקך כללם כ"א יחשק לטוב וכה"ג י"ה נכנס חמת הקדושה ונפש השכלית:

בספר

ירח אליו ד' בלתי ממרח וגי' נלפ"ד
 למס' דס"ג רש"י ז"ל כחב' דלפי שממרח
 נחן לו ע"כ על המילכ' לסיק ע"כ עליו בחלקו.
 וסקאו בעולם הא"ך סיד' דיו' שאברכס' אפי"כ רל"ג
 כחמ"מים' ובעל' כנסיו' גדול יקח ע"כ מממרח' א"ס
 לקיים' לוי' בגזרה' ב"כ וי"ש. א"ך י"ש למס' דס"ג ידוע
 שכל אדם' לפי' מה שכחו' טובד' ד' באבריו' גידיו' כ"כ
 מחך' אבריו' החומרים' ומחיר' אור' כשכלים' שנכשפו
 ולא' אז' נלבד' שמחך' ע"פ' רק' מחכ' כל' כשולמות'
 בכללות' השולמות' כולם' וכל' קדוהו' על' טובד' ד' הוא'
 כשכשכס' ויפלא' בכל' לעורך' נב"ש' ולפי' ערך' חיקוי'
 נכשו' ואפי"כ' מאלו' ומבשו' ויכילו' וכלי' ביהו' הכל'
 כשכשכס' לפי' ערך' מעשיו' בקדש' ולפי' חיקון' נשמחו'
 כי' האדם' כולל' כל' השולמות' והכח' אברכס' אפי"כ' ב"ת'
 שהחיל' לכי"ר' בורא' יח"ש' וית' ומחא' על' כשנים'
 שגברו' וחס' פעל' בלחן' כשנים' כמבואר' במד"ר' ש"ס'
 ע"ד' של"ח' כ"ס' ע"כ' הכיר' בורא' ואפי"כ' לאותו'
 כמד' שגמ' ע"כ' ה"כ' בורא' ע"כ' חיקון' כל' הדוד'
 וכל' כדוחה' שלפניו' שכולס' היו' מעששים' ובאים' יוכ"א'
 א"כ' כדי' לקבל' שכר' כנגד' כול' וכפי' ערך' חיקון' מעשיו'
 חיקון' גם' נשמחו' גרים' ח"כ' הנפש' אשר' עשו'. והכח'
 ידוע' ש"כ"ס' כל"ל' כל' ה"כ' אבות' שכל' אחד' כלל'
 מכולס' כדמד"ר' אברכס' נקרא' ישראל' יו"ש.
 ומחמת' שאברכס' אפי"כ' ע"כ' חיקון' גם' מדת' יח"ר'
 סאכוח' א"כ' נקרא' על' שמו' על' ש"ס' כולן' ובערך' ז'
 חיקון' נשמחו' כגרים' מכל' כקלוח' כנקרא"ס' דרך' כלל' ג'
 קיוון' ולכן' ה"י' לו' שלש' אובכים' מב' קוים' ע"ד' ג'
 מדת' שחיקון' ידוע' שזיק' החיקון' הוא' לבחי' בגזרה'
 כנקרא"ס' דנים' למחוקן' כשורש' ולכן' גם' שלש' רפיו'
 ה"י' כולם' בבחי' בגזרה' כמו' שביאר' כרי' ז"ל' בג"ח.
 וכ"כ' ממרח' ה"י' בחי"כ' גזרה' שנגזרה' לשון' ממרח'
 כמבואר' בס"ק' והכח' מלות' המילכ' היא' כשיק' לח'
 ימים' כדי' לקדש' האברים' מ"ס' בוא' כי"ר' מקודש' ימי'
 כקפוטח' א"ך' ב"בוא' ימי' הוקדש' מכ' שגבר' א"ן' וא' שכל'
 סארס' כממילכ' הוא' למוח' כשכ"ר' ב"ל'ו' נחקר' ד"ס'
 והכאו"כ'. וכ"כ' אלפי"כ' כשכחל' בחיקון' מדוחיו' א"ת'
 שכ"ר' חיקון' ואת' אשר' לשני' ולא' ה"י' מולא' מקדש'
 למטח' המילכ' על' העמוד' ורק' ממרח' הי"ט' בבחינה'
 אז' כי' ידוע' שגם' אפי"כ' בכל' דבר' שבנו"ס' י"ש' א"כ'
 ינ"ך' כקדוש' שמה"י' כד"ר' שאפי"כ' צע"כ"כ' י"ש' כ"ח'
 ינ"ך' קדוש' כי' א"ס' לא' היה' כקדוש' מחזיק' ה"כ'
 בעל' לא"ס' כשחל"ג' והכח' אלפי"כ' גם' כשכ"ר'ק' מח'ד'

ומסר' נכשו' כמה' שמיים' ל"ר' וקדש' שמו' יחברך' וכל'
 כבוד' שמו' אפי"כ' ויחמלכ' ע"כ' לא' ה"י' יכול' לקבל'
 כד"ב"ר' בבחי' ח"ס' וחי"ט' כי' ה"כ' השגור' ע"ד' כ"ד'
 לחי"ים' שא"ז' ע"ק' הכ"כ' ובמבואר' צ"כ"כ"ס' ש"ס'
 נקרא' מרח"כ' לחי"ים' שא"ז' הוא' ב"ר'ר' הדבר' הי"ט'
 שכי"כ' חיקון' להכרח' מן' ה"כ' ולהגדיל' הפ"כ' מן'
 ה"כ' וגי'ר' גרים' א"ך' לא' טוד' לו' ע"פ"ית' הע"גון' שגם'
 כ"כ' י"ש' מבחי' החיקון' והכ"כ' וכ"ז' גרס' לו' מפני'
 שבע"לכ' כ"כ' חושפ"ח' עליו' כמחך' ולכ"כ' ב"ר'
 כדול' והכ"כ' ז"כ' כ"כ' אלפי"כ' ש"ס' עדין' נסחר' ממט'
 כי' האמת' ש"ס' ב"ר'י' א"כ' קדוש' אפי"כ' בחומרי'
 כיוח'ר' ע"כ' לו' י"ח' אחר' סני' מיי"כ' א"ך' לא' ה"י' ידוע'
 הא"ך' הוא' ז"כ' ולא' נח"ש' בע"מ"ו' כי' ע"י"י' כדוח'
 ע"רל"ג' וב"ר'ו' ח"י' הקליפ"כ' לחי' יחמלכ' כקדוש' ולא'
 כ"כ' כש"ס' כשחמ"כ' יכ"י' לחופ"י' אפי"כ' על' מה' שגבר'
 עליו' מ"ס' ה"כ' בורא' וגם' בשמחה' ה"י' ממרח' נחן'
 לו' ע"כ' על' המילכ' כי' כ"כ"ר' חיקון' ממדוחיו' ככ"ר' ה"י'
 ל"כ"כ'ו' ועב"ד'ו' ולכן' נחן' ממרח' ע"כ' על' המילכ' שפל'
 יד' יחיקון' אפי"כ' בע"ל' המרח' ש"ס' י"ש' ג"כ' לחי' ינ"ך'
 קדוש' ולא' ע"כ' כק"ב"ה' אל' אבר"כ' בחלקו' וגם' רמז'
 ככח"כ' ש"ר"ח' אליו' ד' בלתי' ממרח' הי"ט' שאפי"כ'
 בע"ל' כחמ"ר"ח' וכמ"ס' ה"י' כבוד' ד' הוא' יושב' פ"ח'
 הא"כ' הי"ט' שאברכס' ה"כ' בע"ל' חסד' גדול' כד"ס'
 וכ"כ"ר' י"כ' פ"ח' הא"כ' מקדש' שנחנלכ' כח"ס' ש"ס'
 ביהו' פ"ח"ו' לרוח' מש"ס' נחנלכ' אליו' החיקון' של'
 ה"י"ים' כ"כ' ולא' יושא' עיניו' וירח' כידוע' שכל"י' הוא'
 בחי' כדוח"ת' שנא"ר'ס' ולא' יוכל' להגלות' ע"כ' כד"ל'
 רק' ע"י' נמ"ט' ולא' כד"ל"ו' ע"כ' נמ"ט' כ"ס' קדושתו'
 שאפי"כ' בחוק' המ"ר"ח' כבוד' יח"ש' ויחמלכ' ש"ס' ג"ד'
 כקדוש' ג"כ' ויכל' לעורך' החיקון' ולתת' שכר' ש"כ'
 חסד' גדול' ח"כ' נקרא' מיתוק' סיון' ולא' ירח' והכ"כ' ש"א'
 לב"ס' עליו' וכל' הי"ט' לשון' ר"ב' כמבואר' ב"ר"ש' ז"ל'
 שכל' מקדש' שנחנ"ר' לב"ס' לשון' מריב"כ' ולא' ח"כ' שלש'
 א"כ"ס' לב"ס' עליו' כ"כ'ו' כ"כ'ו' ג' ק"י' ד"ק' ס"ס'
 ע"ד' וירח' הי"ט' כד"ר"ש' ש"כ' לאחר' המילכ' ש"ר"כ'
 שחל"כ' כ"כ'ו' ס"ס' הוא' חסד' גדול' רק' שא"ן' כח"ס' יכול'
 להגלות' בלחי' אכל"ס' הי"ט' כגזרות' ע"י' כמ"ט'ס'
 דגזרות' נחנל"ן' הכס"ים' ולא' ר"ך' לקרל"ח' מש"ח'
 הא"כ' ש"כ' יושב' ש"כ' חס"ים' כ"כ' וישח"ו' א"ר"כ'
 ש"כ"ח"ק' כגזרות' וכו"ר"ך' ל"ר"ך' למפ"ס' ש"כ"גזרות'
 ש"כ"ח"ק"ים' י"ח' כל' ט"כ' א"כ' בעולם':

ירח

בעצם היום הזה נגזר אברהם. וא"י' במדרש. מכאן שאנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא. והיא מליאה. ופי' הנאון הנדבק מצאנו צ"ל עפ"מ"ש במדרש בעצם היום הזה. בעיצומו של שבת והיינו כיום ד' בשבת ימול אברהם. והנה ביום שלישי למיתו באו המלאכים. והפיכת סדום היתה למחרתו. ונמצא שהפיכת סדום ביום השבת היתה. ויש לחשוב והלא קי"ל בספרד"ן (דף ל"ה) דאין מיתת ב"ד דוחה שבת. והיתכן שהמלאכים חללו שבת בהפיכת סדום. אולם י"ל דבאמת לכאורה למה לא ידחה מיתת ב"ד את השבת הוא הו"ל מקלקל. ול"ר' יהודה פסוד מקלקל בשבת אף בחובל ומבע"ד כמבואר בשבת (דף קו.). וצ"ל דהמיתה היא חיקון גברא דמיתתו היא כפרתו ועי"ז יש לו חלק לעולם הבא (ועי"ש בשבת בתוס' ד"ה מה). ולפי"ז א"ש דברי המדרש. דכ"ן דמקרא בעצם היום הזה יוצא לנו דבשבת נפטרה סדום. הלא מכאן רא"י שאנשי סדום אין להם חלק לעוה"ב ומטילא ה"י מקלקל ופסוד שא"ן בהמיתה חיקון. (קובץ הבאר. שנה ג' ח"ג סי' י"א)

תפלה לאב קודם המילה

נגד כל שמך. חס י"ל כוננה כססוק ודבר משכ היא
 בחי' דעת העליון הדברות שלו כיינו הכנראה אל
 ראשי כיינו השרש שלמעלה כממות כיינו כטעמים
 לבני ישראל לתחיל לא יחל דברו כהמשך טעם כטעם
 טובה כטוביו כבני חיי' ומזוני כי בזה תחלה כדבור
 כי מיקר כוננה דיבור כהפלה הוא כשורשו לדיבור
 ככיל ולא יחי' כוננהו רק לכניא אור קדוש
 מלמעלה וכיינו זה כדבר אל' ד' ולא יחי' חז'
 דיבור חול כחלוות וספלות עולם כהי רק ככל כיואל
 מפיו יפשה דבחי' דעת הוא נפה כדוע דלוחיות
 קצבו כסכ חס שחי' נחי' קדושת כלוחיות יעשכ
 השמחה

דוע דנמנה ישראל יס לטס שורש למעלה ופרי למטה
 וכיינו שמואל שמואל וכו' וככה כל חפלותיו כנס
 שמדברים מלרבי עוהיו כוננה לריך לכיות רק בשביל
 השורש שיחפלה למעלה מעלה כהשפעות אור הקדוש'
 ממרום עליון כדי לעשות נחיר להקביר שמשכ רטני
 ככוננה ככריאה שחי' הדביקות ממטה למעלה וגם
 עוד זאת דוע שפיקר הדביקות פ"י ככריחה כרית
 שבין כיוצר ככלי ובין עמו שכתה עם אלפיה חרשו
 כחתימת אור כרית קודם ושורש ככרית הוא דעת
 כעליון ככנחה עם אשכ ככרי ככחי' אלני כרית כרית

(מספר עבודת הקודש)

לְשֵׁם יְחִוּד קוּבָ"ה וְשִׁכְנֵיתִיה בְּדַחֲלִילוֹ וְרַחֲמֵמוֹ בְּרַחֲמֵמוֹ וְדַחֲלִילוֹ
 לַיְחַד שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הִגָּה
 אֲנִכִי כָּא לְקִיִּים מְצֻנָה עֲשֵׂה וּבִיּוֹם הַשְּׁמַיִי יִמּוֹל בְּשׂוֹר עֲרָלְתּוֹ,
 לַתְּקַן אֶת שׁוֹרְשָׁה בְּמִקּוֹם עֲלִיוֹן, וְהַרְיֵנִי מוֹסֵר בְּנִי לְמוֹהֵל וְנֹאנִי
 מְמַנֶּה אוֹתוֹ שְׁלִיחַ גְּמוּר שְׁיִמּוֹל אֶת בְּנִי בְּדַת מַה לַעֲשׂוֹת, וְיֵהִי
 רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתַּעֲלֶה עָלַי כְּאֵלוֹ
 קִיַּיִמִּי מְצַנֶּה זוֹ עִם כָּל הַפְּנוּת הַקְּרִאוּת לְכֹהֵן בְּמְצַנֶּה מִיֵּלָה
 וּפְרִיעָה וּמְצִיצָה, וְיִתְגַּלּוּ הַתְּסֻדִים בְּמִשְׁפֵּט הָאוּרִים, וְתִהְיֶה מְצַנֶּה
 זוֹ חֲשׂוּבָה לְפָנֶיךָ בְּרִית גִּיחוּחַ, וְתִשְׁפִּיעַ נְשִׁמָּה קְדוּשָׁה לִילְד, וְאֵלֶיהוּ
 הַנְּבִיא וְכוּר לְטוֹב יִשְׁמֹר הַיֶּלֶד לְשִׁמּוֹר בְּרִיתוֹ וְשִׁלָּא
 יִחְטֵא כָּלֵל, וְתוֹפְנֵי לִי וְלֵאמֹו לְגַדְלוֹ לְתוֹרָה וּלְמִצְוֹת, וְיִהְיֶה חֶכֶם
 וְתִסִּיד וּכְעַל מְדוּת טוֹבוֹת וּבְרִיא מְזֻלִּיה, וְנִשְׁמַח בּוֹ וּבְתוֹרָתוֹ
 וְנִגְיַעְהוּ לְחֻפָּה, וְעַתָּה הִגָּה הַבְּאֵתִי אֶת רֵאשִׁית פְּרֵי הָאָדָמָה
 אֲשֶׁר נָתַתְּ לִי לְקִיִּים מְצוֹתֶיךָ, בְּיָרְאָה וּבְאֵהָבָה וְשִׁמְחָה רַבָּה בְּאֵתִי
 הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ, וְאֵתָהּ בְּרוּב רַחֲמֶיךָ תִּכְרַבְנוּ מִבְּרַחֲמֶיךָ

דברי חיים

וְנִשְׁמַח בּוֹ וּבְתוֹרָתוֹ

ולוֹר כְּחוֹרֵה וְהַלֵּרֵם נִמְעֵטוֹ עִמָּךְ עַל יְדֵי כְּחוֹרֵה
 כְּקוֹדֶשֶׁת שֶׁשֶׁת אֲלָף לְעֹלָם

חנכה

כל כְּסֻמָּה שְׁעוֹלָם הוּא פ"י כְּחוֹרֵה כְּקוֹדֶשֶׁת
 כְּלוֹר אֲרֵם כְּנִמְחָה מִלֵּחַ עִמָּךְ וְהַפִּירֵה לֹא חֲמֵשֶׁת
 וְכַמְסֻמָּה מִלֵּ-כְּחוֹרֵה לֹא אֲלָף וְכַמְסֻמָּה הוּא כְּחוֹרֵה

ותל כל הטובים בעולם וכל הטובים בעולם כגל כוח נזיר
 אדם במבואר ברעבא זל-שכל הטובים בעולם כגל כוח נזיר
 אדם אחד ומלא שאלם במטעו מכרע לטוב לו ולכל
 הטובים וכן בכספו כי מתנבא הקב"ה מדחיו בכספו
 עולם כפי בהנהגת אדם אך בלחמי הקב"ה נטע מתקדם
 שעתיד אדם לחסוד ומבואר בוי"ק כי טרם ברוא
 אדם אמר אורייתא קמי קב"ה ה"י בר עז רחנה
 פחיד לברוא זמין למחמי קדמך אמר קב"ה ובי
 למננה לתקרינא רחום וחנון ויטין שהקב"ה האל
 כח מדחיו לטכני ברחמים ורחף אפים לא כפום
 מובדיכון דב"י. חכ המדות למעלה פמדות שהקב"ה
 מתחנב נכס הטובים בעולם עובדיכון דב"י חכ ומחמי
 אה אשר לחון מי שאלה לחון חכ.

חנוכה

במלכות הכהנים שהכלית
 בריית הטובים כי בעיני האדם נבחר הכהן ורדו
 בדנה חים וגו' והאדם נבחר להיות משמש לקיבו וכמו
 שחז"ל ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ
 האדם ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ
 שולמו במדותיו הקדושים ומהם רק כפום עובדיכון
 דב"י ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ
 דב"י ולא כל מדות אלו כלל רק לאחראי אדם מתנבא
 ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ
 ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ
 אהר הכהן מרכב לקיבו ואם האדם מתנבא באיבריו
 ויודי כאשר נבחר ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ
 ויודי האדם אי הכהן שרש על האברים והוא
 באיבריו ויודי לתור שולך טעם מבואר כי ע"כ ע"כ

ען יגוס לחוקה

כתיב נר

לנתי דברך הוא מדרך אה האדם בדרך הישר
 דחורנה קדושה כח מדרך אה האדם בדרך הישר
 לטוב לו לא להכביל במתולתו לבד אשר הוא חכמה
 נצב ורק עיקר הוא לטוב החומר ולהטלה כהנש
 לשורש מקור החומר ע"י עשיית המלוא לא כאשר
 אמרו הכסילים המהפסדים אשר עיקר שארית כהנש
 הוא כהנש שמשכיל דבר חכמה וקובע בהטלה
 השארת השכל בהקנה ויולא השכל מנה לטוב חכ
 הוא השארת כהנש כי ע"י השכל בהכמות הדבק
 נשן בהשכל הנבדל ומלוא המשפחה וחוקים הוא
 עשייתם ללא יועיל חיו כהנש ובחמה לא כן הוא כי
 אי אפשר לבוא לאום השכל לתחית רק ע"י זיכור
 החומר ומלוא המשפחה ע"י חורב הקדושה אשר הוא
 למעלה משכל אטמו וע"י עשיית המלוא החוקים
 נכס להשארת כהנש מתקור מחנך נשחיתו ד"י
 אשר ע"י לא רחמה כי ואין מבווא לשכל אדם להשיג
 ולבוא אל השורש רק ע"י אשר נור הבורא יח"ש
 ויחפלה אשר ע"י מלוא החוקים נבא לרביקה השי.
 וכחתי מבווא חכ משל טעם ומחוק אשר אי אפשר
 לבוא לחלית ושורש החמה דרביקות השכל והשמה
 לשורש רק ע"י מלוא המשפחה כאשר נור הבורא יח"ש
 ויחפלה בחורבו הקדושה. אך בחמה נכ החמה חורחט
 ישכיל כל שכל נחמד וטעם ומחכימה חמי ותלמד
 חושנה המלוא יש שכל ואור גדול בהכמה החוה"ק
 ניר ובחמה עיקר הוא המלוא ככס שמואל צנ"ה
 שחמוד גדול אך החשבה בלדס מחמה מניח ליד
 משכיל אלמא דעיקר החשבה הוא המהשכ והמחמד
 הכחם תכלית חורה השוכה ומששים עובים. והכס
 כנר נקרא ע"כ כדבר המאיר ואור הוא דבר המחיל
 מסור וגם ע"כ כהנר נקרא רגל והחולדה ממנו הוא
 כחתי שוכן. חכ כונה הפסוק כן לרגלי דברך
 כינוי מלוא החורב הוא המלוא למעלה והוא לנש
 האדם כמו שכתב הטובם הוא לרגל שכוה נ"כ ע"כ
 האדם נכ"כ החורב הוא המלוא רק לשיאר ע"כ
 האדם לך חומר ולהחטלה נשן בעיני אהר ע"כ

עד שרשה לך גם זה הוא טענה חורב הקדושה
 שהוא מאיר כמו אור המחיל לנחיתו לטוב בהטלה
 ומכמות רמות אהל עיקר החורב הוא מכ שמוטיל
 למעלה האדם לניג כ"ל. והכס דבור הבורא רע
 כיוונים ימיש בהכמות חיליתו שלהם לבטל מישאל
 משכס המלוא ורק לניג במושלחה כדרי כיוונים
 המחפספים ש"י אז דבור הכוה וזה אמרו לישאל
 כהנו לבס על קרן כשור ויטין קרן לשון עיקר כדבר
 השור הוא לשון כהנש היינו שרש שישאל יחננו
 זאה חיו על עיקר ושישרש חיו בלבס כמו קרן (כי
 שם קרן כתיב מושאל על פ"ס כדבר כמו מי שסקרן
 על ובכמה מקומות נשאל שם זה לרבר שהוא עיקר
 נקרא קרן מושאל מקרן השור שהוא עיקר רוח)
 השור לשון כהנש וזה היינו שרש שישאל יחננו
 שכלם לא כחוקים מבואר ד"ה ויבש חכ כוונתם
 כחננו לבס על קרן השור כינוי שוכי עיקר חיו
 אללם הכמות וזה שהשרנו עין ואין לבס חלק חיו
 נמלוא החוקים והכסם נקרא אלקי ישראל כי זה
 דרך חקי כי לפי שכל המהפספים אשר נמשך ילכו
 אין החיחכות להסם על אדם פרטי רק על מי
 שמדבק בשכל כאשר יחוד דבריהם ככחמים כמפריהם
 ספרי שקר וזה רע לנכרית לעם קדוש שיקבל
 ד"כיהם ואלמנה ע"כ בני ישראל עם זריין כדור
 המשמואלים מסרו נשם עם קדושת השי"ת ויחפלה
 לבחתי לטוב אחרי מהשבו חלונות חיו ורק לשבח
 המלוא חקיק וקשר אלל כיוונים למרפס לעפוק דבריהם
 נשמים לשבח מלוא ואלל עם בני ישראל הקדושים
 הוא לשיקור חליתו העיקר הוא למלך הבורא יח"ש
 על כל הטובים בעולם כע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ ע"כ
 לפעלה גיטולוח הקדושות ולמשך קדושת הבורא
 יח"ש ויחפלה על עולם כהנשי ולשוח שכיחו כינוי
 עיקר לייקר החומר ואיבריהם הסמוחים לכ"כ וליקם
 כל החלואים ומדות האטמים למדות הבורא ד"ה ויבש
 וזה מ"כ לבחתי למפס משמר לרשח לכאיר וליקם
 חכ כעולם כהנש וקשאל ולי לכהליק ינר יחוכס
 ע"כ כ"י חיתו והטול עם סולל ככל בני יר לרגלי.
 חנוכה

ותשמחנו בעבודתך. ותצילנו מכל חטא. ותזכנו לקיים כל
המצוות שבתורה. חגגי יהוה כי אליך אקרא כל היום: וזרנו
אלהי ישענו על זכר כבוד שמך ותצילנו וכפר על חטאתינו
למען שמך:

(ויסוף תפלה זו מספר לקוטי תפלות)

ותרחם על כל ילדי עמך בית ישראל הנבדלים לביתו של
אברהם אבינו, ותזמין לכלם תמיד מוהלים בשרים
והגונים ואמנים וירויים באמת, באפן שיזכמו מצות מילה
ויפריצה בתכלית השלמות כרצונך הטוב, כי אפה קדש יד
מבטן וצאצאיו חתמם באות ברית קדש, וצויתנו, ברמזיך,
למול את בנינו, בן שמונת ימים, להכניסם בביתו של אברהם
אבינו, על-כן זכנו וזרנו ותזמין תמיד מוהלים בשרים והגונים
ואמנים וירויים לעסק במצנה נוראה הזאת, ותעמד על ימנם
ותסמכם, שיזכו לקיים מצנה זאת בשלמות הראוי, באפן שלא
יזקקו חס ושלוש להתינוק הנמול על-גדם, רק יתקנו אותו
בכל התקונים והקדשות שצריכין לתקן ולקדש את התינוק על-
ידי מצות מילה, ויהיה גמשו עליו צלם אלהים, צלם דמות
תבניתו, ויזכה להיות שומר הברית באמת ולא יפגם בביתו
לעולם, וילכו יונקתיו ויזכה להוליד בנים ויבנות חיים ונקימים
לעבודתך וליראתך, ויצאו מכל אסד מישאל דורות הרבה עד
סוף כל הדורות, וכלם יפירו וידעו את שמך הגדול, ויעשו
רצונך באמת כל ימיהם לעולם, למען יתגלה אלהותך בכל
העולמות על-ידי ישראל עמך, אשר בהם בחרת:

ויהי נועם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו
ומעשה דינו כוננהו.

כשמביאים את החינוק אל הביח הכנסת יאמרו בקול גדול

פְּרוּץ הַבַּא

ויכווין „הבא“ עולה ח' רצה לומר צרוך הנימול לשמונה ועוד ילייר
נדעתו שמ"ע אורות משערי בינה באים עמו ועל ידי כוונה זו ממשיך
רוח אליהו בנער.

אחר כך יאמר האב בקול רם פסוק זה:

אֲשֶׁרִי תִבְחָר וּתְקַרֵב יִשְׁכּוֹן חֲצָרֶיךָ:

והעומדים שם אומרים:

נְשַׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ, קְדוֹשׁ הַיְכָלֶיךָ:

אחר כך ישימו את החינוק על כסא של אליהו הנביא.

ויאמרו בקול רם ג' פעמים.

זֶה הַכֶּסֶא שֶׁל אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב.

ובכל פעם שיאמר „אליהו“ יכווין במילוי אחר

אלף למד יוד הי ויו

אלף למד יוד הא ואו

אלף למד יוד הה וו

ויחזורר אז בחשוקה עצומה ויכניס בדעתו אמונה פשוטה שאליהו הנביא
מלאך הברית נמצא עכשיו כאן ויכווין ב' פעמים שם הוי"ה העולה כמנין
אליהו באופן הזה ייהווהה וכן יכווין שם בן יוד הה וו הה העולה כמנין
אליהו ועל ידי זה אם יהיה ראוי יומשך עליו איזה ניצוץ מגילוי הארת
זיו אליהו הנביא וכו'.

דברי חיים

ברכות (ד"ג ע"א). אר"י פעם אחת
דייתי סחלך בדרך
וכי בא אליהו ז"ל וכו'. דיבר הרבה
מענין מדרגות גילוי אליהו ז"ל וסיפר
מהרבה לדיקים שהי להם גילוי אליהו וסיוס
דבריו כי צענין גילוי אליהו יש כמה וכמה
מדרגות לפי ערך הכנת המחלבה אליו. כי
לפעמים יחגלה אליהו ז"ל במדרגה מנוכה.
אשר לפי ערך המדרגה הוא הצדיק המחלבה
אליו הוא גדול יותר מאליהו. ולפעמים
יחגלה במדרגה גבוהה. אשר לערך המדרגה
הוא הצדיק המחלבה אליו הוא כחלמיד
לפני אליהו ז"ל. ואמר שצדק מוכן דברי
הש"ס כני"ל אר"י פעם אחת הייתי מהלך
בדרך ונכנסתי לחורבה אחת וכו' בא אליהו

דברי חזקאל

אחר כך יאמר המזהל פסוקים אלו ויכווין את שמות הוי"ה במילוי ב"ן

כזה:

לִישׁוּעָתְךָ קוֹיָתִי יְהוָה: שְׁבַרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָה.

וּמְצוֹתֶיךָ עָשִׂיתִי: אֵלֶיךָ מִלֵּאךְ הַבְּרִית. הִנֵּה שְׁלַךְ לְפָנֶיךָ

עֲמוּד עַל יְמִינִי וְסִמְכֵנִי. שְׁבַרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָה. שֵׁשׁ אֶנְכִּי עַל

אִמְרָתְךָ. בְּמוֹצָא שְׁלָל רָב. שְׁלוֹם רָב לְאַהֲבֵי חוֹרְתְךָ. נְאִין לְמוֹ

מְכָשׁוֹל.

אחר כך יחזור האב ויאמר בקול רם פסוק זה:

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב יִשְׁכּוֹן חֲצָרֶיךָ.

והעומדים שם אומרים:

נְשַׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ, קְדוֹשׁ הַיְכָלֶיךָ:

אחר כך נוטלין את החינוק מכסא של אליהו הנביא ומשימין אותו על ירכי הסנדק, ומצוות סנדק היא רבה וגדולה מאד, כי רגליו דומות למזבת, וכאילו מקטיר קטורת, וזוכה לעשירות, והוא חיקון גדול לפגם הברית, וכתב במהרי"ל דכשהיה סנדק היה טובל עצמו להכניס החינוק לברית בטהרה, ועל כן ראוי ונכון מאד שלא יהיה אדם סנדק אם לא טבל כי איך יגש למזבח וטומאתו עליו. וישמח מאד הסנדק על גודל הזכות שזכה ואמרו חז"ל (הובא

דברי חיים

שלום רב לאהבי חורְתְךָ.

יִפְרְחוּ לְכֶסֶם וְכִמְסָה נְבִי כְחוֹרֵס יְכִי נְגֵד עֶרְכָה
לְכִיחַ לְכֶסֶם כֹּל מוֹצֵב וְכַמְסִירִי יִכְנְעוּ חֲמִיכֶס וְקִיל:
וישלח

כִּי חוֹרֵס יְהִי נְדוּלִים נִחְמָנָה
וּכְמַסְסִים וְכַמְסִי מַשְׁחִי מְמוֹסָחִים שׁוֹיִם מִדַּ שְׁכַעֲסִירִי

אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך.

ישמאל ומיחאק שבו ותשג ישבן סן יקראנו חיי כואח גם אליו אך בלחמ מבואר כחוביק דז דומס לכסף שגלף פאיש ולזס גלף בלנדסס וסלכו ממנו ספיגים וכן ביהאק שיא ובימקב כזר סי סכסף לרף ולא פתחז לעולם ובמאמר סכחוכ וואחס ביי לא בליחס ולזס ימקב חזינו כשמש חיי לפסולו ברשו סיינו עיי ספספסות בעולם סחומרי חיי זר מפספסס ולזס פנו ספספסס יחד כסס פאחס במרוס אין בלבך רק אחד פסס ספספסות סלמיו כן אין בלכנו גם בעוסי בעסקנו כפספסות סעולם רק אחד לספספסות כי אין עוד מבלמדי סי כי סכל ברז לכזרו וסכל פסס סמוחלט זולנו ואין עוד. וזס כן כזר דומס סכלה לכסי לבראוח סכל לבוסי סעולם ססוא מרמו כסי דלרבע כפוח פמו סיס ארבע רוחס בעולם וסכל כזר לבזס וסוף יולז ספספס סדומס לכסי סיינו שמל די חלקי סעולם וררבע רוחויו מחלבס ספספסות אי שיאל לבסוף סקרא לכסי כי סכליה וסוף כל סעולם סיבולס סמוז ויחיו כל לעבדו וסגללים כרוז יכרוון לחקן פולס במלכות סדי. וזל זס כוון סמדרס נמיס על ססוק על כנסי כנדיסס זזס פאמר ככחוב אור זרוע גוי סיינו סכמו סרע סמרע כזר פמון בלרק וממנו יזאס שורס ספרי כמו כן מפספס סדיקיס גם כפספסס כחוכי זרע כז כולו ויגאל לבסוף כמו ספספס סגליזי כרי:

וכס ידוע מדיקי סדור סטיק בריאח סלרס לכזיא יקר מולל ולספספס יזוי קרוסס ויפגלס לו קרוסח אלקי פולס מכל דבר ספספס ומכל דבר ספספס יקח לו רמו אף שיס ברז ומכיו ובזל סכל לכזרו לפספס מלוב או פלז לפספס פכירס וזלז יחיס סכל כזר עסקס כזרס או עסקס בעולם ככווס סיל לספספס ככזר די על כל מרומס ספספס כסיס חכמיי ספספס ככזר וכרל וסי מרומס ספספס כסיס חכמיי ספספס ככזר ישראל נחומס ככסי כסמי מרבוז סיינו סכס פספס על ישראל לסוף סכל לברשו וליקח מכל דבר רפיוח חכמס וסמיס סרפסון נקרו מרבוז ופסי כחקריי סיראיס מכיס זר לסכיול רפיוח סזו מפורב כל ככחוס ומסס כל כזי פולס פזקיס ומספסן על ישראל קרמס כמספס מכל כזי פולס ולזס נחומס ספספס ולכזיא מכו לפוסל ספספס בריאח סכל לכזרו יחיס סוף מפספס כמספס חסל זזס ספספסס סמרז ליעקב כסס פאין בלך אלז אחד כן אין בלכנו אלז אחד ולכזורס כזי לכו למימר די אחד ומס חלו סדכר בלכו אף סדכר ידוע דסכחוס כן סמרכס כזי למדויו עד סכיולו לשרשו ויעקב כזר סכחוס ספספס כמרוס כריאח כספריס סקדוסיס וכספסיס סכס ספספסי כז ספספס חקנו כרוס ספספס חכרסס פסס יעקב כמו פאכחיו חקנו כרוס ספספס חכרסס כזרס ויחאק כזרס למפסל למפסל חקנו כזר סיסב כזרס וקרוסס אף כפספסס יזל מלכרסס

שלה

לעבד בברית ה' אלקיך וגו'

שמעתי מפ"ק של כ"ק אדמו"ר רשכבה"ג מצאנו ז"ע שאמר בסעודה ג' של ש"ק בפ' לעבד בברית ה' אלקיך ובאלתו אשר ה' אלקיך כו"ר עמ"ך היום"ס ס"ח כתי"ס שאין אם חז"ו יהי' חתם בבני ישראל אפי"ה יחרצה להם הש"י"ח מצד הברית שכרת עםם. (שפתי פה"ש, מפספסס ל"ג ע"א)

לחקן עת שורשה ענינים עיליון.

זו בעולם ג' דברים פולס סכס כפס חכ סכליה כל ככחוס וקכריס נחן לפס קרוסס כזרס סקדוסיס לחקן כזמן כעיק ופסס כנילס ומקוס כניסמיק ולזס טחס סכורס לחקן פולס סכורס כפולרס כן כמחלוק לחקן ולרזוח לכזיא כניסמיק ססוא נמר ספספס

ואל יחד אפך בעבדך, כי כמון כפרעה. פירש אא"ו הנאק הקדוש מצאנו זצ"ל. הדכחוב בא לרמו דאם אמור יאמר האדם ויחנצל את עצמו על מיעוט עבדותו בעבדת הש"י שהוא מפני קטנות נשמתו ואם הי' לו נשמה גדולה ונבונה הי' יכול לעבד את בוראו ביתר שאח ויתר עו, אין זה אלא דעה משבושת ומחשבת פיגול. ולמה הדבר דומה, לעבד מלך שאמר אם הי' ממנה אחי מלכי וארוני בשורות התמנות גדולה מזו שאני בה הייתי יכול לעבד כדו. וכל מי שיש לו פוח בקדקדו יבין וישכיל שעבד הזה הוא מורד במלכות. כיון שלפי דעתו השפלה ידע ומבין הוא חכמיס מלכה יוחר מהמלך עצמו. וכן כאן אם המלך הגדול הנורא ממ"ה הקב"ה ברא ויצר אותו כושמה זו, מספספס כן הוא כשרשו ואי אפשר להיות באופן אחר.

זה שאמר הכתוב ואל יחד אפך בעבדך, היינו בעבודתך עבדת ה' שחחרעם וואמר כושמה קטנה זו אי אפשר לעבד עבדה חמה כראוי וכנכון ושאר אמטלאות, ותברא כזר, כי כמון כפרע"ה, כמו סאחז כשורש כן אהז בהתגלות, ריהי כפרעה מלשון (שמות ל"ב כז) כי פרעה אהק, ואם הוא כן כשורש מוכרח להיות כן ולא באופן אחר ולכן צריך לעבד עבדה שלימה ועבדה חמה לפי שורשו ונשמתו ובמספספס מלך אל חדרוש ע"ב חד"ה

בילקוט תהלים רמז חשכ"ג) אמר דוד לפני הקב"ה אני משבחך בכל איברי ומקיים בהן המצות וכו' הגיד בו מצות מילה ופריעה, ברכים בהן אני עושה סנדיקוס לילדים בשעת מילה ופריעה וכו' ע"ש [ועי' במ"ר פ' נשא פ' י"ד סי' כ"ד מלאה קטורת כנגד המילה הכתוב מדבר שבעת שמלו ישראל במצרים שנאמר (יחזקאל ט"ז) ואראך מתכוססת בדמין ואומר לך בדמין חיי ואומר לך בדמין חיי, היה ריח הדם והערלה ערב לפני הקב"ה כבשמים וכו' ע"ש].

והאב יאמר בלחש:

**הַנְּי מוֹקֵן וּמְזוּמָן לְקַיִים מְצֻנָת עֲשֵׂה שְׁצוֹנֵי הַבּוֹרָא
יְחַבְּרֵךְ לְמוֹל אֶת בְּנֵי.**

(ויאמר להמוהל אני עושה אתכם שליח למול את בני) ויכווין שמוסר את בנו לקרבן להשי"ת וכמאמרם ז"ל (מ"ר פ' אמור פ' כ"ז סי' א') משפט אדם ומשפט בהמה שוין, משפט אדם וביום השמיני ימול בשר ערלחו. משפט בהמה ומיום השמיני והלאה ירצה. והעיקר שיהיה בלב אמת ותמים, אחי אחי אין אתה יכול לשער את גודל השעשועים והנחת רוח שעולה עכשיו לפניו יתברך.

והמוהל אומר בקול:

אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם אָבִינוּ: הַתְּהַלֵּךְ לְפָנַי וְהִנֵּה תָמִים. הַנְּי מוֹקֵן וּמְזוּמָן לְקַיִים מְצֻנָת עֲשֵׂה שְׁצוֹנֵי הַבּוֹרָא

דברי חיים

הַנְּי מוֹקֵן וּמְזוּמָן לְקַיִים מְצֻנָת עֲשֵׂה

אפי' לאחר כחמש מנחלים אך כיון דבגד עבודה בחורה ומלוח כמופלים עליו ורק צענו נכשל או שבות ערכו מלקיים מלוחיו יחב' הוא חייב למסור כשאו ולרדוף עדי' שלים כשם אהו לקבל חסלותיו ומלוחיו ומורחו ברחמים.

חייב על כל אחד מישראל לכהתמן ולהחזוק לעלות לגבה ולא יכיר די נידו ממלוח ומעשים טובים וחורס שבירו וכבר אמרו חז"ל חייב אדם לומר מחי ינימו מעשי למעשי אבוחי אך אולם כיון בעיני עבודה והטובה שלימה ואשילו אס' חיו נחש ממרום כאלה אל יתיאש וכמו שפליטו - נריא ביד שעשכ חטובה

יתברך למול לשם יחוד קודשא ברין הוא ושכינתיה ברחילו
ורחימו בשם כל ישראל.

וכשהמולה פותח החינוק למולו והוא רואה ערות החינוק אז
ידמה בעיניו שרואה בו כל הדינים כי עדיין הערלה
עליו ויכווין „ערלה“ גימטריא אלהים מלא כזה אלף למד היי
יוד מ”ם והי אוחיותיה הפשוטים וכן מיל”ה עם הכולל גימטריא
אלהים פשוט והוא עכשיו מוכן לחתוך את הערלה שהם הדינים
ולהמשך רחמים וחסדים אשר היו עד עכשיו מכוסים ונעלמים
למעלה.

אחר כך יאמר הברכה בקול רם:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר

קדשנו במצותיו וצננו על המילה.

יאהדונה

בשעת הזכרת הוי”ה יכווין אל שם ע”ב שהוא המשכת החסדים
וכשיאמר חיבת „המילה“ יכווין אל יחוד יהוה אדני
יאהדונהי שעולה כחיבת „המילה“ כי עכשיו נעשה יחוד בין כל
העולמות בין אב ובן קודם הבריאה לאחר הבריאה ובשעת החיתוך
יכווין „חיתוך“ כזה חי”ת כ”ו יהוה גם יכווין מילה מל יוד היי
ותיכף ומיד בזריות נפלא יעשה את הפריעה ויכווין סר”ע יוד
ה”א ויאמר בקול נתגלה העטרה ויכווין שעל ידי החיתוך נעשה יוד
ונשלם שם שדי כי עד עכשיו היה תחת יד הסטרא אחרא בחינת

דברי חיים

ברוך אתה

בני רבויא דסוף חוט שם למען רק חומר לזה
מעלתו שהוא שר נכח וקיימת ולפי אלפי אלפים
רכבו סדלתו כסא אלפי קדושים מרמ על כח
שכח חקף וסא לסי מורכ על העלם כח סדור
רק סטוד לאלה.

המלה לבין בעלשם שנות כמנור
כסארי זל שם חר”י דמורכ שמקבלים חר”תו עליו
אך ידוע דשם חרון הוא כמנור דלחון סיד לעבריו
כגם שכנורא כ”ע חרון פולס כפרס כל יוד כנור
מימ כשם חר”י מוכה שמקבלים חר”תו עליו וסא
אלפים הוא חומר לשר כמ”ש בני אלפים ומחרנס

כשיגיע מלוח לידו מחמת גודל הכשתוקקו
שכי לו מקודם יברך בכוונה על המלוח
ובשמחה. ח”ש רש”י ולא שכחתי מלברך
היינו שלא שנה מהמלוח קודם שנה לידו
רק כי עומד ומלפני עלי ולכן בשעת
קיום המלוח ברך בכוונה כאלו ובשמחה:

דברי יחזקאל חבא

לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי. פירשי
ולא שכחתי מלברך על כפרת
מעשרות. לכאורה תמוך מה זה הכתפחורח
שלא שנה לברך על המלוח. וי”ל דלח
עיקר לקיים מלוח בשעת שיגיע לידו
המלוח. רק העיקר להיות עומד ומלפני
מחי יבא לידו מלוח ואקיימנה. וממילא

ש"ד ועכשיו על ידי התגלות העטרה נשלם בצורת אדם ומאיר בו השם שדי ויכווין מילוי חיבת יצר כזה יו"ד צד"י רי"ש שהוא ס"ת השם שדי ובוה יהיה נשמר התינוק מהיצר.

ובעוד שהמהול עוסק בפריעה יאמר האב הברכה בקול רם ויכווין בהוכרת הו"ה אל שם ס"ג שהוא בכינה ששם מיתוק הגבורות והמשכת החסדים.

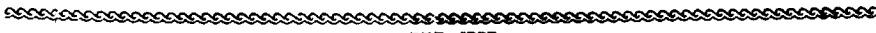
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הֵן אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קָדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצָוָנוּ לְהִכְנִיסוֹ בְּבְרִיתוֹ שֶׁל אֲבִירָה אֲבִינוּ.

(ויכווין שאברהם אבינו ראש לנימולים עומד שם עכשיו ויציל את בנו מרדת שחת ח"ו).

והעומדים שם עונים:

נָשָׂם שְׁנֹכְנֵס לְבְרִית. כֵּן יִכְנֵס לְתוֹרָה וְלַחֲפָה וְלִמְעֻשִׁים טוֹבִים. הַמּוֹהֵל יַעֲשֶׂה אֶת הַמְצִיחָה בְּפִה דִּיּוּקָא וִיכוּוִין מִל"ה גִּימטְרִיא פ"ה וכן יכווין מצ"ץ יו"ד ה"ה.

וימלא פיו יין וימצוץ עם היין את כל הדם ויכווין שיין גם כן בגבורה ועכשיו עליו להוציא את כל הגבורות ולהמשיך את כל החסדים הסתומים, כי הדם הוא מדת הדין ויין אדום הוא גם כן מדת הדין מצא מין את מינו וינעור. ולכן זורקין יין בפה על המילה לומר כי אנו רוצים למחק הדין מבפנים.

דברי חיים

כן יִכְנֵס לְחוּרָה

כל החורב והמלח הוא כליס לקבלה אור כקדושה וסמטס הוא כלי לחדקן אבינו כל מלח ומלח כנגד וסחורכ מכונה לאור שמאירכ באך לעשה וליך אצר שמרונו כו כידוע חנוכה

מכחיש כבחירה והקביר ברא החורב כדי שכל מיני כ"א יוכלו לשלם חסרוכס פ"י החורכ ולפי טכנו בחמימות יפשה מלח לפי סרך ספנע כטכנע ח"ה

כחוקים וכמלח כמס לנרף ולכשלים הסחרון יל כמיכ בזמן הארס נס מי שנברא כטכנע רוע כמדוח ומצו חס ככו שצירו כמורס דל מימ יושלס חסרונו פ"י החורכ שכקביר רלכ כל מטפני כ"א ולין זה

ועל כן עכשיו כשכבר מצץ את הדם ונמחק הדינים מכל השיעור
קומה שהוא רל"ו גימטריא מציצ"ה עם הכולל, על כן מה
טוב ומה נעים לכווין את השיעור קומה שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

יו"ד ה"י	יו"ד ה"י
וא"ו	וי"ו
ה"י	ה"י

יו"ד ה"א

וא"ו

ה"א

יו"ד ה"ה

וי"ו

ה"ה

אשר עם הדי' יחודים בכלליות עולה מציצ"ה.

*

המל חינוק בכוונה זו לעולם לא יטמא בריחו ויהיה מורה הוראה
בישראל דבוק באלהים חיים אשרי לו ואשרי חלקו.

*

אחר שכיסו את החינוק ימסור אותו אל סנדק שני שנקרא סנדק
מעומד.

*

וימלא כוס יין

ויכווין כי כו"ס גימטריא אלהים ועכשיו כבר נמחק מדת הדין
וימלא יין שהוא גימטריא ע ויכווין אל הע' אורות שנחגלו
עכשיו בסוד מ"ל כי כל ספירה כלולה מעשרה וכשיצאו מאימא
נעשו ביחד ע' ועל ידי זה יחגלו לו סודות התורה כי סו"ד בגימטריא
ע' ואמרו חז"ל (מ"ר פ' וירא פ' מ"ט סי' ב') אמר לו הקב"ה
לאברהם אם תמול תטול סוד ה' מה סוד ה' ס' ששים ו' ששה ד'
ארבעה הרי שבעים, שבעים אני מעמיד ממך בזכות המילה וכו'
ומעמיד אני מהם משה שהוא הוגה בתורה בשבעים לשון שנאמר
(דברים א') הואיל משה באר את התורה הזאת בזכות מי בזכות
המילה שנאמר (תהלים כ"ה) סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם ע"ש

ועי' בגמרא עירובין ס"ה. יין ניתן בע' אותיות וסוד ניתן בע'
אותיות נכנס יין יצא סוד ע"ש חו"ק.

*

ויברך ברכת כורא פרי הגפן ובהזכירו את שם הוי"ה יכווין אל
שם מ"ה

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרֵי

הַגָּפֶן.

ויכווין כי כוס היא אלהים והיין שבחוכו כבר מומחק כי נחבטלו
הדינים והגבורות ונמשך החסדים כנ"ל.

*

אחר כך יברך ברכה זאת ובהזכירו פעמיים את שם הוי"ה יכווין
אל שם ב"ן העולה כמנין אליהו ובאמרו „אשר קידש ידו
מבטן" יכווין אל אברהם „וחוק בשארו שם" יכווין אל יצחק
„וצאצאיו חתם באות ברית קודש" יכווין אל יעקב ובניו, ותיכף
ומיד כשמוכיר זכות האבות אזי השכינה שם כמובא בזה"ק (שלח
קע"ד). באתר דאית חמן אבות אית חמן שכינתא ע"ש „על כן
בשכר זאת" שהיא השכינה הנקראת זאת כידוע, „אל חי" שהוא
יסוד צדיק „חלקינו צורינו" שיהיה רבש"ע גם חלקינו משומרי
הברית. ולא רק חלקינו יהיה כאל חי שומרי הברית אלא גם „צוה
להציל ידידות שארנו משחת" שתצוה להציל את בנינו מעבור שחת
שהוא פג"ה הו"ל וכו', „למען בריתו אשר שם בבשרנו" שהוא יחוד
יהוה אדני יאהדונהי העולה כתיבת המיל"ה כנ"ל.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

קִדֵּשׁ יָדָיו מִבֶּטֶן, וְחוֹק בְּשָׂאָרוֹ שֵׁם, וְצִאֲצָאָיו

חָתָם בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ, עַל פֶּן בְּשֶׁכֶר זֹאת, אֵל חַי

חֲלַקְנוּ צוּרֵנוּ, צוּה לְהַצִּיל יְדִידוֹת שְׂאֲרֵנוּ מִשַּׁחַת, לְמַעַן

בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר שָׁם בְּבִשְׂרֵנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,

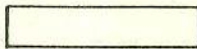
י"ד ה"ה
י"ב
ה"ה

כּוֹרֵת הַבְּרִית.

האריו"ל כתב (והוכא במשנת חסידים במסכת מילה) וו"ל, ותשם
שקורא האב לבנו בשעת המילה הקב"ה מוטינו בפיו, כי זהו שם
נשמתו בעולם העליון, כי האותיות של שם נשמת האדם הם דוגמת אור
נשמתו. (עמוד העבודה, דרוש השלום, ד"ה ועפ"ו פירשתי. דף קסה)

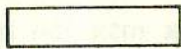
אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו, קים אַת הַיְלֵד הַזֶּה לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל

יִשְׁמַח הָאֵב זְיוֹצָא

חֲלָצִיו, וְתִגַּל אִמּוֹ בְּפָרִי בְּטָנָהּ. כְּפָחוּב, יִשְׁמַח אָבִיד וְאִמָּךְ וְתִגַּל
יִלְדָתְךָ. וְנֹאמַר, וְנֹאעֲבוֹר עֲלֶיךָ וְנֹאֲרָאךְ מִתְּבוּסָסַת בְּדַמֶּיךָ, וְנֹאמַר
לְךָ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי, וְנֹאמַר לְךָ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי. וְנֹאמַר, וְכֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ,
וְכֹר צָוָה לְאֶלְפֵי דוֹר. אֲשֶׁר בָּרַת אַת אֲבָרְהָם וְשִׁבּוּעַתוֹ לְיִשְׁחָק
וְעַמִּידָה לְיַעֲקֹב לְחוּק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם. וְנֹאמַר, וְתִמַּל
אֲבָרְהָם אַת יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן שְׁמוֹנַת יָמִים, בְּאֲשֶׁר צָוָה אֹתוֹ
אֱלֹהִים: הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ. הוֹדוּ לַיהוָה כִּי
טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.

זֶה הַקְּטוֹן גָּדוֹל יִהְיֶה:

בְּשֵׁם שְׁוֹנָנִס לְבְּרִית, בֶּן יָבִיס לְתוֹרָה וּלְחֶפֶז וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים.

כִּפ' בְּרֵאשִׁית וְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָא לוֹ הָאָדָם נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ וּפִירֵשׁ"י דְקָרָא
מִסוּרִם רְהוּל"ל וְכֹל נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר יִקְרָא לוֹ הָאָדָם הוּא שְׁמוֹ וְצ"ב לְמָה בִּאֲמַת הוּא מִסוּרִם,
וְנ"ל דְרַמּוֹ יֵשׁ בּוֹ דְהִנְהָ שְׁמַעְנוּ מִמָּרְן הַנְּאֻה"ק בְּעַל ד"ח ז"ע שִׁבְכֵרִית מִלֵּה ה' הוּא
אוֹמֵר הַבְּרַכָּה וְקִרְיַת שֵׁם הַתִּינוּק וְלֹא שָׁאֵל אֶת אָבִיו אִיזָה שֵׁם יִתֵּן לוֹ, רַק הוּא ז"ל קָרָא
לוֹ שֵׁם, אַחַר שֵׁה"י עוֹמֵד מַעֲט בְּשִׁתְּיָקָה כְּרִבְיָקוֹת, וְזֶה ה' אַחַד מִנְּפִלְאוֹת שֶׁנִּרְאָה עֵין בְּעֵין
אֵצֶל מָרְן ז"ע(י). א"כ מְבוֹאָר מוֹה רֵהֲצֵרִיק יוֹכֵל לְהַבִּישׁ וְלִידַע מְשׁוֹרֵשׁ נִשְׁמַתוֹ מִה שְׁמוֹ
בִּאֲמַת, וְהִנְהָ יוֹדַע רֵהֲנִשְׁמָה נַחֲלַקַת לִד' חֲלָקִים הֵינּוּ ר' מִדְּרַגּוֹת זֶה נְכוּה מוֹז נֶפֶשׁ רוּחַ
נִשְׁמָה וְנִשְׁמָה לְנִשְׁמָה וְהַנִּשְׁמָה לְנִשְׁמָה הֵיא מִדְּרַגָּה הַיּוֹתֵר נְכוּה וְנִקְרָא חַיָּה וְהֵיא חֵלֶק
הַקּוֹדֵשׁ הַכֹּא מְעוֹלָם הַאֲצִילוֹת וְהָאֲרִיךְ כּוֹה הָאוּה"ח הַקְּרוֹשׁ כִּפ' אִמּוֹר כְּפִסּוּק וְכַתּוּב כַּהֵן וְנוֹ'
עֵי"ש דְּבָרִים הַעוֹמְרִים בְּרֹמּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְזֶה שֶׁנִּרְמָזוּ כֹּאן וְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָא לוֹ הָאָדָם הַגָּדוֹל
שֵׁשׁ לוֹ, נֶפֶשׁ חַיָּה" הוּא שְׁמוֹ בִּאֲמַת כִּי הוּא מִסְתַּכֵּל וּמִבֵּין בְּשׁוֹרֵשׁ נִשְׁמָה וּמִבֵּין יוֹדַע
שְׁמוֹ הָאֲמִיתִי וְהַבֵּן, עכ"ל.

(ספר אבני המקום (לכ"ק הנאון משאמלויא זצ"ל הי"ד) מאמר אבן הראשה אות ל"א)

וְרַחֵם לְפָנֵי כָל כְּתוּבָה אֲלֵקוּחַ מֵיטֵי וְחַט מִבְּיַחַס
סְתֵמֵס כְּתוּבָה סוֹחָה לְכַסְפֵּינָהּ וְכֵלָל וְהַחֲלֵס
וְלִידֵי מַעֲשִׂים טוֹבִים וְלֹאס כְּתוּבַת רֵי סִינַי
בְּנִחֵי כַסְפֵּינָהּ אֲיִכְרִים בְּרֵכֵי יִשְׁמַחַת בְּלֵב כִּי מִיִּז
כִּנְיֵי כֹא מִלְמַעֲלֵי מַעֲשֵׂר לְמַסָּכ וְשִׁכְנֵי כְּתוּבָה סִינַי
בְּלַמַּסָּכ: מַעֲשֵׂר כְּשִׁרְשׁוֹת הָאָדָם וְכֵלָל וְכֹא כְּעֵין יִחוּד
שְׁבִלְמַנְט שִׁנְחַט מִכְּשִׁלְמֵי מַחֲתָל לְפִילֵל וְכִסְיָה כִּי
וְיִשָּׁא וְאָר לֹא מִלְמַעֲלֵי אֲרֵב מִכְּתוּבָה

יִשְׁמַח וְיִשָּׂא
כֹּא כֵּלָל חֲרַס וְכֹא מַחֲמָה שְׁמַחַת כִּלְחֵס דְּכֵר וְכֹא
רַק נֶעֱלַם כְּנֶסֶף וְכֹא דְכֵר כִּרְחֵל כְּנֶסֶף וְכִסְיָה כֵּל
חֲרַס אֲמַס לְפִנְיָם לֹא יוֹכֵל מַחֲמָה גוֹלָל כְּשִׁמַּחַת
לְפָנֵי בְּלָבוֹ וְעוֹשֶׂה חַנוּעוֹת בְּרִיקוּד וְהַמַּחֲלָה יֵד
מַחֲמָה גוֹלָל כְּשִׁמַּחַת סִינַי שֶׁנֶּסֶף אֲיִכְרֵי כְּהִינֻסִים
נַחֲשָׁפִים מִכְּשִׁמַּחַת. וְכֵסֶף כִּלְחֵס עֵינֵי כֵר מְנוּכָה כֹּא
מִנֵּי חוֹר וְחִזְרֵי לְרֵאשִׁת וְכֹא כִינּוֹ מַחֲמָה שְׁמַחַת

בפסוק

ולא כהאשן וגו' וידו לוחה וגו'. וכנס
 לכארכ קשה על אמו רבקה כלדקה
 מדוע נאסרה בעיבור כלל נשים לדקיות לא כי
 בפחקה של חוב כמבואר בשם (סופו י"ב) וגם לא
 בנין אחרת למה זה ואיך מה הפירוש של הכתובים
 האלו לפי פשוטו. והכל דהאשן ידוע שרצון כבודו
 יחשיב כי בנריחא בעולם מלאכה המוחלט לביח
 ישראל טושי רטוט יחנך כי זה חסד גדול מאוד
 שהורא ביה וביש עשה חסד שיהי' הארץ מחובר
 בנפש ויהי' עובד כבודו ביה וביש ונאלח חיו לרין
 ללול כי מכוב בכל חילוח האשם ואין וכוא בחסדיו
 המרובים מתי' ונזון כה להאדם שבעדו ויהי' זה
 מלכות הספוט הפעל ולכן ברא עולמו אין מעמד
 עד שברא עולם הגשמי ובו פויר כדי שיבא אדם
 נחרי ולאשר חסא אביט כהאשן וכארך לו אשו עד
 אלאכי ובחר ברשו אחריו בחורה אמה שנתן לו
 פי' משה עבדו והכנס חיקף כהאשן ארביד וחוב
 עזרו עליו ישראל ונלוח למרק שון ונגזר על חוב
 בעצב חלדי וגו' והוא מחמה שידוע שכימי עיבור
 ויניקת הול זמן כביור נפש העיבור והאשר הוא
 שהוא כמו מושך דבר מרבר ובכבודר הרע משוב
 שהיו עד הכנס מדובקים יחד כניק בין הקליפות ועמה
 כשפירדי' הגם אשר וכמיש חיל בני מיחב ולכן
 האשם מרגיש האשר גיד אולם נשים לדקיות לא
 כיו בפחקה של חוב אינן מרגישות בלמר זה כי
 כביור נאשם בקל וכמו שאלו לא חסא ארם כי
 כביור הנלך לו לא בנקל אך ידוע דששו הוא בנדר
 שהוא נמיש כמדרש הא שאו שבראש בעולמי ולכן הוא
 מענד להקדוש וברחם קלקל במן אשו ויהי' מענד גם

לאמו ויעקב בעדו איש חס כליו מוב ולא כי בכתי' ביור
 כמעט רק זה מוב חס רע ולא כרניש גדול האמר
 ולא החחיל לומר למה זה אכני כמיש אדם ידע
 בנפשו אם לרין הוא וידעש שאין מניע לה לביח
 משחק של חוב ואמר איך שאני מרגיש אשר כיו
 למה אני בכתי' זה דכיינו לרין נקרא זה ואיכני יכ
 במדרגה הקדושה ולכן הסתלק איך שיש לי אשר
 למב אני בנדר זה ואיכני שהוא כלל הקדושה ולא
 השיב כרוביק שביא לולל בחי' החסדים והנצורות
 ולכן שני גוים בנפיק שזאה החשורות ובחי' נאיש
 אך ממעיד יפרדו והטוב פלב למעלה וכרע יסול
 למעב וכטוב יחפלה אפי' מבחי' עשו גיד כידוע
 שברב נגיש נתגירו כמו אפויטיש ולכן אין להפליא
 על אשר הכס שביא לרין מימ היא בכתי' שב'
 העובדים שבעי' יכי' כללח כביור שיעקב איש חס
 בלח סינים ולכן הוא איש חלק כידוע ועשו אחרת
 שער ולכן בערשם כנס ששורש חיו יכר כדן מימ
 דינן מתפרין מיני' ולכן מרגיש בלמר וכנס כילוח
 עשו נפל כל כסינים ויהי' מלח שער שזא משחוח
 כידוע ויעקב איש חלק שכי' בו חוספת קדושה ועליו
 נאמר חלק ד' עמו ולזה ידו לחוח בעקב עשו לברוח
 כי גם ישו בנדר בשביל יעקב כי ישראל הוא חכליה
 כבריאה ועלו במחשבת חתלה ולכן לחוח יעקב עשו
 כינוי שאשילי פשוט של עשו אשר יהי' מחיית עמלק
 ולא יכי' שריד לביח עשו גם כמי' יעקב לחח
 וידו כינוי כמו של יעקב מושל ואוחו בעשו שלא יוכל
 לעשות דבר במחשבתו חיו לברוג להשמיד ליעקב חב
 יד יעקב לחוח בו עד שישו מרחה נעקב :

תולדות

וקל אשו

בפסוק

אשם כי חוריש וגו'. והקשה ברוסיק
 ובי משפט שמרחה יולת פי' וכל
 טפי מה דמבואר במדרשים וכן במה החובים
 מפורש שגנסי מניש בנס אשם וכן כל יחיד
 מישראל מכונס בן ויחר מבואר בפסיק שכתומד
 מוכנס נשם אשם וכנפש שלוח בשם דבר וכן נמי
 מבואר שחולדוסיחן של לריןק מתיש ובעה בלחח
 אין כה בארם רק להאמור כמובד וד' מסישו חה
 מנוכ בשם ארעש כמו דשו לכס ללדקה ולכן
 נראה לי דהפסוק אחר אשם כי חוריש סינו כנס'
 כללח וכן נפש החומריה שבראש הפריש בישראל
 אש ידוע יולד זכר שהשיח יסוד לו שכלידה יכי'
 במיטב האפשרי שהוא מוכנס בכתי' זכר בכתי'
 כשלימות אך לא ידמה האדם כי כבר בא לחיקן
 המלמד זה אינו רק לרין אחר כי הרע ואלה
 לעשות השוכס דו' עזרו ולא ממחשבו ויאר לו ד'
 ברחמי ואלו לרין לחזור ולחוקן אח אשר עווח עד
 אשר יהי' בנדר שיכנס על שם שפסם ויהי'
 מלא כבייני לו ז' מדות הפסיות כי כל עוד שלא
 נדע ברשינו ומלא הוא אי עדין לא מפורס
 נשאו ולא לרין לביח כיו בחשוכו עד שישבור לבבו
 כפרל ידע אשם כפי' אף יבא קרבנו לר'. וכנס

ידוע שנשמה הילרס בו חלי כל מקראותיו כל ימי
 חייו בעולם וכמיש בנמי' אמון דמחיל בשפט זו וכו'
 כמי' ידוע דשפט התכוחו הילרי' בשפט הרובים
 לכוליד בו חלוי כל מקרי אדם כי מלא עומד כללס
 של ראש הטלדים כמבואר ברוסיק ולכן כמי' בשפט
 החשוב שארם עושש חורע ללדקה אש הוא בנדר
 אמה בלוחו כה חלוי כל יחרון ככשר מעשיו עד
 פולס ולח אחר כי חוריש יולד זכר כי לפי ערך
 הרובים בחשוכו ומעשי' כמו שמרע בכח בן הוא
 הסולד זכר שהוא חכלית השלימות כמי' שברא נבי
 האולח שלימתם והמליטה זכר כמי' נאמר אשם כי
 חוריש יכי' כדך זה ככה שכלידה יכי' זכר בחכלית
 השלימות. ובמי' ערד אשם לעשם האדם כולל לנס
 ריה כינוי שידוע שילי' מוכנס בכתי' הולד כמיש
 ביחוקא: ובמי' חיל' כמובר כשמת מדרס וכנס זה
 חדרש שכי' ראש לנאולח יכי' בכתי' ראש לכל הדשי'
 שנסכ שכל חידוש השנים שכי' במעשים הכלל
 בראשית בחחלת כלידה הוא הילי' ובמי' בכל חז
 ודור שחרוש ייסן הוא החשורות לנאולח כמבואר
 במדרש ובכל ארם מחשבור בלבו כרכורי חשוכס
 ואמר כחוב (חסר) :

חוריש

כשאלרם טח ממחשבתו הנגבר כח הדמיון ויכול
 להפעיל בו כח הרומני ולכן הכרח נחוודע לפעמים
 בחלום לילכ וכנס ידוע דלומס שישראלית מכונה
 בשם אדום וכולם קומה שלימה עיני העדס רשאי
 השדך ידוע. מכתבי ימכריל זל וישראל היו במלרים
 כמו סיפור שבמלרים חומר כנס וישראל הלורס ושם
 במלרים נהכוו לעם ונאלחם הוא כמו טובר שגשמת
 מרחם. והנה בכללם הסיפור מרס ירודם למלרים
 כל השבמים ורק נחכוו הסוכס לירודם הוא ירדה
 יוסף הלריו ידוע כי ה' הסכ' לם וכמבואר במדרש'
 כיפ איכירידת' כיו כמו שמרע אז בחי קומת ישראל
 שהנדלו בעיבור וילאו ממלרים וינדלו בקומה שלימה
 זה בנין ביהמ"ק וא"כ הדאי מלא גנור בשמי מרומים
 כל מה שיצבור על ארץ ישראל וכל פניויהם עדי ינדלו
 כמו שגנור על ודל העולד יכיל :

פקץ

ירצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספור הכוכבים אם תוכל לספור אותם,
 ויאמר לו כה יהי זרעך. פירוש כמו שהוכיב נראה קטן למטה אבל למעלה בשמים הוא
 גדול מאד, כן יהיו בני ישראל אף שנראים קטנים למטה בעוה"ז יהיו גדולים למעלה
 בצדקתם.

תקרא שמו יִשְׂרָאֵל

במסוק

שלא את רשע כל עדה בני ישראל
 למשפחתם לביה אבותם במספר שמוח
 כל זכר לגלגלתם. לכאורס הוא מיוחד וסי' די באומרו
 לביה אבותם דביה כיוו משפחה גם לא מלינו במיין
 זה משפחות רק כל השבט יחידו. ולכן יל דהכס
 ידוע שהשיח משרס שכינתו על ישראל ושאו בניין
 כמשקן נשלים כונתם כנריאח אשר כל העולם נברא
 בשביל לשכון כבוד בתחומים. ורק דורות כראשונים
 סילקו השכינה עד רקיע בניצוי ואח"כ אברסם חרבו
 השכינה כהינה בארץ ובמבואר בסיק ואו כשהשרס
 הקדוש ברין הוא שכינתו וחובס את ערסו כמיס
 חילי אין הקדוש ביה משרס שכינתו רק על משפחה
 מיוחדת וכפעם הוא כי ידוע שכל מקור קמת
 ישראל גורחו מכ"כ ושרשן למעלה והנה הקב"ה
 בשעה נריאח כהולס עלה זאח בתחבטם ובשביל
 ישראל ברה אח כפילס והכס להחליח הקב"ה עם
 הנשמות הוא שרשם השורס כנשמה למסך על ארס
 ישראל ייחלד ויחלכ עד למעלה בשבט וכמבואר
 בספר של כמאן החסיד מהר"ם זל אבדקיק י"ש
 בדרושי חובכ ולכן נרין שיכא הכמת שלא נפנס
 בשעה יורחם מחמת מלך ואם ורס יבש"ס
 וברוחי פכס וגי אלו בני חשפ מרוח שמו
 חכמים יוכתיב מבואר בסיק שגנר ישראל נבדקו
 במרה כדי שיוכל לשרוח עליהם הקחחס ושלא יכא

קפרו אך מה למוד לו ר' ורק שצ"ך לאחד כל שבט
 נפסי עלמו בשבטו ובתי"ש עשרה כונים וישרס אחד
 מכם ובעל משקין כולד מדין כהוכס שאינ נקרא
 מיוחס רק מי שנחלס ויחוס בפרסות וע"כ לוחס
 כחוסיק לפקוד במספר שמוח והכס כל אחד מישראל
 יש לו חשוקה לעבוד השס "ממתח אהכס הקשורה
 מתקיד החולרס זרע אברסם לוככו אך השבמים כרא
 יש לו עקס אמת דביקס נאכנת השס כמו שמוציא
 מעצמם על אבני האפור כי כרא הנוון כפי שרשו
 ולא אמר הכחוב שימנע למשפחתם לפי שרין כל
 שבט לבית אבותם לפי שרין הרגן שלסם ולא אמר
 למשפחתם ולא אמר לשבטיהם דשכנס הוא בחי מושל
 ושכפ אך משפחה הוא פנין שבע כהילדה ולכן אמר
 שימנע ויפקוד אחסם לפי שבעי חולדותם מתחשוק
 שלסם במספר שמוח כי שס מורס על חוקן הדבר
 ולוירו כי מנכ ניכר תמנת אדסי"ר שהכוח שמוח ללל
 כנריות כפי פעמם ולוירס ומספר ידוע שכאז עיין
 כשדביקות וחבור הכפרדים למיין אחד ואמר הכחוב
 שימנע אחסם גברסם ועבנס שיש להם לכיא מעבדי
 חולדה משפחה כהש"ז. וקוקוח שיש ללל משפחה
 לאהבם וימנע במספר לוירס כל זכר לגלגלתם כיוו
 כיו ירף לכמקף שלסם שמכוכס בשם לגללה ואחר
 שיהיו שלימים כנחס יתפוררו שרשם וישכון ביניהם
 ר' נמשכן :

במדבר

במסוק

בידע נא שמך וגו'. וכל דהכס ידוע
 שכלמאך נקרא על שם תכ שגשחלה
 כמו רסאל ע"ס שרישם לאברסם כיוו. וככס המלאך
 כשניקן ליעקב ואל ישראל יכי שמך לא נודע עדיין
 ליעקב אס זה הוא ברסם ידוע דיעקב הוא מדרגה
 פחותה לשון עקב וישראל הוא מדרגה זר ולפעמים

טוב לאלוה נפטח. ולעלות במקום גבוה אם עדיין
 אינו ראוי למדרגה גבוה ולכן לא הניח יעקב אס
 הוא באמת ברסם או לא כיון שכי' ידוע לו שזס
 הוא אינ ריבו ולכן שאל לו שיאמר לו שמו ולא ידע
 אס הוא נשחלה לברכו וכאז מבחי' חסד או איפכא
 ובשמו ידע סיבת שלימותו :

וישח

אמר פעם רבה"ק להגה"צ ר' ישראל פריינד וצ"ל אב"ד הוניאד, שאם יכולין לומר חזרה כרכנו הק' מקוויניץ וצלה"ה, אז כדאי לומר, שהג' ו"ל נהג אחר הדרשה שדרש לרבים לעשות סעודה, ואמר שהסעודה היא סעודת ברית מילה שהיה מל את לבות בני ישראל. ואמר רבה"ק שהכח הזה היה ברכנו הק' הנ"ל שהיה מעלה אותם בהדרשה שלו לעולם גבוה כזה שהם בעצמם היה להם רחמנות עליהם. ואמר שהוא פירש זאת בקרא, דעל ושננתם לבניך שרשום השמות של אנא בכת, רשום עליהם "טהרם רחמם", שבאופן זה ושננתם לבניך, שטהרם כ"כ עד שרחמם שהם בעצמם ירחמו עליהם, ולשוב בחשובה שלימה (ספר מקוה ישראל עמוד ס"ט)

ונמלתם את בשר ערלתכם וגו'. פרשי ז"ל ונמלתם כמו ומלתם והגוין זו יחירי ליסוד הגופל זו לפרקים. וקשה כיון דהגוין הוי יסוד הגופל לפרקים ל"ל למיכתב ונמלתם הול"ל ומלתם. וי"ל דרשי ז"ל מרמז דדבריו הקדושים תירוץ על קושית האפיקורסים ששאלו על אמ"ל (גיטין ד"ז ע"ב) ע"פ כי עליך הרגנו כל היום זו מילה שניתנה בשמיני. והקשו דהא אין ליתן שכר בעד מלות מילה מחמת שאז בקטנותו אין ששכלו למחות אם אין מלואו בזה שימולו אותו. דבשלמא המל אי"ע בגלותו מלואו הטוב כמו אחשי"ה שייך שכר על זה. אבל נמלא בספרים הקדושים תירוץ על זה דכש"אדם נוטר הברית בגלותו ואם פגם ח"ו הוא עושה תשובה ומחקן חקן הברית המבואר שם. בזה מקיים האדם מלות מילה בעלמו מלואו הטוב. ומבואר דאחד מחקויו תשובה הוא לחדר להיות מובל שימול את אחרים. דבזה ג"כ הוי כאלו קיים מלות מילה בעלמו מלואו הטוב. ויש לרמז זאת דדברי רשי"י ז"ל הנ"ל. ונמלתם שהוא משמע ונמלתם ע"י אחרים. היינו שזאת שהוא מקיים מלות מילה בקטנותו שנימל ע"י אחרים. כמו ומלתם. היינו אם יחי שומר הברית או אם ח"ו פגם ברית עושה תשובה ומחקן חקן הברית המבואר בספרים יחי נחשכ כמו ומלתם. כאלו קיים מלות מילה מלואו. והגוין זו יחירי. היינו

פי המצוה הזאת וגו' לא נפלאות הוא טמך ולא רחוקה הוא לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה וגו' כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו. כנס כר"ת של מי יעלה לנו כשמימה הוא מלי"ה וס"ת הוי"ה. לאמר מי יעלה לנו השמימה. ל"ל שחומר מי הוא שחבל להפאר אי"ע שקיים מלות מילה שהוא מנוטרי הברית ולא פגם בחוסם המלך. דמי הוא בנח"י זו שלא פגם כלום. אמרה התורה לא נפלאות הוא ממך ולא רחוקה הוא מחמת הפגם. כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו לחקנו:

דברי יחזקאל נצבים

ואברם בן שמונים ושש שנים בלדת חגר את ישמעאל לאברם. פרשי לשבחו של ישמעאל נכתב להודיע שהי בן י"ג שנה כשנימול ולא עיכב. כי המגי וז"ל ואשי"ג דבדריא כתיב וישמעאל בן י"ג שנה בכהו"ל ד"ל דאזיו הכריחו ליה לכך הכפיל הקרא להודיע שנתו עכ"ד. ולי"ג דאדרבא הכתוב מרמז דמה שנימול ישמעאל בן י"ג היי בכה אציו. וי"ל דכן כוננת רשי"י דע"כ נרמז שנת ישמעאל בכהו"ל על ידי שנת אברהם לרמז שמה שלא עיכב כיה בכה אברהם: (מכ"י):

דברי יחזקאל לך

מה שכחוצ בתורה ומלחם בנין יחורה.
היא ליסוד הנופל צו לפרקים. היינו משום
דלאו כל אדם זוכה להיות נוער הבריה
שנקרא יסוד או לעשות תקון הבריה ונופל
צו לפעמים מדה יסודי. לזה האיש יבוי
נחשב כאלו קיים המורה ע"י אחרים ולא ע"י
עצמו לכן כחיו ומלחם. אבל עיקר הוא
לקיים ומלחם שפירושו שחמולו את עצמכם
ע"י נעירה הבריה. וגם על ידי שחמולו
את אחרים. היינו שישתדל בתקונו תשובה
ולכדר להיות מובל למול אחרים:

דברי חזקאל לך

ביום השלישי בהיותם כואבים וגו'.
לכחורה קשה קושית המפרשים
למה עשו כן להמתין דוקא עד ג' ימים
ולברגס אז שנראה כערמה ח"ו. וי"ל
דבאמת לא עשו ערמה רק שהם רזו
לבחון זאת. אם בני שכם ימולו עלמם
ברגוס הטוב ולא יתחרטו על הדבר אז
יסכימו ליתן אחיהם להם לאשה. אבל
אם יהיו מתחרטים על המילה. אז נראה
כי לא עשו הדבר אלא לפני. ואחר זמן
ילכו בתקוניהם כרגוס. אז יוכלו בני
יעקב להרוג את שגחיהם כרגוס. וי"ש
ביום השלישי בהיותם כואבים. פ"י כואבים
כמו מתחרטים שנתחרטו על שנימולו. כמו
שמלינו המתחרט על הדבר נקרא כאב הלצ.
ומלינו כן (בספר הישר) שהיו מתחרטים
ואז ויקחו וגו':

דברי חזקאל וי שלח

ומלחם את ערלת לבבכם. וגו'. דהנה
האפיקורסים אומרי' שאין מקום
למלח מילה שזוהי התורה (בראשית י"ז
י"ב) וכן שמונת ימים ימול לכם כל
זכר. כיון דהתינוק אין לו אז דעת וימול
ע"י אחרים בעל כרחו. דהא תינה אם
הי נימל בימי גדלותו מרלנו הטוב שפיר
הי מקיים מלח מילה כיון דעשה מרלנו.
אבל כשנימל כשהוא קטן לא קיים המורה.

אבל עפ"י לפומייהו דכפקירא נחא
לכו דברו סרה על התורה. כיון דבאמת
עיקר מלח מילה הוא שימול כל אחד את
עצמו. היינו למול את ערלת לבבו בעצמו.
וזאת היא אפשר לקיים רק בגדלותו דייקה
כשהוא בדעת השלם. אז לריך שימול האדם
בעצמו את ערלת לבבו כדי שיוכל לדבק
א"ע בחלקי עולם לקיים מלחתי ית"ש.
וזאת אמרה התורה ומלחם את ערלת
לבבכם. שחמולו בעצמכם דייקה בימי הגדלות
את ערלת לבבכם. להיות לבבו נאמן
לפני ה'. אבל למול את צער ערלתכם
לריך להיות נימל כשהוא קטן בן שמונת
ימים דייקה. כאשר לזה אוחו חלקים:

דברי חזקאל

יראו את ה' קדושינו כי אין מחסור
ליראיו וגו'. פ"ד הלכות בשם
ח"א הגב"ק זלכ"ה וכמומה בשם
האש"ך. שהכחוצ מלמדנו שלא כדברי הסמי
הארץ שאומרים שהיראי ה' המה מחוסרי
פרנסה. לכן אמר"כ יראו את ה' קדושינו
כי אין מחסור ליראיו. וברא"י כמה יש
כפירים היינו רשעים. רשו ורענו. וכמה
יש דורשי ה' לא יחסרו כל עוד:

דברי חזקאל תהלים

ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך.
קשה להבין למה כחצ לבב זרעך כי התורה
דברה עם כל אחד ואחד ואיך שייך לומר את
לבבך ואת לבב זרעך. אך דהנה החטאים
של האדם הם מציאין פגם גם אל זרעו.
ע"כ אמר"כ ומל ה' את לבבך. שחשוב
בתשובה וע"י שחשוב בתשובה שזוהי חסור
הפגם מזרעך ג"כ שזא ע"י חטאים שלך.
וזכ ואת לבב זרעך שע"י לבבו יתוקן לבב
זרעו. ונרמז צר"ח ח"ח ל"בבך וי"ח ל"בב
זרעך אל"ו"ל שחודש אלול העת מוכשר לזה:

דברי חזקאל נצבים

הרחקן, הוא יפןנסנו בקבוד.

שמעתי מהרב הצדיק המפורסם מחסידי שינאווא מוהר"ר ברוך האלמינער זצ"ל מעיה"ק ירושלים, אשר בעיר יאניב היה איש אחד מחסידי רבה"ק זי"ע וחיה האיש מגדולי נגידי עירו, ולעת זקנתו נהפך עליו הגלגל רח"ל עד שהוכרח לסובב על העירות לקבץ נדבות. פ"א כאשר בא אל רבה"ק משינאווא זצ"ל התאונן לפני רבו על רוע מצבו מפרנסתו הכזויה שמתנתן מעוטה וחרפתן מרובה, ושאל את עצת רבינו הקדוש, אם טוב יהי לו שישתפק בלחם צד ומים לחץ מיגיע כפו, מלהיות מבקש מתנות כו"ד וגם נע ונד מעיר לעיר.

יצן לו רבה"ק משינאווא זי"ע, כי לפי דעתו מוטב שיאכל בכל יום בשר דגים וכל מטעמים ולהיות נחד מעיר לעיר. והטעים לו את דבריו כי האיש אשר יאמין בהשי"ת ויש לו ידיעה בעניני תקנת הדרכים מחויב להאמין כי בכל מקום אשר תדרוך כף רגלו הוא צריך להיות שם, לפי צורך עניני נשמחו לחקן שם איזה דבר, והשי"ת מסבב זאת לכל אדם לפי מזלו היינו איש העשיר יסע מעיר לעיר ומדינה למדינה לצורך עסקיו, או לצורך נשואי בניו וכדומה, והעני יכתח שם רגליו לקבץ נדבות.

וסיים רבה"ק כי זהו הטעם של שיניי הנוסחאות בברכות השחר, אשר יש שאומרים ברכת המכין מצעדי גבר, ואח"כ ברכת שעשה לי כל צרכי, ויש שאומרים להיפך. כי האיש העשיר אשר השי"ת השפיע לו בכיתו כל טוב הוא מקדים ברכת שעשה לי כל צרכי ואח"כ המכין מצעדי גבר, מתקן את הדרכים כנ"ל, אבל העני אשר ביושבו בכיתו אין לו מאומה רק אחר שיכתח את רגליו למרחקים למקומות שונות ויקבץ איזה סכומי כסף להחיות את נפשו, הוא מברך מקדם המכין מצעדי גבר, ואח"כ שעשה לי כל צרכי (ספר מגדיל ישועות מלכו ח"ב)

הרה"ק רבי שלמה ליב מטיטשין אמר בשם הרה"ק משינאווא, שאמר בשם הרה"ק מאפטא, שסגולה לפרנסה ללמד שער הבטחון בספר חובת הלבבות, נס' ברכה שלימה דף

יז ע"ב.

הפטרה. ביברש קצירה תשברנה נשים באות מאירות אותה כנה ה"ה הגה"ק זלתי"ה אמר מה שעיינו רואות שישראל מתפרנסים ממה שנושאים ונותנים עם האומות ומאין יבא זה שפרנסת ישראל ילך ע"י האומות. אך שכ"ז הוא לנדר הכ"ק ולכן בעוקבתא דמשיחא שכו"ה קרוב להבדור עיינו רואות בכל יום ויום שנחמטע השפע והכריות שבי לישראל מהס. וזכו ציבזש קלירה. שיחברו הכ"ק ולה

ישראל כהם שום לחלוחית מהקדושה. תשברנה. יתעטלו מכל וכל ולא יכ"י לישראל שום יניקה מהס. אך עמך ישראל לריכים פרנסה. לזה אמר"כ נשים צחות מחירות אותה. שבעוקבתא דמשיחא יכיו לדיקים במדרגות קטנות אשר הם תשושי כח כנשים ואעפ"כ יאירו סדר הקדושה שיכ"י לישראל פרנסה מלד הקדושה ולא יטרכו נעם אחר להיות להם יניקה מהס עכ"ד:

דברי יחזקאל שמות

בניו לו, זהו בדרך שאלה, דהיינו מהיכן נדע שמעשה בניו הוא "לר" להשי"ת, ומתוך הכתוב "כן כאשר צום", כלומר אם יצא מזה דבר מצוה "כאשר צוה" השי"ת או יש ראי' למסרע על מעשה הקודמת שהי' ג"כ לנחת רוח להשי"ת. — ע"כ תוכן דברי מרן אאזמו"ר משינאווא וצלה"ה ששמעתי מפי אחי הרב הצדיק החר"ף ובקי בחד"ת וי"ש מו"ה ברוך אברהם וצ"ל דינ"ד ששמע מפי הרב הגאון העצום המפורסם רבנו שמואל ענגיל וצלה"ה האבד"ק ראדמישלא מנ"כ בקאשוו. (דברי שלום, להרה"ק מסטראפקוב ויע"א ענינים ושיחוח)

באשר צוה אתו

ויעשו בניו לו כן כאשר צום. פירש אאזמו"ר ההצה"ק מרן רשכבה"ג משינאווע וצלה"ה עה"פ פ' יחזי נ' י"ב ויעשו בניו לו כאשר צום, דאם עושים איוה דבר ומסופקים אם הוא דבר טוב או לא דהיינו אם הי' אותה מעשה לש"ש או משום יחזרא ופניות שהוא מצד היצר, יש לעשות הבחנה על זה כך, שנראה מה שנצמח ממעשה זו. אם נצמח מזה מצוה הרי ראי' על המעשה שקדמה שהי' ג"כ מעשה טוב דהא הוכטחנו מחכמי המשנה שמצוה גוררת מצוה, ואם ח"ו נצמח ממעשה זו עבירה הרי ראי' שאותה המעשה הי' ג"כ עבירה ופעולת העבירה לגרור אחר"י עוד עבירה. הוה עובדא שדחטפו האנשים זה אח זה בשבת וככו נר שהי' עומד על השולחן, ואמר מזה ראי' שהדחיפה הי' שלא לש"ש שהרי יצא ממנו עבירה. וזה פירוש הכתוב ויעשו בניו לו, זהו בדרך שאלה, דהיינו מו"נ נדע שמעשה בניו הוא "לר" להשי"ת, ומתוך הכתוב "כן כאשר צום", כלומר אם יצא מזה דבר מצוה "כאשר צוה" השי"ת או יש ראי' למסרע על מעשה הקודמת שהי' ג"כ לנחת רוח להשי"ת. — ע"כ תוכן דברי מרן אאזמו"ר משינאווא וצלה"ה ששמעתי מפי אחי הרב הצדיק החר"ף ובקי בחד"ת וי"ש מו"ה ברוך אברהם וצ"ל דינ"ד ששמע מפי הרב הגאון העצום המפורסם רבנו שמואל ענגיל וצלה"ה האבד"ק ראדמישלא מנ"כ בקאשוו. (דברי שלום, להרה"ק מסטראפקוב ויע"א ענינים ושיחוח)

בדיני מילה

בדבר חינוך שכבר נימול ונמשך עולתו באופן שחופה כל שטח בשר העטרה וכו', ידעתי שאדמ"ו מרן הגאון"ק מו"ה יחזקאל שרגא משינאווא וצ"ל זי"ע הרעיש על זה וצוה למול חינוקות כאלו שנית. (שו"ת ערוגת הבשם יו"ד חלק ב' סימן רכ"ב).

בפסוק

אחס לבנים וגו' וירשתי הפסעם מה
 שאמר לפני ועוד פסעם אחרי. ולגודל כרחק נדרך
 יש רבקה מטיב בדיה שנחנקו כל החטות שלוח
 חיים ואיננס טוב ובוהיק * אמר ללא טוב לבקש
 לרבו בדים ולמה זה חקיק לט אחי ככבד וכליל
 להפסעה רק על עשייה מלח וללמד תורח ואם כי
 הכזו ספרי קודם חיים שהיטו חיי הנפש וכן פרנסה
 הוא תורח ומלח עבד המונים לא יבט זלח ויחר
 עוב כי לכאורה להקן בפירות רק בקשת כאלה
 ותורה ומלח ולא יפסע טוב ארס אחי איש המוני
 ולכן יל דה הוא סדבר רבכה אחילי* מפעם בראשית
 לרעםם כנרוא וירשתי יל שאלא אס רעום שיבראו
 ונלבינס כדך שגרא להס ולסי רעום ולכאורה
 קשב פרס שגבראו עס מי דיבר הקביה לשאלם אך
 מנאר ברמבין יל ברוא המשרשם שגבראו מקדם
 סילי וכו כלל בנה כל מפעם בראשית. זה כוונה
 חילי* בראשית נתי מאמר הוא וסינו מאמר שחברו
 כל יזר מאמרו וכל מפעם בראשית כי בנה בזה
 הסארור וכל בורק* רבנשס נחלל כל כבוד טולס
 נחמסם עישה ותן סיולי האלה דהוא בראשית
 נחששו יזר מאמרו ולכן שפיר שייך שפדוקס ביה
 שאנס לכל כנה כל הפשרה מאמרוה אס רעום
 לכברוא וללח מכה אל הפועל כן זה האופן
 שגבראו ופתיכ לבביו ונקטוהו ואמר על. והנה רוע
 שפארס הוא חלית הכריאה ואתרו* כמדיר שפארס
 סוף מפעם ותחלה נחמסב כי כלל נכרר בשביל
 האדם ולכן מן נשמה האדם טכס נקראים ארס שאל
 הקביה אס רעום לכברואו זה נחמילי* שגנשמוחין
 על דיקים נמך לבראו טולם וסינו כיל כיון טכס
 עיקר הטולם שאלם בעודם בנה נכסא הכבוד טכס
 נשמה ישראל ומלך מפעם לבראו הטולם. והנה
 רוע שכל טכס נחמדס הטולם כחלחל הכריאה
 נבראשית אס כביכול הקביה שולא ישראל שמה
 עיקר הכריאה אס רעום להחמדס הטנה ומל אחי
 אופן יחדם ולכן חקטו אחי ככבד סיכי נקשחיתו
 וטמר לפני יזרנו שאנחנו חפנים נחיים ופרנסה
 וברוחה לט טוב ונדרך זה יבי' חידוש טכס אך
 כלל זה טכס נחמדס האדם ורק למלואו רעון
 הכורח ביה ובי' כי זה כבודו וחפאררו סיכי לעמו
 ישראל כל טוב וכמו שגרא כלל לכבודו נחמלת
 ככריאה ונאמר בסס כי טוב כמו כן כלל טנה
 נחמדס הטולם כבוד ולכבודו יבי'. והנה באמת זה
 נשם כל טכס נחמדס טכס בשביל ישראל נחשור
 כה סיולי של נשמות ישראל הוא נבחי' כסא הכבוד
 ופי' ישראל שמוערים רעון סיליון שיחדם טכס
 לחיים טובים ונחשורו ישראל בשרם שמהם שפוא
 למעלם נחחי המרוח וכהחששות כיל כמו נבי
 הפאלס למפעם בראשית שפירשתי יל ששאלם וסינו
 כסיולי כתי' נחמדס ככל טנה שמוערוה של סיולי
 של נשמות ישראל שפוא נבחי עתיק כידוע. והנה
 רוע שמדרגה דור רעם וטמס רבינו פי' כי נבחי'
 יותד נחלב מאד ואיכ דור נלי הארן ויטעם כי'

בדרגה אחת ממנו ונעסס החמדוה ישראל שכלנו
 ממדרגה טכס למדרגה יאשפ ידות טכס החמדוה
 כמו בריס נחשור סיולי הוא שורם של נשמות
 ישראל עד שנחמלו למדרגה עתיק שזו כבחי' נקרא
 לפני ד' שאל כביכול עומדים עס ארס שמהם
 בדביקוח הנפלא לפני ד'. ולזה אמר אחס לבנים כי
 לפני ד' סינו חדשו שאחס נחי' נשאלה עס שרם
 נשמוחיס סדקסס לפני ד' פרס החשפסוה וניל
 וזה יס לרמו נמדדס פ' בא פ' פיו חיל לכך נאמר
 אומה כמדגלוה שרימס סקביה אה ישראל מלמלכיס
 כמלמלכיס נאמר שרימס עומדים ממעל לו ובישראל
 נאמר אחס לבנים כיוס כי פכיל. והוא מחמד
 הנכס רכבז שס עוד חיל סלמלכיס מחמדסם כלל
 יוס ומקלסין סקביה וכן חזרין לכבדו אס שילאו
 מנח וטו סאי מחמדס ומחיק כסס שפיו בראשית
 שנאמר חדסיס לבקריס כי ישראל משחקין בשוטה
 מילידי שט נטסן ומחיקן כהטובס וסאי כלל טכס
 סולח לעבותיכס ומחמדס לבס ליראחו שנאמר ומתחי
 לבס לב חדס לכך כחיב אומה כמדגלוה פכיל וקשב
 מתי דימי סא ומלמלכיס מחמדסין כלל יוס* מכה דישראל
 נעשים בעיה וקבירה עוחל לבס. אך יל דלפמיס
 איש רבנס קשב לכארס מתי קאמר סמדדס מלמלכיס
 נקראים עומדים ונס ישראל לבנים וקשב כלל מתי
 נדברי חילי* דסלמלכיס נקראו עומדים כתיש* ונחחי
 לך מהלכיס בין סעומדים וחי כן ארס נקרא מהלך לל
 עומד וכי כל המשרשים דמלמלך נקרא עומד שמועד
 על מדרגה אחת מיוס שגבראו עד חליתו כי חין לו
 נדירס וסאי רק נמדדנס שגבראו ככס חמד מקבל
 חיחו ושפס* היא ממי' נקרא עומד סינו שמועד
 נמדריבס אחת ונמי' שגנלסו ברא לומרים ען מי
 שאינו משכס מדריגתו הן נבריאוח או בשארי עניינס
 אומרים הוא נמשד אחד ולכן נקרא סמלך עומד
 אבל ברא סמכך מדרגה לדרגה ויכל לעשוה בבחירתו
 ולכן נקרא מהלך שכלל יוס אס מהלך נדרך טובס
 סולך נדרך כתיים ובמשלס סעליונס וזה חיי סיווך
 סולך וכו'. וקשב למח אמר סמדדס כילי שישראל
 נקראו לבנים כנס שמהם שזו עומד שכינס מרפיס
 כפירשתי יל אבל באמת שמה מלכיס והוא שס של
 חוזר ארס מהלך וכמו שנקרא בעל חי מהלך נד
 דומס* כנס נבחי' אכמו נקראו סמלכיס ורק אס כי
 סמלכיס נקבצו יחד ועמדו בשביל כך לא ישחטו
 להקרא עומדים. אך כיל דה כוונה סמדדס דיבי
 דיבי בבחינתו נקרא מהלך שמהלך כלל יוס מדרגה לדרגה
 או לפונ או לכסכו אך בטיק מקור אומס סישראלית
 שגבר בנו כסס ונשבצ לאבחינוי שאל ימאס בורס
 ישחק עיי' מוכרחיס לכטיב מפעסיס וכמשיכ הרמביס
 זילי* שסוף שיעשו ישראל ויורחוו עיי' לעשות חטובס
 ואס כן נבחי' זו נקראים עומדים שטומדים על
 מדרגה שמוכרחיס לנפוח חטובס ולכיוס נדביקוח
 כספלא ולא יחארו חיו מה שאין כן ליחר כלמות
 שמה אומה כלו ונמחש שמה מלכאר אבל ישראל
 נבחי' זו עומדים שפירס ינאל אחת כבורח ייש'

י' להקדיש להצחצוח לזכר או נלגלו בנתיב המוח לאחר ועוד יתר חידושים נחבצו שם בנתיב. אך בחמת הוא לפיכך מאותן דברים הנעלמים ואין אחת יודעת מה ורק שמשנו שחמקוניים אומרים שמה שברא הקב"ה עולמות ומחריבים הוא שלא יוכלו להיות נבראים שיקבלו חסד גדול בלתי א"כ נחשב חסד והאור נבראים שונים שנחרכו והיו אוחס בעולמות שנחרכו כמו לבוש לאותן שנבראו מחדש וע"י השפעה האור אחר כמה נחטם יוכל לקבל כמו שא"כ בשיני כשמי להסתכל בשמש מחמת גודל הכבירות ורק אם יעמוד מנסה בחר מכסה מחמת רוב האנשים האור יוכל להביט בן הוא דרך המקובלים. י"י א"כ ש"י כי זאח את רוחים שזה גורה חמתו י' להיות עולמות נחריבים ונבראים שכן לדרך חירקן העולם כנס שנעלם מאחזנו כשעם כשי"ח ויחשלה יודע כמו לרדו ובחמתה ברא העולם והכנס בודאי שכן כניכול עלה ברצוני להיות חרבן עולם ובנין חדש וכן אמרו בשירוש טרא עלילה וגי' שנעללה בא הקב"ה עם ארבע ש"א"י לאדם שלא יחטא ואלך קשה דלמה בראו הקב"ה כיון שד"ש שיחטא ונלמח אמרו בזו"ר ד"ארי"תא אמרתי לפני הקב"ה קודם בריאת אדם באי בני דלח עמיד למכרי עמיד למנוח קדמן והשיב הקב"ה ובי למנח אחקרינא רחום וחנן כיינו שמדוחיו לרחם ולהאריך אף לחיוב ולכאוב ולחנות ולבנות וזכר אמרו במדרש שמלאכים ממחדשים בכל יום ונשרפים כי כן דרך נבראים שמשרשקן י"י אמרים וכמיס מיחס לזכר וחיים לזכר עד תכלית החינקן המקויכ.

ויחשלה אף מהיכן לישראל כח כזה אף זה נמשך מנה כבדיה שברה הקדוש ברוך הוא שלא ימוש לעולם זכרו מאחזו וידוע שז"ח' כבדיה הוא בעלם מבחי' רצון שכורה בריח עם אחד לכסיב עמו מרצו כלל שום קבלה טובה ממנו והכנס במלאכים שנשרפים ואח"כ מחדשן הקב"ה וקשה-כחוס' ומפ"ש"ב דלמח יענשו יעו"ש מה שחירלו ויעיון במשרבי' במדרש יוגמ' מי"ש ואלך על כולם כל החידושים שכתבו קשה וכלה הקב"ה יודע ששחידים לחטוא בשבחס שאומרים ולמח בראם וגם למח נבראים בכל יום כי לו להקב"ה לבראחס כשעם אחת ולחח להם שכל ובינה שלא יחטאו דכס אינם בעלי בחירה. א"ך בחמת מלינו דהקב"ה ברוב חמתו שאין לשער הכין חכל בחמתו ורוחין אלו עניני עב"ש כבריאה שכל כדברים נפירים ונחטוא מדבר דבר אחר ומח ש"הוא מיחס לזכר הוא חיים לזכר ומנובאר כספרי המחקר וגם במיני היסודות כן מה שנספך מיסוד ליסוד נקרא בדרך שאלה מיחס ליסוד זה וחיים לאחר וכ"כ כספרי מוסר על השנה של מתיא ומח' שמש שהוא מיחס לזכר הוא חיים לזכר וכן איחס נש"ם ומדרש והרמב"ם ז"ל כספרו מי"כ כ"א"ר כזכר וק"ט"ר דבריו דכל סמלונים כמח כלי"ם אחד ותיקף טובה יחשב מה שזכור טובה לכלל ואם כי לאחד דבר זה הוא בחלית כדע מי"מ טובה בכלל הוא ובמו חס לאדם אחד יספך לחחון בלצ"ע י"י א"ר גדול מי"מ כיון שזכר למונה כלל האדם יסבול הער ולטובה יחשב לו לשער למדך כרש"א"ש סי"ח' לכללות הנוף יו"ש וכן למח שזכר כשעם קלטם מאוד דכי לא אי"ת

נצבים

אשה כי תוריע ילדה זכר, וטמאה שבעת ימים וגו'. ובימים השמיני ימול בשער ערלתו. שבעתי מפה קדוש אדומ"ר הקדוש מצאנו ר"ל, אשה כי תוריע ילדה זכר וטמאה שבעת ימים, וסיפר מגדול אחד ולא הזכיר את שמו ה"י לומר בספר מוסר ארחות צדיקים ששם מדבר מתיקון המדות, וראה שהוא חיקן הכל כראוי, ואחר כך חשב בדעתו הא"ך אפשר שהספר הזה לא י"י עבור, וחזר הביט בו הרבה פעמים עד שראה להיפך שעדיין לא חיקן שום מדה מאלו המדות והתחיל לחקן המדות מחדש מעתה. ובה פ"י אדמו"ר ז"ל אשה כי תוריע, היינו מי שהוא בבחי' קטנה בחי' אשה, ילדה זכר, היינו שנבה לבו במעלה עד שגדמה לו שהוא בחינת זכר, העצה לזה וטמאה שבעת ימים, היינו שיראה שישיפל אח עצמו שהוא עדיין בחי' טמא שאין בו שום מדה מו' מדות, ואז ובימים השמיני ימול בשער ערלתו, היינו יזכה לברא למדה השמינית, ולמול ערלת הלב שלו ורבוה לבחי' שחרת הלב. (אמר ירוא, יחדו מה ע"ב, צו סי"ב ע"ב, אמור ע"א, הברכה קט"ו ע"ב)

גדל אהבה חסר יסשו על קדושת שמו שלא נמסרה ויושע כי על כל חכמה אהבה ולזה זכה שבע"ה ברח ברית עמו לבחור בורשו אחיו ונס אס לא יהי ראוי יזכר להם בנתיבו יודיע לזכות כולם עליוס אז בזה ונקראו כולם - אברהם בראשית במדש וכולם מסרו נפשם לאהבה ויראת השם והסתרנו להפאר ע"י לא מחמת שום פני לעלמס חיו ולא משום לזוי רק אהבה ויראת השם חוקק בלבבם לפשוט לטו ולזה הקדיש ובי"ש הקים בנתיבו פתחם ופדה זרעם ממלרים גם שלא כ"י ראוים כמבואר ביחזקאל ורק להטן שמו בגדול ולמטן הכריה שכת עם אבותיו זה השלום נמולס שאהבתם בלא פשם רק בעלמס האהבה כמי"ש הקים הש"י בנתיבו עם זרעם בלא פשם. וכנס משכ רבינו ע"כ הוא אשר נעשה עליה להבליטו ממלרים וע"י נהנה כמבואר מורשכ חרי"ג מלוח ומעמכ כל מלכ עונשם ופעמכ בלרכ ורק בחחלת קבלת הכורה אז עדין הכריה כ"י אס לקבל ושארי' האומות לא רעו לקבלת רק זרע ישראל וקבלו עליהם ברעון נחמרים נעשה ועמטע וכפי' סכר ה"י רק על תורש שבג"ס והנה זה הכריה שקבלו ברעון כגם שמשכשו מושבעין ועומדין פכים עפרס ואח הוא לנו לזכות מה שקבלטכו מחחלת וכל נשמות ישראל שם ה"י כמלמ"ר - ככתוב אח אשר איננו פה זה נקרא מורשכ קבלת יעקב כלעלה קבלת הכורה אח אשר לזכ לנו מרע"ה כמלמ"ר ככתוב - חסור' לזכ לנו. משה מורשכ קבלת יעקב זה נקרא כלת משכ ששחורכ היה ככלה חביבה עלינו כל עם אח ניחן לנו ע"י משה. וכנה אס חיו ישראל חופאים זכר להם בק"ה רבות אך אס חיו עורקים עולם אס חיו אין עיקרס לחול זכות אבות כי אס המכ בעול המלות וכחורכ גם אס חיו לא פשו כהג' מחמת חלוב ויבולא ממטאת הארס עדין כסה בגדר זה להחייבם עם האבות כמו שפשו האבות מלוח שלא נלפזו רק מחמת אהבה כן גם ישראל קבלו הכורה בנתיבה נעשם בלא הכרה כלל ולכן כ"ז שלא פירקו עול קבלת ועבר עליהם הכורה רק שילאו ע"י מטאת הארס ממקלח מלוח הכורה עכ"ז זכור ומעשכ אבותיהם בידיהם. אולם אוחס שפיקו עול כסה ילאו חספי ממסורת הכריה האבות וא"כ באוחו מעשכ אמרי שפיקו עול להחיר כל הטיביות כי הנה על הנכריה כאלו כפר בעיקר כמבואר בסי קדושים ורשע כלה רעכ להחיר כדבר וחיו הריס יד בכריה על אבותיו מלזו ולכן חתל הנפג בעם ואחר שפתיחם מפר נעשו שלא נעמו למחור נעש כמבואר במדש גודל מסי' ש"ה לפנחם בזכ שלא עפי' חיוב גדון ורק מחמת האהבה לקיים מלוח קהלץ פועים בו ממילא תפזרר מעשכ אבותיו הקדושים שמסרו נפשם על אהבת הבורא ית"ש וית"י שלא - נעמט' רק נאכבה. ולזה כפי' חמתי מעל ב"י חכ הדבר כ"י עד עכשויו זכור משכ כי כשרים ככלל כקדושכ הוא הכורה שקבלו ישראל מהאבה ועשה אשר פתחם גודל הסרן שפיקו והחיר העמרה ליושנכ ללח משכ חרדי מוככ חמדס נוחכ שבורים לו מרע"ה לכן ראוי למשכ להסחיק לו מוככ ולא אמור כ"י"ו עליך להסחיק לו מוככ כזכ ודל ונלמסס הכריה כסדוחיו הקדושים מרמח מעין מש"כ :

בפסוק

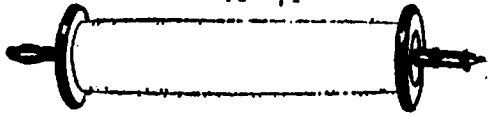
פתחם בן אלעזר בן אהרן ככנן כשיב אח חמתי וגו' לכן • כני טוחן לו אח בריחי שלום וגו' חמה אשר קנח לאלסיו ויכטר על בני ישראל. וזה נראה כמיוחר לכבר אמר מקודם כשיב אח חמתי וחי בליחי אח בני ישראל לכן אמור הכל אח בריחי שלום. ונראה דכנה • מבואר הדין דכבוטל הרמיה קהלס פונעין בו ולאכורה ל"ך ליד' למכ יסתכ זה מכל מלוח הכורה שיש חלוקים אס מיחה צ"ד בדי' מיניס או כרה ומיחה ב"ש רק בזכ ועוד גבי אהכ ערסווח כמבואר בסוכרדין. וז"ל דכנה בלמח מלינו בזוה"ק • ד"שאל' שמה מסמ"ר רימינא לא נעשה שליח שימוח או יענש • ע"י ב"ש חן מסוכרדין עפי' חוקי הכורה אבל למי שחיוב מיחה ב"ש לא נעשה שליח • ישראל אכ כי הוא משמ"ר רימינא גבי שלא כבוונה י"רש. וככז בלמח כהכ על הרמיה חיוב מיחה ב"ש כמלמ"ר ככתוב • ידרכ' ד' לאיס וגו' ורך' ישראל לא נעשה שליח לזכ ואין רשות בידי אדם להכרסו רק שלא כבוונכ ולא אס יש ארס שמקלח לכבוד הכסו ידוע כחוס הארס קשעא לכלל כסם מחמת אהכ דבר שנטפס בעול לערחו כוא ר"כ כעפס עד שכתפס לא ידע מכ לפשוה וכמעט עשייוח שלא כבוונה ולכן מי שזכ לכלל קהלכ כזה יוכל לנעוש כבוטל הרמיה כי בלאו הכי הוא מחייב מבי"ש ויזכ לו שלא כבוונכ להכפשות שליח אבל כבוונכ אכור לשום ארס חלינו לסוכרדין לפשוה דין נא"ס כזכ אשר אינו חייב מיחה ב"ד כי משמ"ר רימינא אק מעשעין רק כפי מה שזכר חממו ית' ד' מיחה ב"ד ולא יחיר. וא"כ פתחם שפשו זאת וכרי ככוא שפעשכ ע"י שלא כבוונה וא"כ לכאורכ אין לו שבר כיכ כמו כעושכ כבוונכ • מימל"ס עליו אך כיון שפי' ניעלו עדה ישראל ע"י הכשועכ הגדולה האחך ראוי לזכר. ולא אמר כסוקו דפתחם כשיב חמתי לכן אמור הכסו נוחן לו אח בריחי שלום חמה אשר קנח היינו כגם שג"ז למח לו כ"י מניע לו כיכ שבר שכי' כעמס שלא כבוונכ כר"ל • וירק' ויכפר על בני ישראל בלירוף חשופה ישראל מניע לו שבר גם על הקהלכ אשר קנח לז' :

בפסוק

פתחם בן אלעזר כשיב אח חמתי וגו' לכן אמור הכני טוחן לו אח בריחי שלום. כהקס כזוכיק להלל לכן כני טוחן לו אח בריחי שלום ומלי הוא אמור כה בללמור כתיב בריש הכרשכ וחילול שם עפי' סוד. ואולם כעפי' עמ"ל דכנה גודל כעונש כהניע להס להכעוסי' כמנעס מחמת שמשכוח אמר אמרי ויהי יבדס לביחור שאלמרו למשכ ב"י מי כחיר לך ומקודם מעשכ אמרי אמר משכ להדייסי' שיעשו דין כרה על מי שמוחיב מיחה כמו שכתבם במחורגם ואס כי עול כנה על כבווח"ת אין עונש בתי' הארס רק קהלס פונעיס בו מי"מ כ"י מערעיסם לפי ערך חוסן כפי' רלוח עיני כדייסי' אך כיון שאלוחו רשע החיר הכבר אז עמס כנוף קדושה ישראל שהבדילו כסם מן כעמיס ונחן לנו חורוה הקדושים ליהד לוחטו לעס ב"ן האומות. וכנה ידוע דלזכרס ארטי ע"כ רלס ממלמטי' ששכנה הארס כגדול הוא מחמת שאלכ להכס יתברך כמסיריה כהסם ואפילו כמכ שלא נעמו כי כ"י ח"ט על קדושת השם ואררכ כ"י עוד ככרל דמחייב כספו ובי' מלכ על וזה דמכס להכסוסי' אררוס וכוא כסל פלמו לכנשן האס אך אלתי' מחמת

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את הילד

רך הנימול

בעביר שנקנס לברית וקשם שנקנס

לברית כן יקנס לתורה ולחפיה ולמעשים טובים ונאמר אמן.

תפלה לאב אחר המילה:

יהי רצון מלפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי שיהא מצנה זו
שקנימתי חשוב ומרוצה ומקובל לפניך כאלו הקרבתיהו
לפני כסא כבודך. ואתה ברחמיך הרבים שלח על ידי מלאכך
הקדושים ושמיה קדושה וטהורה לבני

לשמך הגדול שיהיה לבו פתוח כפתחו של אולם בתורתך
הקדושה ללמוד וללמד לשמור ולעשות ותן לו אריכת ימים
ושנים חיים של יראת חטא חיים של עושר וכבוד חיים
ששמלא כל משאלות לבו לטובה ויהא שמור מן החטא כל
ימיו ולא יארע לו שום מקרה רע ח"ו ולא יפגום בריתו לעולם
ותפני לגדלו לתורה ולחופיה ולמעשים טובים ואנפה להשא
קודם שיגיע לבן עשרים ולראות ממנו בנים ובני בנים עוסקים
בתורה ובמצות ותקבל תפילתי בקרב תפלת כל ישראל ויהיו
לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגואלי אמן כן יהי
רצון.

אח"כ עושים סעודה, והוא סעודת מצוה רבה עד מאד, וכל הנהגה מסעודה זו מוחלין לו עוונותיו, ובפרטיות פגמי הברית רח"ל. וראוי לשוחח או בדברי תורה מעיניני מצות מילה כל אחד כפי מנהגו הן לקשרו בפרשת השבוע וכו' והן במאמרי חז"ל וכו'.

דברי חיים

בפירוש הש"ס סנהדרין (דף כ"ג ע"א) נקיי הדעת שבירושלים לא היו נכנסין בסעודה אלא אם כן ידעין מי מיסב עמהן ועי"ש. שמעתי מפ"ק אדמו"ר מגארליץ זוק"ל וי"ע בשם אביו מרן הקדוש זוק"ל וי"ע, בטשטות הדבר נמלא דלפי"ו כמעט א"א ה' להנקיי הדעת לישב בסעודה, רחאי לא ימלט שבעל הסעודה יהי מוכרת להזמין איזה קרוב וכדומה אשר הוא איש שאינו הגון.

אולם י"ל, דבאמת היו הנקיי דעת מסובין בסעודה אפילו שהיו יושבים אנשים שאינם מהוגנים, רק שהיו נוהרים שלא לישב בסעודה עם אנשים שלא היו מכירין אותם, פן הם אינם מהוגנים ולא ידעו להיות נוהר מהם. אבל אם היו מכירים אותם שאינם הגונים וידעו מי הם, שוב לא הקפידו אם גם האינם מהוגנים היו יושבים שם, כיון שהיו יכולים להיות נוהר מהם.

זה מדוקדק בלשון הש"ס שנקיי הדעת לא היו מסובין בסעודה אלא אם היו „ידעיים“ מי מיסב עמהם, היינו שהיו צריכים רק להיות ידעיים, ואם היו רק ידעיים אותו, היו שפיר מסובין עמהם, כי רק ממי שמעשיו דעתו סתומים, מזה צריך להיות נוהר, והבן וקצרת. (בית פינחס בהפטורה תרומה, ס"ט ע"א)

ושננתם לבניך. על ענין ששאל לו כ"ק אאומ"ר הגאה"ק אבדק"ק הוניאר זצלה"ה, השיב רביה"ק משינאווא, אם יכולים לומר תורה כרבינו הק' מקונוץ זצלה"ה, או כדאי לומר, שנהג אחר הדרשה שדרש לרכים לעשות סעודה, ואמר שהסעודה היא סעודת בריית מילה שהי' מל אח לבות בני ישראל, ואמר שהכח הזה הי' כרבינו הק' הנ"ל שהי' מעלה אותם בהדרשה שלו לעולם גבוה כזה שהוא בעצמו עליהם הי' להם רחמנות. ואמר שהוא פירש זאת בקרא, דעל ושננתם לבניך שרשום השמות של אנא בכח רשום עליהם שהם רחמם, שבאופן זה ושננתם לבניך ששהרם כ"כ עד שירחמם שהם בעצמם ירחמו עליהם ולשוב בחשובה שלימה. (סקה ישראל)

יבא לו יין וישת. אמר הרה"צ מהר"א מצאנו זצ"ל רמכאן שמברכין לאחרים לחיים אחר שחית כפה"ג. כשם שיצחק ב"ר אב בנו בשחית יין. והמקומות שאין אומרים לחיים על יין, י"ל שכבר יצאו עם ברכת כהה"ג שפירושה בודא פרי, בריא חזק ברפואות יהיו פרי הבטן, הגפן, רומו על בני ישראל המכונים גפן כמו שנאמר (תהילים פ' ט') גפן מספרים חסיע. (מהרש"ס הכהן)

פ"א נסע הגאון ר' פנחס צימטבוים ו"ל ראב"ד גרוסוורדיין לקרעניץ לקבל פני רבו משינאווא זצ"ל, בחשעת הימים שבין ר"ח אב לת"ב. בהיותו שם סיים הגר"פ מסכתא והכינו סעודת בשר לסעודת הסיום, וכשקראו את רבה"ק לסעודה צוה לאמר שיביאו לשלחן דגים, באמרו שכלי דגים אין נקראת המצוה סעודת מצוה. (מפי הגה"צ

עושים סעודה. והוא סעודת מצוה רבה עד מאד. וכל הנהגה מסעודה זו מוחלין לו עונותיו

במדרש נפש אדם יאמרו מים וכו' (חסד

כאן במתנה). כהנ נראה לפרש מקודם הכתוב איש איש * לא חקרבו לגלות ערוה דכפול הוא הלוא ובמראה חגיגה * דריש מינה לרבות וכו' אולם גם כפשוטו לרץ שירוש מלבד הדרשא וגם יומרו כל בקרה הוא דברי מבוא יוכלו כל העריות ולמה י' כלל. אך דמבואר בשים * דאדם לרץ לשמור גופו בנדיחותו כדכתיב * ומרחם נשמותיו וגם * מלינו ככל שאמר חז"ל לגמול חסד עם אכסני' דא הוא נשמע וכניח הוא שאוכל לשונע נפשו שיוכל לעסוק בחורב אך מאד כן אמה שרץ לשמור כבריאות אכל הפיקר הוא שמירת נפשו השכלית ושלם ישקב בחלום האכילה וכדומה ולא סודי הכתוב שמירת בריאות גופו בלשון * ומרחם נשמותיו לכוונה כי גם נפשו קיום וחיוק גופו לעבודת השם לרץ מאד שמירת הלא יחזק חיו כגשם ורק שירכס יהודי הנוף וכגשם יחזקו באכילה או שארי עניינים המלמד הכרחי לקיום האיש * כפוש * . וכנה באמה מי שפוש כן הוא טובד ד' וגם כפוק עמיתו כטובדו ובמתנה ככתוב * ככל דרזק דעבו ובה מולא יק מהאכילה עמיתו כטובדו כי כל הולת עושי נבדל רק לעד האדם הטובד ד' ואם האדם מתחמם בדברי המוסר כנשמים לערך נבדל זה הדבר לחליתו ששכילו נבדל והיך שבו נחמלם כי בכל דברים שבעולם יש איש יק שתייכו כי בדבר ד' נעש כל ובעשרת מחמרות ובחומר הוא יחמור על אחו כדבר כנבדל ואם האדם עוש מזה נבדל דבר נחמלה הקדושה ויחיה על אחו כדבר. והנה זה מלינו כפוש * ובאכילת חיה נקרא מלינו וכמו שמלינו נבי יתרו שאכלו חיה לאקום ולא כמו שחשבו סלטוסופים שאכילת גביעות ושחיות הוא * באדם מד סכחמית שבסד אמרו שחוא יחר מגונס מהיליאל לחן שד מוליא הספולת וזה מכינס כפסולת אולם כס דברו כנשם כחומלל שחוא רק נשם ככמהיה ודבוק עם כוף ואין נשם מחר על כוף רק שש כנשם גיכ השכלל השם קח אכל אן לעשילם להוליא יק מהמחלל וזה האכילה שחיות אללם שחוא דבר מגושם עם פסולת אכל אחתו עם הקדוש דע ישראל אשר כל מנמתה לעבוד ד' ולגלות מלכותו על כל ובאבל האדם לחוק נשמו הקדוש להורס ולעבודת מחסרם מהחלל האיש לרומי לעבוד ד' כנחו ובחמלות המחלל והיך נחמלה לשרשו אשר בשביל אז נבראו להחלות פי כבוד השם פי שמו ישראל אך אם חיו אדם האדם מכין רק לחלום יבקש אזי נפרד הקדוש ולא לחליתו ונחמלם שחיות וערות המחלל. אך כונת הכתוב איש היינו כנקרא איש שחוא כחי דבר ובמי * החחוק והי' לאיש איש נבור חיל וגם איש בחורב מונס על גורל כנה והריוח וגם חמר החורב איש שחוא איש זכיר חרה אל כל אשר בשרו לא יקרב לגלות ערוה היינו לכל הקרוב לנשו היינו כל הלאה וכפוש דעלמא דין לא יקרב לגלות ערות ושחיות שפוש * ורק אדרבך יעשה כל לשי' ואז יולא יק מאלל והנשמי יעשה

רוחני גם כדברים כגמלים יפדו השם יחמלם ויעלה היך לשרוס. ויהי יש להפיר הדבר מפי דמבואר בספרי מוסר דפיקר החלום הוא החלום המשגל וזה הכתוב לכויר דלפי' לשאר בשרו דלאר זו אשחו כמבואר בשים * אפי' לשחו לא חקרבו לגלות ערותי כי חו צדק נמסר לכהנה כמבואר * כפוש * על פסוק אל חכיו כפוש וגו' ודומה למגל ערוה ורק כונת האדם נזק לקיום ספין או לקיום מלח עונס כמבואר בשים * אפי' :

לרץ האדם הישראלי לקדם גם כל המלאכות בעלמא כמו שמלינו כקדושי ענין שחן שאכילה לשונע נשם וכרי האכילה לחלית מלח * יחי' לו כה למבד ד' אך גם עוד זלח שמחיות בלפיהם ובנלישם ובנחיות אורל לפיהם סודות ודון עלאין.

והנה נאמה החוסיק היא נחיה ופיך כפי
סיינו כי כל אדם כלול מכל ישראל וסכל על אדם באדם פריי מונס בשם מהו יהנה כשיח מעורר לסכל שיפלה אשמי סיינו כחיותו לסמל לרבות כבוד מלכות שמים אפי' במדריגות הנמוכין כי לא מבטי שרץ לקבל עמי' פי חורב וחסל רק הפיקר הוא להוליא ומדריגות הנמוכין כבוד מלכותו יחיש פי הכל הוא לכבודו וזה הוא כבודו יח שאפי' מתי נשמי ופוש * טובד השם וכאשר יתעלו הפק יתגלה כבוד מלכותו ועלה כבוד ד' ויתעלו כל דבר ד' אשר נכס ברא העולם וזה כי פי ד' דבר כי מהם נחמלם ולא יכר כבוד השם אכל כאשר יתגלה כבוד השם ואז יתגלה וידע כל פעול כי הוא יח פועלו ויתגלה פי ד' אשר דבר ויתגדל כבוד מלכותו יחיש בעולמו וזה ויחורו אח ארץ כנשם סיינו שידלו כחי' המלכות הנקרא איכ אשר אני נתן לבי' סיינו שפקניס נתן לנו כחי' זלח חמד וכמי' כפשי הקדושים. וגם יל שש מרומן כפסוק ומתנו על זיית כהק פחיל חכלל דלכאורס כיון שפשו מלוח זיית הוא לססכל זיית כלל אן ולירא מפי' שפי' איכ מהרואי שילנו הזיית כמקום כנבוה הרואי לראות ולא כפוף המלכות שאינו יכול לראות כיכ אך באמה כל הפין הוא שחלית כעבודת להיסי רינלות כקדושים ממקומות הנמוכים ולרץ לראות לססכל אפי' בחמרת להדוכו וזה חלית ברא אדם לפוש * להסוך מיראל למחאק וחשובא להסורא ולהכדיל הפוש מחוך טרע ולהסוך חומיות גופו ונחמלם יחיש ולעבוד השם בשני כנכחו כפי' ויכיר * כדרשיין בשים והנה * יודע שנטם האדם הסקלי מלונס בלנות חומרי גופו אך אי אפשר להשגש שכל רוחני על חומרי גשמי ולכן יש שד כחי' מולג בין הרוחני וחומרי וזה נקרא אלס אדם ובה הללם מחלמם רוחני כהשם הסקלי והללם מחלמם כחומרי וידע בלנות שם כמחולל ברוב פעמים לרבר רוחני וכמי' ככיוול * מחלמם כחמיות וכן כמה פעמים אשר

ומה שיש להכנס לרוב רומי אך הם נגר מכוס
 לרוב חומרי ומשון גידיה של הסוריה הוסיק
 ושם לינה על כפי גידיהם היינו שיסחלו על
 סוף מעשה החומר ועל תלומה כי סופו יורש
 עינם אם כולך אחר עלה החומר ושור יורד ומחו
 על לינה הכקף פחיל חלה היינו חלה דומה לים
 וכו' עד דומה לכסא הכבוד היינו לכליל ריב עד
 שיביי החומר נשיא לקדושה ויבא דומה לכסא
 ומרכבה לשיני כמישי האזנה סן המרכבה וגם אמרו
 ועלם יראש אדם חללו קדוש שרו בחוך משיי חס
 ולא תחורו בהר עינא דא היא עיני החומר פרוסי
 דעפירה והגדלה הכחוח ורק לתור אחר נתי
 הכליה לכחוריו ולאכדילו עיד משן בוסיק נפי ו
 עיד שכתב לפיל:

רעפין ית לפרש המדרש שמיא כפסוק החכמה
 חפח לחכם ויחר מפשרה שלימים זה
 אברכה שמעבר דורות לא דבר עכ אחד מהם וקשה
 הלא גם עם נח דיבר השם וגם מה הוא החכמה.
 אולם לדברי כניל איש דמבואר במדרש דלאפיה
 ראש בירכ דולקת אמר כלום יש בירכ בלא מוכי
 עיד כין עליו בעל הבירכ ואמר אני ר' פיב וקשה
 עיד ו לעון דולקת כליל ראש בירכ היינו עולם
 ואמר כלום יש עולם בלא מוכי אכל האמת לפי
 דבריט הוא ק דלאפיה בפי כין ששקר הכושי
 והתלוחת חוקים זרים שדור מרה ודור ורק שיש בורא
 כיפ ואח כשיי בשלנו כדרך המהפליסים וגם ראש
 בשלנו כקדוש שטבושי המשווקה כולם לפרשו חס
 לשון דולק כעין על הכרים דלקוט והיינו ראש
 שהעולם כולו כולך בסיבוב וכלל בשתוקקה לפילה
 הטיילת וכמבואר כעין זה במיני וכו' מה שפי
 יש אחר ריק בשעולם שרעם והשתוקקהם לפרשם
 ורק שלא ידע האך ומה הוא הכדר חס כי אין גדר
 שכל אטעי לבוא לחקירה ולתי חכמת חוכרי ולכן
 הקריש ברוב רמזיו ראש רטט סבוב של האפיה ולכן
 עולם עליו ונעשו שתי כליחות טבעות חורש כידוע
 חס כוחת לך לך כילל שחבא לתלוחת האשר אשר
 עשברך חחנה חלקים כמאמר הכתוב אשר ארורך
 ולא שפיר אמר המדרש שמכל עשרה דורות לא נתן
 לכה הקביר מלוח חוקים ורק שבע מלוח ברי שהוא
 לישוב כעולם אכל מלוח חוקים שמאליות יבא לבחי
 נלאה זה לא הי בעשרה דורות ורק האפיה שבי
 חכס וכו' שפיר דולקת כניל ופגרך לקדש עולם
 תחתון בשליו ולא חיל הקביר לך לך חייק:

ר' אבמר ר' אל ארס וגו' ככה כאל המלח
 מאלך ומשולחך ידע כמאמר ברשי
 זל ובמדרי. אך יל דהנה כדורות הקדמים כיו
 משוקפים בתלוחת ועשאו מסס חוקים לפי כמבואר
 כפי מורש נבוכים ואברכה אפיה כי ידע שס
 ככל וכלך בתקירה אחתיה שראש שכשמש וירח
 ובסיסים לא חלקים מהם יש לסס מוכיג ובורא
 וגוה מלס בליליים ובחוקים הכרים שששו רשמי חורו
 אך מל זה כי עדיין רחוק מדעה אחתיה חוכיק
 כי ידוע שפי חכמת אטעי ופלוסופיה אין מבוא
 למלוח כסס כי רחוק הכדר בטיי הפלוסופים שיחפלו
 דבר ממעשי המלוח וכסוב ובחפא רוב בעיני ר' כי
 רחוק הוא מהפגש ככה כאלמינו חס הפלוסופים.
 אך בתלוח דעה חוכיק כי עיקר קיום העולם ובריאותו
 הוא רק בשביל התורה ובשביל ישראל שקיימת כחורש
 וחריג אברים נבאד וכן בעולם עד רמיה עשה
 ושפי לוח שבחוכיק חס שמי זה זכרי עולי עם כסס
 הכתוב חריג כידוע ובפגשה ארס מלוח אחת מוכיע
 כל העולם לקפ זכות והיחיד שמו של הקביר ואי
 אדרבה מגמיוח טוכיו עושים מלוח ופנים וממליין
 אה סבורה ביי ובש אשר זה חללה בריאה העולם
 לא כדריי כסילוסופים ולא חכמים כידוע שאדרבה
 זה חסוב אלא הקביר כשעושים מלוח ויחודים מדברי
 האילכ ופניה ודומה כי מלוחי כיליליים הקדושים
 הכמוסים ואפי בדברים גשמים עולמים מלכות של
 כבורא ידע ויהי ואפילו בעלי חסוב גדולי מדריקים
 גמורים שכעל כירך ממקום לא ספור והכסיוס אל
 שורשם חס מאמר הקביר לאברכה לך לך מאררך
 וגי סיטו לא ו בלבד שמתלוח בליליים ובתלוחות ופי
 רק עוד לריך שמאליותו לכביאם לקדושה לארלוח
 סבורה כמנהג כנחי ארץ ישראל כמבואר בס' אור
 כמאיר שארץ ישראל הינו כגשמיח וחומריה של בני
 ישראל הוא גיב קדוש ולא רמ הקביר לאברכה
 שגריך ליק מאליותו לארץ הקדושה אשר משם מפצרי
 תלוח אפי חס אשר אררך שחבוא לאריות וחומריה
 כה אשר משם תלוח חלקים פגברך ואפגך לגוי
 גרי סיט כמבואר על פסוק כי מי גוי גדול וגו'

במסוק קחו מלחכם חרומה לך כל נדיב לבו
 יראש לח תרומה ד'. ולכאורכ הוא כפל
 לשון ויל דהכ כל מלוח כמשק הוא לכשרוח שפיתו
 ית' ויחפלק בייטו ובתלוח כל איש מישראל מליים
 לכשחול שפי אבריו קדושים ובמאמר כשפי לעולם
 יראש ארס חללו קדוש שרוי בחוך משיי שאלמר
 בקרבן קדוש וכבר רמז חילי בוכיב וגם כרמדים
 זיל רחום כצורות הכיה וכלו על אברי הארס
 בערשות ורק ככללות ישראל אשר נתן כרא מדב
 בלב שלם עכש כללוח יקדושה משקן כשועל משם
 וגדלה לעין כל חינה אב לבנים בעשרה נפיש ששעשו
 בביכמיק וכלמה לפי ערך קדושה ישראל ככ סגורלח
 כשיכיה בביכמיק וכו' שפילי ככשער מסוחן שכתב

שלא אסרה חרוב מותר לחלו ולשחוח כל מה שגבו
 חזק ורק שלא יבי' מאיסורי חרוב ואי' יוכל להיות
 חי בכל נרשוח החורב הקדושה ובאלה ארבעה אסור
 להסחך בשוחרות כמאמרם דל כי מן הסיחור יסחחו
 לאיסור ולכן לר' אדם לקדש עלמו בשחוח לו וכהנה
 לא כי החרוב לריבך לבאר כמה להם אכל אדם
 וכמה בשר וכדומה כי לא כל אדם טוב ולא כל עמים
 שים ולכן אסרה החרוב קדושים חביו דרך כלל
 היינו כיו פרושים לקדש עלמו בשחוח ולא לכרעות
 בשחוחות וחלואו חסילו בדברים המותרים אחי'ד
 השליש הקדוש. חס יל כונה מקראי קדש ויקחו לי
 היינו שיקחו לשבייה שישכון ביניהם וכמו שאמרו
 נשים לעולם יראה אדם חלו קדוש שריו בחוק מפיו
 ובמה ויקחו חרומה לשון הכפרה היינו שפרשו עמם
 ממוחרות ומפרש מה היא המותרות ולא גור אומר
 מאל כל אדם היינו כח לפי ערכו אשר נדבנו לכו
 היינו מה שכלב חומד למוחרות כמו נדבש שאח דבר
 יותר ממינו והכל יחמוד זה יקחו לחרומה להפרשה
 ומפרש יותר הכחוש שלא בדבר חלואו אלא וכדומה
 מה שטקוף נכנס לא חסו בלבד יפרשו לחלואו שלא
 יתחבש נפשם בחומת חס ורק אפי' נכסף חסב גם
 חס יפרשו ולא יתספקו רק כמה שר'ך להסכרה
 ומפרש הכחוש ונמר דבריו שכן חטשו היינו שחלית
 וסוף דבר שיוקון העולם וימאכו בשוחרות והחלואו
 וכיון שכן הדבר למח ימחיו עד שיבי' הדבר על ידי
 אור ונלוח וכמו שגרמו פשרה בשבטים שאמרו שבטים
 שפרי הסוב והשגונים קפחו פשרה השבטים ולמה
 זה לכם הלא טוב הדבר לעשות מעלמו בלא שים
 גלוח כיון שעי' כן חטשו. ולא יל שטוונת המדרש
 הוא ניכ לתוך מאי ויקחו דכליל ויחמו וכו' ולא
 מפרש שכן כחוב יל לקח טוב נחתי לכם ולכאורה
 קדש מאי לקח דכליל מתנה טובה נחתי דכבר לאחר
 כנחייב אינו נקרא לקח דלקח לא שייך רק בעת
 שמקבל המקבל מהתנתן ולא לאחר שכבר קיבלו דא
 לא שייך לקרוא רק בשם מחוב ורק דבאלת החרוב
 הקדושה יחנה בכל עת וכברש הכהנים דד' ירוך
 בכל עת שזמו שחטיק מולא פסם נדרים כל זמן
 שמוקן ככה החרוב נחמדש לעמדי ואינו בכל עת
 וכן בעניני פשייה המלוח בכל פסם הוא כדברש יותר
 למי שחמה כבורא ציה ויש וכול לפי שרונ המעשה
 אך בחרב כרא לפי ערבו מולא פסם חדש בחורה
 ומלש ובוא בכל עת קיחה חדש ולא קראו הכחוב
 לקח טוב ולכן גם כאן אמר הכחוב שיקחו לי היינו
 בכל עת יבי' הקיחה של חרומה היינו שהפרשה של
 קדושה ככל יבי' בכל פסם יותר שכלל פסם שגינים
 יותר בגזולה כבורא הכפרה מה העולם ביותר
 וכמעט שכל לבחי' ביטול מליחה כמבואר בספרים
 הקדושים וקל':

תרעה

שכנינו בשוחר חס מבואר לכל כי השלחה שכיכס
 לפי ערך קדושת ישראל וזה אמר הקדוש צי' קחו
 מאחכה חרומה ל' היינו שקדושתו יחומם בחובנו
 ובמה יקחו טוב כדן מפרש כל דרבי לנו דכנה ידוע
 דברי המקראים ובחשלתשים כי האדם שיקר חליתו
 להשחמה שכלנו ונחמתו להוליא מכה לפועל נפש
 שכלו ולדבריהם חין חבוא למלוח מעשיהו :הניש
 האדם לידי חליתו השלימות והצבירות לא ימאכבו
 מנול לחלית השלימות ושיקר לשמור מהצבירות
 לדבריהם הוא לחושלה ישוב השילם וכמתוחה אך
 שיקר חלית השלימות הוא לדבריהם לעמוד בשחוחות
 ושי' יתפסם נששו יכילו ובאלה אחריו עם קדוש
 קבלנו מפי עליון חרונתו הקדושה אשר לא כן כדברי
 המכונים והמחשלים החמלתשים כי ארבעה חיל
 כנידו שמשו מרובים מחמתו הוא האמת כי ידוע
 שבווא ריש ברא אדם בחומר ולורה אר'ך האדם
 לעבוד השם בש:כס בחומר ולורה ובמאמר כגמ'
 בשני לבדן חלוח שיקר השלימות ניקוח חומר גיטיו
 להיות משכן לגשם הקדוש ולחיות מרכב יולר
 בראשה משאי' אס נפש לא מפוכרה לא יטעו רוח
 קדוש וארבע חלוח מה לא להם אס חין האברים
 קדושים וספורים ולש כחן לנו בורלנו ית' וית'
 מיש וליח עד גידי ואברי אדם להכרה כאשר גורח
 חמתו ית' ויתגלה שמה תפכר חומר האדם
 כמבואר במרי' באי' יחיה ולה כל מנחה חורחטו
 הקדוש רק לחוב אבריו בקדושה המלוח באלה
 בירכה ולכנה ואו ממלל ישרה עליו נפש קדוש
 ורוח קדוש ממרום עליו יטה כמאמר הכחוב ונחש
 עליו וגו' ולה מפרש כחוב כאך יקחו חרומה ל'
 היינו החגטה קדושה ד' עליו ומפרש כל דרבי וגו'
 היינו שידב כרא חס לבו בפכרה קדוש' ואו ממילא
 יבוא הינו שישר עליו ממרום קדוש קדושה השם
 ותימחו ביני' :

במדרש ויקחו לי חרומה כסיד כי לקח טוב
 וגו' ונראה לעני' לפרש דכנה קדש
 כסוק ויקחו לי כליל ויחמו לי חרומה גם מאלה כל
 אים אשר ידנו מיותר דכליל יחדנו חרומה לנר'ך
 כמשכן וגם לאחר מפרש הכחוב חלח החרומה אשר
 חקחו וגו' דני' מיותר דכליל יחדנו כסף וחס
 וגו' ובאלה יש ורששו חיל על כיו' כדוע במדרשים
 ובפרשי' גם מיותר וכן חטשו וגם זה מיישב רש'
 זל עיד דרש. ומה שכל שיל ק' דידוע מהספרים
 הקדושים דכל עניני פשקן מרמו על יור אדם ושימשו
 כיו' נחי' משכן באצביו לקדש ולפרסם וכן מבואר
 ברמבם זל וגם העקדה מפרש ק' ובפרט צוהי'ך
 מלח מזה האך דאברי האדם מנוים למשכן ד'
 ויכל ד' כמה. והנה בשליש הקדוש מביא בשם
 הרמבם זל דקדושים חביו היינו דרך כלל שלא אסרה
 החרוב רק דברים שריים ואינו יסור אשם שמה

ובחוק הסעודה מזמרים פיוט יום ליבשה

חברו רבינו יהודה הלוי ראש המשורים. והי' בימי מהר"י ן מיגאש רבו
 של הרמב"ם וחתום יהודה הלוי בראשי החרושים:

יום לִיבְשָׁה נְהַפְּכוּ מְצוּלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה שֶׁבָּחוּ גְּאוּלִים: הַטְּבַעַת

בְּחַרְמִית. רַגְלֵי בַת עֲנַמִּית. יַסְעָמִי שׁוֹלְמִית. יָפוּ בְּנָעָלִים:

שִׁירָה

וְכָל רֹאֵי יְשׁוּרוּן. בְּבֵית הוֹדֵי יְשׁוּרְרוֹן. אֵין כָּאֵל יְשׁוּרוֹן. וְאוֹיְבֵינוּ

שִׁירָה

פְּלִילִים:

דָּגְלֵי בֶן תָּרִים. עַל הַנְּשָׂאָרִים. וַחֲלַקֵּט נַפְנָרִים. בְּמַלְקֵט שְׁגָלִים:

שִׁירָה

הַבָּאִים עִמָּךְ. בְּבֵרִית חוֹתְמָךְ. וּמִקֶּטֶן לְשִׁמְךָ הֵמָּה נְמוּלִים: שִׁירָה

הַרְאָה אוֹתוֹתֶם. לְכָל רֹאֵי אוֹתֶם. וְעַל בְּנֵפֵי כְּסוּתֶם. יַעֲשׂוּ גְדִילִים:

שִׁירָה

לְמִי זֹאת נִרְשַׁמְתָּ. הַפֶּר גָּא דְבַר אֵמֶת. לְמִי הַחוֹתְמָתָּ. וְלְמִי

שִׁירָה

הַפְּחִילִים:

וְשׁוֹב שְׁנִית לְקַדְשָׁה. וְאֵל חוֹסִיף לְגַרְשָׁה. וְהַעֲלָה אוֹר שְׁמִשָּׁה. וְנָסוּ

שִׁירָה

הַצְּלָלִים:

יְדִידִים רוּמְמוּךְ. כְּשִׁירָה קְדֻמוּךְ. מִי כְּמוֹכָה יְהִנֶּה בְּאֵלִים: שִׁירָה

שִׁירָה

בְּגִלְגַל אֲבוֹת חוֹשִׁיעַ בְּנִים. וְתִבְיָא גְּאוּלָּה לְבָנֵי בְּגִיָּהם.

דברי חיים

יום לִיבְשָׁה נְהַפְּכוּ מְצוּלִים.

עַשְׂכּוּ וְכִיִּינוּ שְׁנִירְחֵא חוֹמֵר סְעוּלֵם כּוּא בִי מֵאֲמֵרוּחַ
שְׁמַבְרָאשִׁית וְהַטְּרַכּוּ שֶׁל עוֹלָם כּוּא מַבְחֵי רֵאוֹן אִי
הַמַּכּוּה אַח כֹּל לִיבֹר כְּרֵטֵנוּ וְזֹלֵה אִם לַנְּרָךְ לַעֲשׂוֹ
רֵטוּט שִׁכּוּפֵךְ לֵרַח אֲחִיכּוּ בְּרִיֵאשׁ עוֹשֵׂכּוּ לֵרֵטוּ כְּרֵלוֹן
יְרִיאוּ וְנַחֲסַךְ לֵרַח הַבְּרִיֵאשׁ לְעוֹרֵכּוּ אַחֲרֵיכּוּ כִּי
הַמַּלְטַךְ לִירִיאוּ וְלֵכֵן שְׁכּוּרְכּוּ יִשְׂרָאֵל לֵינֵךְ בַּחוּךְ
כִּיִּם נַחֲסַךְ לֵרַח כִּיִּם לִיבֵשׁ כְּרֵטֵנוּ בִּית יִשְׂרָאֵל וְכִמוּ
שְׁאֲמֵרוּ מִי־מִי שְׁאֲמֵר לְשִׁמֵן יוֹדֵלִיק יֵאֲמֵר לְחוֹמֵךְ יוֹדֵלִיק
כִּי־לֹרֶךְ שִׁמֵן שְׁמַלִיר וְמוֹלֵדִיק וְלֹא כֵן לֵרַח הַחוֹמֵךְ
וְלֵכֵן דְּבַר ד' נַחֲסוּכּוּ כֵן הַטְּרַכּוּ בַּחוּךְ חוֹמֵר הַשִּׁמֵן
שְׁדִילִיק וְכּוּא נַעֲשֶׂה בְּאֲמִירֵכּוּ בַּחוּךְ עֵשֶׂר מֵאֲמֵרוּחַ
נַעֲשֶׂה כְּחוֹמֵר מִשְׁמֵן שִׁיכְלָל בַּחוּבֵי לֵרַח כִּיִּינוּ כֹּחַ
הַמַּלִיר וְכִלְקֵט דְּכֹל מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית וְלֵרַחֵם כִּלְלוּ
נַעֲשֶׂה מֵאֲמֵרוּחַ כִּירוֹט וְלֵכֵן גוֹר הַחֲנֹה שִׁאֲמֵר לְחוֹמֵךְ
וְחוֹמֵר הַחוֹמֵךְ יִקְבֵּל לֵרַח שֶׁל הַדְּלַקֵּכּוּ כִּי כִּלְלוּ נַעֲשֶׂה
לְעוֹרֶךְ יִרְאוּ כֵּשֶׁם וְלֵרַחֵם שֶׁל כֹּל הַבְּרִיּוֹת חֲלֵי בְּרֵטֵנוּ
וְחַפְּזֵי כְּעֵלִיִן בִּישׁ וְזִישׁ וְלֵכֵן לְעוֹן יְרִיאוּ מַעֲשֶׂה רֵטוּט
כִּיכּוּל וְנַעֲשֶׂה לֵרַח חוֹמֵךְ שְׁדִילִיק.

כֹּל כִּסְמִים שְׁמַעֲכּוּ הַבְּרִיֵאשׁ כִּי־בִשְׁטִי מַדְרֵךְ כְּפַעֵב
כִּמוּ יִרְחֵא מַלְרִים וְקִרְיֵמָה יִם סוּף וּמַחֵן חוֹרֵכּוּ
הַקְּדוּשָׁה וְעִיִּיו נִקְבַּע לְעוֹרוֹת מַג מַעֵין כִּסְמֵ חַכֵּר
לְנַפְשׁוּ הַנַּעֲשֶׂה אִי וְשֵׁם כְּבוֹא הַזֵּמֵן מַחֲשׁוּרֵר כֹּחַ כִּסְמֵ
כִּמוּ שְׁתַּקֵּנוּ לֵנוּ חֵיל שְׁמַעֲכּוּ כִּסְמֵ וְגוֹ' בַּזֵּמֵן הַזֶּה
כִּיִּנוּ שְׁכּוּמֵן מַחֲשׁוּרֵר הַכֵּם. וְהַכֵּה יוֹדוּ דְּכֹל כְּעוּלֵם
כּוּלֵנוּ כּוּא כְּחוֹמֵר וְלֵרַיֵכּוּ וְכֹל אַחַד מִמַּעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית יִם
כִּי חוֹמֵר וְלֵרַיֵכּוּ וְנַחֲמֵה לֵרַח כֹּל מִין כְּעוּלֵם כּוּא
חַלְלֵיתוּ לַחֵם שְׁבַרָה לְעוֹרֶךְ הַכֹּרֵם כִּי כֹל מַג שְׁכּוּלֵם
כּוּא לְעוֹרֶךְ הַכֹּרֵם וְזֹלֵה אֲדִישׁ קִרְא אֲדִישׁ שְׁמוֹת כִּיִּינוּ שְׁמֵם
שֶׁל דְּבַר כּוּא לֵרַחוּ לֵרַח חַסְיוֹנִי וְכֹלֵדֵם כְּבִין נַחֲמֵה
כֵּשֶׁם שְׁבַקְרִיבָה לְאֲרֵכַּ חַלְלֵיתוּ כֹּל דְּבַר וְזֹלֵה קִרְא לֵנוּ
שְׁמוּ כִּרְאוּ לֵנוּ וְכּוּא לֵרַחוּ וְכִיִּין שְׁכֵל הַבְּרֵאשִׁית כִּמֵּה
לְעוֹרֶךְ הַכֹּרֵם חֵכַ בְּרֵאשִׁית לֵכֵן אִם יִשְׁמַךְ הַכֹּרֵם שִׁיכּוּשׁ
לֵרַחוּ וְלֵרַח אַחֲרֵיכּוּ נַעֲשֶׂהכּוּ כִיִּין שְׁכֵל כּוּא לֵרַחוּ
וְעִיד שְׁכֵי בְּסִידוֹר שֶׁל כִּרְחֵי דְּחוֹמֵר כְּעוּלֵם נְכַרָּה
בְּדִיבֵר כְּמֵאֲמֵר כְּתוּב בְּדִבְרֵי ד' שְׁמִים נַעֲשׂוּ וְלֵרַח
כְּעוּלֵם נְכַרָּה בַּחוּמֵן כְּמֵאֲמֵר כְּכּוּבֵי כֹּל אֲשֶׁר חָסֵךְ ד'

שיר המצלות.

בשוב יי את שבת ציון היינו כחלמים. אז ימלא שחוק פינו.
ולשוננו רנה. אז יאמרו בגוים: הגדיל יי לעשות עם אלה. הגדיל
יי לעשות עמנו. היינו שמחים. שובה יי את שכונתו כאפיקים בגב.
הזרעים בדמעה. ברנה יקצרו. הלוד ילך וככה נשא משך הנרע.
בא יבא ברנה נשא אלמתיו.

רבתי מיר ווילען בענטשען:

יהי שם יהנה מבורך מצפה ועד עולם.

נודה לשמך בתוך אמוני. ברוכים אתם ליהנה: נודה
ברשות אל איום ונורא, משגב לעתות בצרה, אל נאנר
בגבורה, אדיר במרום יהנה. נודה
ברשות התורה הקדושה, שהורה היא וגם פרושה, צנה
לנו משה מורשה, משה עבד יהנה. נודה
ברשות הפהנים הלויים, אקרא לאלהי העבריים,
אהודנו בקל איים, אברכה את יהנה. נודה
ברשות מרנן ורננו ורבתי, אפתח בשר פי ושפתי,
ותאמרנה עצמותי, ברוך הקא בשם יהנה. נודה

ברשות מרנן ורננו ורבתי וברך אלהינו שאכלנו
משלו.

וענין המסובין ואח"כ אומר המברך:

ברוך אלהינו שאכלנו משלו וקטובו חיינו:

דברי חיים

אז יאמרו בגוים, הגדיל ה' לעשות וגו'. יש לזקוק על כפל הלשון. וסירש רבינו הקדוש
(הד"ח) וצ"ל, כי לעתיד כבוא הגאולה בב"א יתראה לעין כל כי כל הגלויות וההרסות האות
דעזו עלינו היו הכל טובות גדולות לקרב הגאולה ונמצא ממילא הכל טוב. ואומות העולם
סיראו שבא קצם, יבקשו שיעשה להם עכ"פ מה שעשה השי"ת עם ישראל בעת גלותם.

זה סירשו אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה, היינו מה שעשה עם אלה
בגלותם, הגדיל ה' לעשות עמנו, ר"ל הלואי שהי' מגדיל לעשות זאת עמנו, היינו שמחים.
(דברי חיים)

ברוך הוא וברוך שמו

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם הן את העולם כלו
בטובו בהן בחסד וברחמים הוא נותן לחם לכל בשר כי
לעולם חסדו. ובטובו הגדול תמיד לא תסר לנו ואל תחסר לנו
מזון לעולם ועד. בעבור שמו הגדול כי הוא אל ון ומפָּרַגְס
לכל ומטיב לכל ומבין מזון לכל בריותיו אשר ברא. באמור:
פוחת את ידך ומשביע לכל חי רצון. ברוך אתה יהוה הן
ברחמיו את הכל.

גודה לך יהוה אלהינו על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה
טובה ורחבה ועל שהוצאתנו יהוה אלהינו מארץ מצרים
ופדיתנו מבית עבדים ועל בריחתך שחחמת בבשרנו ועל תורתך
שלמדנו ועל חקיך שהודעתנו ועל חיים חן וחסד שחוננתנו
ועל אכילת מזון שאפה ון ומפָּרַגְס אותנו תמיד בכל יום ובכל
עת ובכל שעה.

דברי חיים

בעבור שמו הגדול

עובדא ידענא מאבי הגה"ק הצדיק המפורסם רשכב"ה מרן האדמו"ר משינאווא
וצוקללה"ה ז"ע שבא בקשר החיתון לאחת מבנותיו וכמובן היו צריכים הרכה כסף
לצורך מלבושים והוצאות החתונה חמן הנשואין החקרב. ובאה הרבנית ובקשה שיחן
לה מעות, ודחה אותה בטענת אין לי, וכך הי' כמה פעמים. עד שאירע שבא אחד
מאחיו הקדושים לשינאווא, ובקשתו הרבנית שהוא יבקש מאחיו בעלה הצדיק שיחן
לה לצרכי הנשואין. ולא עוד אלא שסיפרה להנ"ל איך שמזמן שנחקשרו בקשר
השידוך מיד הוסיף בעלה יוחר ויותר שיעורין בלימוד תוה"ק עד שאין לו זמן כלל
לדאוג על צורכי החתונה. וכשהרצה הנ"ל דברי בקשת הרבנית לפני אחיו אדמו"ר,
או אמר לו, ומה אעשה הרי אני בוטח בה' שבדאי ישלח לי עזרו מקדוש, ושאל הלו,
הלא הוספת שעורי תורה על שיעוריך. מכאן ראי' שאין עליך כלל עול הוצאות רכות
כאלו, או השיב לו אבי אדמו"ר:

דע לך אחי יקירי שיש טעות גדול בין אנשי העולם אפילו בין יראי ד' ועובדי ד', כי
דעתם שאם יש לאדם דאגה קטנה אפשר להיות בוטח בד' משא"כ אם מוטל עליהם
דאגה גדולה שצריכים מעות הרכה או ענין אחר גדול או כבר אכדו מדת בטחונם בד'.

ועל הפל יהנה אלהינו אנוחנו מודים לך ומקרכים אותך יתברך
שקד בפי כל חי תמיד לעולם ועד. בכתוב ואכלת ושבעת
וברכת את יהנה אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. ברוך
אתה יהנה על הארץ ועל המזון.

רחם גא יהנה אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל
ציון משכן כבודך ועל מלכות בית דוד משיחך ועל הפיח
הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. אלהינו אבינו רענו זוגנו
פרנסנו וכלכלנו והרויחנו והרנח לנו יהנה אלהינו מהרה מקל
צרותנו ונא אל תצריכנו יהנה אלהינו לא לידי מתנת בשר נדם
ולא לידי הלאותם פי אם לךך המלאה הפתוחה הקדושה
והרחבה שלא גבוש ולא נבלם לעולם ועד.

וכנה ירושלים עיר הקודש במהרה בנמינו. ברוך אתה יהנה
בונה ברחמי ירושלים. אמן.

ברוך אתה יהנה אלהינו מלך העולם, האל אבינו מלכנו,
אדינו בוראנו גאלנו, יוצרנו קדושנו קדוש יעקב, רוענו רועה
ישראל, המלך הטוב, והמטיב לכל, שבכל יום ניום, הוא הטוב,
הוא מטיב, הוא ייטיב לנו. הוא גמלנו, הוא גומלנו, הוא
יגמלנו לעד לחן ולחסד ולרחמים ולרחות, הצלה והצלחה, ברכה
וישועה, נחמה, פרנסה וכלכלה, ורחמים, וחסים ושלוש, וכל
טוב, ומקל טוב לעולם אל יחסרנו. הרחמן, הוא ימלוך עלינו

דברי חיים

אבל זהו טעות גדול כי לפי דעת בעל חובת הלכות הוא לגמרי איפכא מסתברא. דאם
יש לאדם דאגה קטנה על ענין קטן שיש קצת אופן על פי דרכי הטבע העולם להיות
נעור ע"י מעשה אדם או מותר לסייע בעצמו כמו שנת' וברכתך בכל אשר תעשה,
אבל אם הדבר גדול מאד ואין שום מבוא לבוא לעזר בדרך הטבע א"כ הוא פטור
ממעשה אנוש ותחבולותיו ויש לו להשליך יתנו לגמרי על השי"ת ולבטח רק
בהשי"ת שהוא יעשה לו הכל אשר לכל, כמו שכתוב בטח עליו והוא יעשה שזה קאי

לעולם ועד. הרחמן, הוא יתברך בשמים ובארץ. הרחמן, הוא
 ישמח לדור דורים, ויתפאר בנו לעד ולנצח נצחים, ויתחדד
 בנו לעד ולעולמי עולמים. הרחמן, הוא יפרנסנו בכבוד.
 הרחמן, הוא ישבור עלנו מעל צנארנו והוא יוליכנו קוממיות
 לארצנו. הרחמן, הוא ישלח לנו ברכה מרבה בפית הזה ועל
 שלחן זה שאכלנו עליו. הרחמן הוא ישלח לנו את אליהו
 הנביא זכור לטוב, ויבשר לנו בשורות טובות ישועות ונתמות.
 הרחמן, הוא יברך את הרב בעל הבית הזה ואת אשתו היולדת
 ואת הילד רך הנמול היום אותם ואת ביתם ואת כל אשר להם.
 אותנו כל היושבים בפאן ואת כל אשר לנו כמו שנתברכו
 אבותינו אברהם יצחק ויעקב בכל מפל כל בן יברך אותנו
 בלנו יחד בברכה שלמה, ונאמר אמן.

במרום ילמדו עליהם ועלינו זכות שתהא למשמרת שלום
 ונשא ברכה מאת יהוה, וצדקה מאלהי ישענו, ונמצא
 חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם.

הרחמן, הוא יברך אבי הילד ואמו, ויזכו לגדלו ולחנכו
 ולחכמו, מיום השמיני והלאה ירצה דמו, ויהי יהוה
 אלהיו עמו.

דברי חיים

על אופן הנ"ל שאין ביד האדם לעשות פעולות לעורתו כלל, או צריך לבטוח בדי,
 וא"כ חבין היטב שכל מה שהרבתה וזגתי להגדיל לפני גדול הדאגות והון רב שאני
 צריך ראיתי שאין לי שום עצה בדרך הטבע ע"כ פטרחני מלעסוק עפ"י הטבע, ע"כ
 השלכתי כל יחבי על השי"ת, וממילא נשאר לי יוחר וזמן לעסק לימוד תורה"ק. (דברי
 שלום, ענינים ושיחות)

הַרְחָמֵנוּ, הוּא יִבְרַךְ בְּצֵל בְּרִית הַמִּילָה, אֲשֶׁר שָׁשׁ לַעֲשׂוֹת צְדָק
בְּגִילָה. וַיִּשְׁלַם פָּעֻלוֹ וּמִשְׁפָּרְתוֹ בְּפוּלָה, וַיִּתְּנֵהוּ לְמַעֲלָה
לְמַעֲלָה.

הַרְחָמֵנוּ, הוּא יִבְרַךְ רַךְ הַגְּמוּל לְשִׁמוּנָה, וַיְהִינּוּ יָדָיו לְבָבוֹ לְאֵל
אֲמוּנָה, וַיִּזְכֶּה לְרֵאוֹת פְּגִי הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
בַּשָּׁנָה.

הַרְחָמֵנוּ, הוּא יִבְרַךְ הַמֶּל בְּשֶׁר הַעֲרָלָה, וַיַּפְרַע וַיִּמְצֵץ דְּמֵי
הַמִּילָה, אִישׁ הִירָא וְרַךְ הַלֵּבב עֲבוֹדָתוֹ בְּשָׁרָה. אִם
שְׁלֹשׁ אֱלֹהִים יַעֲשֶׂה לָּהּ.

הַרְחָמֵנוּ, הוּא יִשְׁלַח מְשִׁיחוֹ הוֹלֵךְ תָּמִים, בְּזָכוֹת חַתְּנֵי מוֹלוֹת
דְּמִים, לְבָשָׂר בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת וְנַחוּמִים, לְעַם אֶחָד
מְפֹרָד וּמְפָרָד בֵּין הָעַמִּים.

הַרְחָמֵנוּ, הוּא יִשְׁלַח לָנו כֹּהֵן צְדָק אֲשֶׁר לָקַח לְעֹלָם, עַד הַיּוֹן
בְּסֹאֵו בְּשִׁמְשׁ וַיְהִלּוּם וַיִּלְטוּ פְּגִי בְּאֲדָרְתוֹ וַיִּגְלוּם,
בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם.

דברי חיים

מיום השמיני והלאה יצא דמו

בפסוק

אֵשֶׁה כִּי חָרִישׁ יוֹלֵדֵי זָכָר, וּמִקִּשְׁבִּי
בְּחִסְיָי וְכִי חִיבָק שְׁחָרַע יוֹלֵדֵי אֵלֶּה
אֲחַתָּה מִיּוֹמָהּ לְאֲחַתְּעַרְחָ לֵית לֵה כְּסוּמָה אֵלֶּה דִּיכָא
דְּכַר וַיִּדְעָתֵי שִׁישׁ בְּזֵה סוּדוֹת חֲסוּרָה שְׁאִישׁ כְּמוּנֵי
לֹא יִדְעָתֵי עֵבֶר. אֲךָ בְּשִׁפְחוֹת יֵל רֵכְבָה יְדוּעֵי-מִישׁ
לְמַה לְדִיקִים רוּמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה לֹאִינן שְׁעוּמֵד בְּמִקְוֶה
עַתִּירָה וְעוֹפֵה טוֹפֵה לְמִקְוֶה נִקְלָן כְּוֹף כּוֹלֵ עוֹמֵד
בְּמִקְוֶה עַתִּירָה וְכַעֲנִין כּוֹל דְּלֹאֵס נִבְרָא בְּנֹף וְגַשְׁמֵה
כְּדִי שִׁבְבוֹר שְׁכֵלֵי עַל הַגַּשְׁמִית וַיְמִי שְׁטוּחִית שְׁנַעִים
שֶׁכֶּה כְּדִי לְחַקֵּן כֹּל יוֹם לְפִי בְּחִינָה אֲחוּהוֹ כְּשִׁמְכֵה וּבְכֹל
יוֹם מִחֻקֵּן בְּשִׁמְתָהוֹ חֻקֵּן מִכְּשִׁמְתָהוֹ וּמִנְכַרֵּה כְּסוּב
בְּעוֹדוֹתָהוֹ הַטּוֹבִים עַשִׁי כְּשִׁמְתָהוֹ וְגַבְרֵי כַח שְׁכֵלֵי עַל
כְּשִׁמְתֵי וְלֹה נִקְרָאִי חִימִים לְבוֹשׁ לְשִׁמְתָהוֹ כְּמִבְּוֹר
בְּחִסְיָי-דְּרִיבִין דְּכֹל יוֹם מִחֻקֵּן יִקֵּן מִכְּשִׁמְתָהוֹ שְׁבַעֲסוֹ
וּמִדּוּחֵי וְנִחְלָבֵשׁ בְּזֵה הַיְלִיגִין כְּקוֹדֵשִׁים כְּשִׁמְתָהוֹ חֵה
הַחִילוּקֵי דְרִבְּנָן כְּמִבְּוֹרֵי בְּחִסְיָי-וְכִסְבֵּי לֹא בְּשִׁפְחָהּ
חֵדָה מִחֻקֵּן כְּלִדִיק זָחַל רַק מַעֲסֵי כְּכֹל יוֹם וְלֹה
בְּחַלְתָּה יִבִּין כִּסֵּי שְׁכִי מִסַּר מַעֲבִירוֹת חִי עַלְזֵי גַם
בְּדַבְרֵי הַרְשָׁוֹת יֵשׁ מִלִּטְוֵן וּמִחֲסָלְתוֹ כִּי עֲדִיין דְּבִירוֹ
וְאֲחִילָתוֹ שֵׁלֵה בְּקִדְשָׁהוֹ וְעַתִּירָה וְכִי יַחַד דְּבִרֵי כִרְשָׁהוֹ
וְלֹא יִמְלֵס עַשִׁי וְכַעֲגֵל בְּלִרְקֵי אִזִּי יוֹם יוֹם מִחֲדָשׁ

כִּילּוּבֵי בְּקִדְשָׁהוֹ וְעוֹמֵר עֲלָמוֹ אֲשִׁילֵו מִדְּבַר רְשׁוּת
וּמַעֲשֵׂי וּמִכְּסֵי דְבָרִים שְׁכִי מִחֲסָלֵה לֹא נִחְשָׁב בְּעִירוֹ
עִבְרִירָה כְּשִׁנְחָקֵשׁ בְּקִדְשָׁהוֹ מִבִּין שְׁגַם זֵה לֹא טוֹבֵה
וּמִרְחָק עֲלָמוֹ מִכֹּל חֲלוּתָהוֹ וּמוֹמִירוֹתָהוֹ וּמִדְּבָרִים בְּעֵלִים
וּבְדָרְךָ שְׁאֲמָרוֹ לְדִיקֵי דְדוֹר סִי כֹל הַטּוֹבֵה כְּלוּתָהוֹ כְּכֹל
יוֹם-כִּיִּיתֵי שְׁמַטְסָה לְחִיבּוֹתָהוֹ בְּקִדְשָׁהוֹ כְּכֹל יוֹם וּמִרְבֵּה
לְכִימִיבִי-וְכִסְבֵּי יְדוּעֵי שִׁירָשָׁל מְכוּנֵה בְּשֵׁם אֲשֶׁה וּמַעֲשֵׂים
טוֹבִים וַיִּשְׂרִים מְכוּנִים בְּשֵׁם זָכָר וְלֹה אֲמַר כְּכַחוּב
אֵשֶׁה כִּיִּיתֵי כְּכִסִּי חָרִישׁ שְׁרַפָּה לְדַרְקָה וַיִּלְדֵּה זָכָר
כִּיִּיתֵי מַעֲשִׂים טוֹבִים כִּרָּאִי שְׁכּוֹל כֵּן וְלֹה יִשְׁפֵּה
דְּמִיּוֹתָהוֹ כִּי דָרְךָ כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּעִירוֹ וְיִכָּן נִחְסֵן
כְּדַבְרֵי שִׁילָד זָכָר מִישׁ כְּבָחִי בְּזֵה אִם יִעֲמָה ז' מִדּוּת
כְּסַפְּרֵי שְׁבָאֵס וְכִיִּיתֵי בְּכֹל יוֹם וְיוֹם שְׁמַרְטָה בְּקִדְשָׁהוֹ
וְכּוֹלֵד מִישׁ לְרִיךְ שִׁמְלָכּוֹ בְּעִירוֹ חֲלוּתָהוֹ וְגַשְׁמִיתָהוֹ
וּבְכֹל יוֹם וְיוֹם יִעֲמָה ז' מִדּוּת הַסַּפְּרֵי שְׁכִי אֲחַתָּה
כִּיִּקֵּר בְּעִירוֹ וּבְשִׁנְחָקֵשׁ כִּיִּס בְּקִדְשָׁהוֹ מִבִּין שְׁגַם ז'
אִישׁ טוֹב כְּגַמּוּר וְחֵה כְּשִׁנְחָמֵר יִמִּי עֲבוֹד וּמִכְּבָרֵי-שִׁרָאוֹ
לוֹ לְבַרֵּר לְפִי שׁוֹרֵשׁ כְּשִׁמְתָהוֹ נִקְלָן וְעוֹמֵד כּוֹלֵ בְּמִקְוֶה
סַכְרָה, חֵה וּבִיּוֹם כְּשִׁמְתֵי כִיִּיתֵי עוֹלָם כְּחִיבּוֹן כְּמִכּוּנֵה
לְשִׁמְתֵי אִזִּי יִמּוֹל בְּשַׂר עֲרַלְתּוֹ כִּיִּיתֵי נִקְלָן מִקְוֶה כְּסוּמָה
וְכּוֹלֵ עוֹמֵד בְּמִקְוֶה סַכְרָה:

במסוק

אדם כי יקריב מכם קרבן לר' וכו'.
 סדקיוקים רבו דחינה אדם מיוחד
 דבכל הכוזבים לא מלינו לשון זה רק כליל כי יקריב
 מכם ממילא היינו אדם וחו בלאמרו אדם טוב מיוחד
 חיבה. מכם וגם כיום הססוק חקריבו את קרבנכם
 חיבה קרבנכם מיוחד. וכבר נדרש בחי' כל חיבה
 לדרשא וכוונתו בשם וסודשי זיל במומש. אך לפי
 שפוטו ליל קר דהנה ידוע עיני קרבן וכי לאכיל
 כניכול הוא לרין כמשיב אם ארעבו וכו' אלא שכן
 גורם חכמתו יחיש שטייז נחקרב נפש האדם לר'
 ופירשו זיל משום שקדושת אש של חזנה שורף
 החומרים שנבשש בכמהות ועי' שועל המבשש נעשכ
 בנה בנשש הכמהות שנאדם שטייז חשוכו ושברון
 לבנו נפי ד' בנה הקרנה הקרבן נשבר כח ההכמה
 ונשרף ונחשלה ממנו כח הקדושה כידוע שנה נפש
 השכלי שנאדם נישא על נפש הכמהות ונפש הכמהות
 נישא על הנוף וכואו אמשי' בין הנוף לנפש השכלי
 ונפש השכלי ניוון מרוחניות המאכל עי' נפש הכמהות
 כמבואר בספרי מוסר וכוזיכר וכל הכספים נחיש
 עי' נפש הכמהות המהלוק לנשמי ומשורר את נפש
 השכלי ולכן כיון שאדם עושה חשוכו וכה נפש השכלי
 משורר לפוט ומחחרפ על דרכו שכלל השכים ורעו
 לתיטיב משעויו מטחש. אך כח כבבמי נפש הכמהות
 נחחקו עי' החפא ריל וכואו במסך המבדיל בין אור
 השכל ולכן בסקרבנה הקרבן נשרף בכמהות שבו
 בקרבן נשרף וכה קדושת המחנה גם חלק הכמהות
 שנאדם ונשאר נפש השכלי נחוקה לסמארד על נפש
 הכמהות ולכליט כדעוט. וכנה ידוע שכל הדברים

נחשלו בעיטו מעיטו לשיטו כח סלומה נעשש נשם
 חי נבכמה שאלחלו ומכרס שמחוכו מסלומה בחוך
 בכמהות נעשש כח וחלק נשם נשם כבכמה ואל אדם
 לחלל בכמהות נעשש ממנו כח הכפשי שנאדם: נשם
 הכמהות שבו חולם כרי רחשו נחמשש שם נשם
 השכלית יש לו החלטה נבכמהל שברי אם איטו אוכל
 יחלש גם מוחו ובכאלו לנשעו נששו גם נשם השכלי
 יחחק משום החלק הרוחני וסך שנבשש בכמהות
 נחוכו ממנו כח חלק נשם השכלי. ולא אמר הססוק
 אדם כי יקריב מכם כייט שולש ישראלי כבקריבו
 קרבן יכוין חלק אדם ממנו לר' לא שיהי' ככפוליס
 שמביאין קרבן ואינם יודעים אם על סוד או על רפ
 מביאין כלאמריין בשים • ורק שחקרבן יחי' עיד
 שנבשש לשרף ואכמה נפש הכמהות שבו וחלק האדם
 שנבששו יקריב לר' ולא אמר הכוזב אדם מכח חלק
 אדם שנחוככם יקריב לר' כידוע שמחלק נפש השכלי
 יחקרב לר' ולא נקרא • אדם ארמס לעניון בחלק נשם
 ישראלי • שכואו חומס כניכול מכ כואו רחום וכו'
 שנבשש ישראלי לכפוח המדוח כדעוט לא לסיח
 כסום וכסוד לר' כבין נכחלכנוח החלוק רוק יחי'
 נבחי' אדם והחלק הכפשי נשם אדם שנבחו נשם
 הכמהות יקריב לר' ומפרש הכף • מן בכמהות ועי'
 לכוילא כפריסכ היינו נשל מוס שאין שלימות בשכלו
 מקרי פריסש וגם לכוילא את הנוקא מי שמוקא
 כדעוה ארוח ריל ולכוילא את כעוה שכואו נחי' נשם
 לכוילא כז רוק נחי' אדם מכ כדעוה לנקדוש כרי
 כדעוה רחום וחמן חקריבו את קרבנכם :

ויקרא

קריתיה קינה אחו החיים והשולום.

במסוק

סמחם בן אלמור סיכין את חמתי וכו'.
 סדקיוקים מגוארים במשפטים. אבל
 כיל החכה הכחוש בדרך זה ידוע כוסיק דאחורא
 קדמאש דישראל אחדי כשלי קינאש וכואו כרים וכואו
 עיד שידוע שסקביה נחר באנחוניו אייו וכרה כרים
 שמכס לעולם וכרה כורעס אחריכס ונתן לנו חורוה
 סקדושה וכאמה מחמה גודל אכנה יחי' כיה וכיש
 לעמו מדקדק שמכס וכמארר הככבוירק אחכס ידעתי
 מכל משפחות האדמה מיכ אפקוד וכו' כמו שאחיל
 איין אדם מקנה לאשחו רק מחמה אחכס. ולכן מגודל
 אכנה ד' לעמו רואש לאכמה ושילטו בדרך כסוב וגם
 אלמנו עמו וחלקו וגם • אחנו נחי' מחמה גודל אכנה

לר' כל מכ שגועל פשעו נוחים לו שנה וסמארס
 וכמארר • אנשי כסיג כגודל כבזר וכוונתו שכן סן
 כגורוהו וכיו ועי' אכנה ישראל לסקביס יכולים
 לסיח דבוק בו וכמיש חיל כמדרש • כס לא פלשו
 אחר מרביד מרביד לא פלשח אחריכס ועי' שוליש
 כוסיק דכחי' מלכותא קדישא כואו מלאש דייס דיעמ
 דינא ולא יכול לגור ככדס מחמה • גדל דינה רוק
 ישראל דבוקים כס כפחיל בשלכנה וכואו מחמה
 שחלק ד' עמו ומחפריס כחי' כרים טוב לככס לסמחיק
 כדייסיס ולא מחאחר סקביס מלכוהו ממנו אך אם
 חיז כולכים אחר שרירות לכס ושוכיסיס כרים חלקיסיס
 מחן יכול לזור ככדס ואל כניכול כקסר לאויב

במחנה סמקין. והנה נחיי נקרא חזק ושי
 אמרו כי שימי כחוסה ואם חיי נסך נקרא חמתי
 וסנה אז כסיוס בשמים שגדל יואף וסלכו אחרי
 החוה וסכוו כרית ד' נשס חמתי כי לא יכלו לבור
 כרתי מלכות שמים מגדל דינה אך כששס פנימס
 אהו מפסס וביפל וסמח הסחוח אז נחשור כתיא
 מישראל כתי קגאס לתי כתי נחיי ונחיתרו קגאוח
 ד' עס קגאח ישראל ונשס כתי חוסס כתי יחור
 כן הקרס וסמו. ולא אמר הכחוב כמו שסנחס
 שטי חמתי ונשס לירוף חוסס נקגאו קגאחי סיינו
 שפל ירו נחייח כתי הקגאס כחך כתי שכיא מוס
 קינא לאלקיו ושיי יוכלו לסרנך במלכות שמו יח
 כי נחיתרו שסי הקגאוח קגאח ישראל וקגאח הקביס
 ולא שכוו ככ סיחי לו ככ כתי ו שלימות ושיי
 יחס למי עולס כי כתי מיסס נאח שלא יוכלו
 סיסורו לסחאחר לטולס כמורכב אך שנהס ככר
 שחיר שני קגאוח ישראל וקוביס כמו כן שכוו שחייחורו
 כסחמטתו שלו ויחי לנח:

נלעיד

לקשר כססוקיס יחד פנחס כתי ונו
 ונחיי לרור אח סמדרייס ופירשי דל
 פליכס לתיי אוחס. וקסס מכ כווא זחא לשווא אוחס
 סלל לכל כרשעים לרך לשווא כמחמר ככ סלל
 שסאך ד' זגנא וגס קסס מכ זס שכלנו לכס סלל
 עמו ככ מפסס כסוטל לסחייסלס וגס לנחיי זוס
 הקביס למנוח ישראל ונוחן לו סמוך לוס מנוח
 מנוח וקרננוח ונחיי שוב כסי משוח כתי מנוח
 מלחמח מדין. ולכן יל דכס כרשעים סמדרייס
 ספילו זוסמח ומחשנו רעוח כחוך עדה ישראל
 וסס יס כתי אדס שסכס שששים סכוסכ פל סכניכ
 כוח מחמח יראכ ומחמח גדולה ככורח כתי וביס
 אכל סכיס לא שונח כעלס לרס אולס כלמח סיך
 כוח למחוס כרס וסיחיה שווא כפיריו וסכס כתי
 סרשעים כעולס ומסמחיס אח סאור ככנליסס
 מסרוריס ומחשנוח לא סוכוח ולרך לסכניר מחר
 לדחוח מפליו כרס ולסגיאלו. זכ סווא מחמר סכחוב
 פנחס כן אלמס כטיב אח חמתי ונו ד' כחוך
 מרוח ולא כליתי אח כתי ונו אך פליכס לא זחא
 די לכס כמס ששסיס סכוסכ ורן לשווא אח כרס
 ולתיי אוחס וכחוב זס פליכס כתי לדחוח מחשנו
 סחייטיס שכלנו לכס וספילו זוסמח ככס ולכן אס
 חסו כן ומסחיו כרס כחכלתי חמטבו לנאטיס כי
 מורח כלרס מן סכסמח חן אס סלרס זחח כחכלי
 כשמיחית וסיך כתי ארס סיסח סלס גס כפכסו
 לסכניר כח סככלי אסי פל סחומר שלו ולא לבד

לשומר שלא לעבור על סמנוס כי אז לינו ארס סלס
 כי סככלי מכריתו לסחומר אכל סחומר מחאוח
 לכוח חלווח ככסמס וסיך כוח לסכור כחוח סחאוח
 מלשנוח אח כרס כעלס וזח גס סחומר חמח סככל
 ולנחייס יחלכרו זחח סיה כרר ארס סלס ונמס
 כמין אטיס. ולז כלכר יקימו ללרור סמדרייס לתיי
 אוחס כלמח אז לריכיס לסמנוח וליכנס כרר מספר כתי
 ארס ונחיי יוכלו לנח לנחיי אסי גס סלריות מקודשח
 כמכורכ כמסס-שס קדושו ונחיי יקריבו קרין :

בפסוק

פנחס כן אלמס כן אסרן ככסן כטיב
 אח חמתי מפל כתי ונו ולא כליתי אח
 כתי ונו. וקסס מתי כטיב אח מפל כתי סליל מפס
 כתי וגס מכ שוב סוכפל למר ולא כליתי ונו סלל
 ככר ככס כטיב חמתי סיינו שלא קינא ככס וגס
 קסס מתי אזור ככתי כחך לו אח כריתו שלוס סליל
 ככתי כחך סלל וסכנח למר כוח מיוח. וסכיל
 דכס ידוע שכל מפסס וכל סמלנחיס סמס מחמחוח
 מליחוחו יח וכוח יחנך ויחפסל מכוס ככל וככל
 דכר יס לינולי קדוש כתי סכלתי כל סעולס ככרל
 לככרו יח כמחמר ככחוב-ולכתי כרתינו וספילו
 דכריס סמכדיס לפי ככרלס לככרו יח מימ כלמח
 ככל ככרל כתי כסי כריתו ישראל שסי רענו
 יחקנו ככחירחס כסוב לקייס סחורס קדושס וירפו
 ויחכרוו עדי יכולפ סמוח ויחלס ככר קדושס שמו
 יח ככתי כל וכולס סילנו ויכרוו שס ככרו ותיכך
 כרלטיח סכרייס כרל סולמוח וכחרינו עד כרל
 פוכי' סיחוקן סכל כידוע. וסכס ידוע מסכרייס
 קדוטיס שסולמוח סמכרייס סכוייס כסס ז' מלכי
 ארוס וסיינו כי כללות סמלנחיס ככלנו כתי ימי
 כרלטיח וסכס מכח סז דכריס כעכס ככרל סעולס
 כמכורכ-כמכניס דכתי רלשמוח נלמוח וסז דכריס
 כרמו כפסוק לך ד' ככרולס ולכן כלרס אכר ככללו
 כוח פולס קסן כס כו וכלנו ז' דכריס וי מרוח
 וסכס סז מלכין שמרבו משוח שכיא רלס למלך
 ולא כתי לחיכו למלך עד שחח כוח וכמסי וימח
 וימלך ולרשו ססי מרוח סקקרייס פולמוח שחמרו
 ככל אחר סי כח קדוש וכתי שס כסי כח סיחיקוס
 שמו של הקריס מיי אך כתי כלי ככול וסיפור וכלל
 מוס ולכן סך כל כח עד שחח ונמר כן סי
 רלן ככורל כסי סיסי מליחוח לכחירס וכוח כח שיש
 כלרס לפשוו כמדחיו ולכסכס ככס: ולכן יס כלרס
 כח סחאוח ומחוקק לפשוו חכד וסכנ ככס: כוח
 סככח סלרס כוח ככסחוקקח רכ כלא ככול וסככס
 אס כוח לנחילתי וסמו כן עכס ככסס ולכורכ שכרס

כל כבודות נחמדים וקוּנא כחוכם שיוכלו כבודות נחמד ולא כלניו וסיניו שסי' חיקון סמדות ולא כמו שולמות שנחברו לכן אמר בניי וגו' היינו שלום יחי שכרו שלימות משפיו כמו ששילם הוא סמדות כמיכ יחי' שלם שכרו. וייל דלן כחוב אמור דכנס מכואר שיש בארם כח המחבר כל שלמותו חס מקרי בכללות ארם והמוליד בדומה לו הוא מאוחו כח שלמותו ובאמת הוא מחמת שמחבר יחד ואפי' מותר בטבע שגורם מוליד פשוטותו לברכה פנים חס סי' לזי שהוא ארם שיש לו סדרה פנים זקן דסריס אין לו זקן רק ארם שיש לו כח המחבר שלמות הארם ומבילו להכליא אפי' מותרו בטבע מבילו לסידור ועפי' יוכל לכוּלד בדומה כיון שיש לו כח כזה חס הוא באמת נחי' יצחק ויוסף כמבואר בס' הקדושים וידוע דכל מה שיש בניף הארם הוא גם כן ברעם ובחי' המחבר באברי הראש הוא הלשון כמבואר בספרי מוסר וידוע דיש עוד פנימיה אברים הראשים הכל וכחכמה והמחברם הוא הדעת והכח לזריק הטעם מטעם מצב העיקר הכוּנא כי הטעם נגמרת פיי כשם כיה וביס וכמו שפנתה הוא מחשבה טובה עשה למסיר נשפו ולתקום קלחה ד' אף המטעם סי' פ"א כס כי שטט שפנתו רלו לפינע זו וכמבואר בנגמרת ונגמרת כמה נסים שפנתו לו ולכן כלייק חיקון רק הפנימיות במשפיו אף הקבים מהשג כחמד כמטעם כאלו עשאוהו הארם בלא עוד מלדו יחי' וכמבואר במפרשים ולזה אמר כחכונ אמור בחינות השם בניי נוטן לו אפי' בחינות אברים הראשים סי' ב' לו שלום. ולזה איתא במדרש ריב גדול בשלום ארם בא מן הדרך נוחנין לו שלום דכל הפעולות שארם שושב לריך שיבילו להכליא והוא נחי' ככוללת כל סמדות המכונס בשם שלום ולזה בנח מן סדרך שינע למאור לרבו בשמחה ובה לביחו נוחניס לו שלום היינו שיליח ויגמר משפיעו כי בנחי' זו ככוללת כניל ולא מלא קקביס כלי מחיק ברבס אלף שלום. ולזה בחינות אה בריחי שלום מרומן מלה בראשיה שהוא ראשיה בכל וטור ממלח בראשיה חסיו כבקר חיבות אה בריחי שלום ספס לחוון בראשיה וסמור בניי חספיו לרמו בראשיה הכריאם כללנו החסדים וכבודות כחמור בהגרא שיחף מרם ברחמים ומרם ברחמים הוא ממוטע בין חסד לגבורה וייל שמרומן בשם כנכחש כחורם באוחיו יד קא וזו קא ומנוק באחוון אלקיס וידוע שיש חמשה חסדים וחמשה נגרות ולכן חמשה פעמים כסס יוד קא ענר סיח עס נקודות אלקיס כננר סי' נגרות בניי חספיו עס

כל מרם בשלמותו הוא הולך עד בלא שיטור ובלא הכחש אה יולח ויגמר מטעם החסד והוא מבחי' כז' מליכן סי' ל' אף הארם שבראו הקבים ונפח באפיו נשמה חיים אשר נשמי' כיה (מנוסה) לבחי' משפיו ולהכונס במדותיו כראוי לנח לירי הכליה האמת והעיקר הוא לכלול סמדות חסד עס גבורה וכיוצא היינו כמבואר ברמזים הלי' דשוח שלף יכיא טוב נחמד בלא שיטור וגם לא יחי' בעל חימה ורק ימליע סמדות ובזכ קרלף הארם ובפרטותיו מלינו של מרם כלולס מכל' הדי מדות ולזה ניתן לנו חוביק לטכסיר מדותיו ולהכונס עפי' חיקון מדותיו כאשר גורם חממתו יחי' וישעלה והכס כלל כל סמדות מנוכס בשם שלום שהוא חוקן השלימות כי שום מרם אין שלימות בנחי' אה הוא כלולס בכל' הדי מדות ולזה זאה בנחי' המחברת סמדות מנוכס בשם שלום. והני גם זאה ידוע דכל מרם אה איה בשלימות לא מקרי בפנימיה הארם כי לא נשלב כחוכה וכמישמי' שיש לו מנכ רולס מאחים וכל כח שבוס מרם לא נשלב ועדיין מקרלף מעל הארם שמחאוהו לכניע לסמדת כעיר יחר כח ואלוה אה הוא בכלל כל סמדות והוא נחלי' השלימות נקרלף לארם בעל מרם זו כי השמה נחלקו במרם שיש לו. ולזה יחאלרו הפסוקי' שסחלנו דכנס ידוע דחל כסטיס הוא גורם חלום כמבואר בגמ' ולעידר לבוא ילא מעין מניה די וירשאלו וסיניו שסי' באוחו מקוב והמעין כח החלום והניסיק מחסר סי' זו וכאשר מבואר בשם הארי' זיל כנגוליס ויקפ שסי' במרי ובי' וכנס הליק פלל משפיעו לבוא להכלי' אף שסי' הולך וטוער עדי שמרם ועפל ממדריגתו וכיו משני שלף בנין אמרי והטעם כמטעמו ולא יכלו לכלול ולעצור החלום ולעבר עס יחר סמדות ולזה יא החלום להכנס השם וחורחו ולא סי' בהם כח המחבר ולזה נכדו ונחברו אף פנחס נחלבש בריחי כלדיק שפינחס בני' יצחק כמבואר בזוסיק וחירב כבודס עס היילזין של חסד שסי' באוחו חל וגם כלל עלמו באברסס ויעקב כמבואר בזוסיק ועיי' זכ' למדריגת יוסף שהוא כולל מכל' הדי מדות קדושים ולזה יחסו ככחוב אחר יוסף כלדיק. ולזה אמר ככחוב שכיב חמחי מעל בני' היינו שכתב סי' על בני' כי נחאוהו לחאוהו בלא גבול וכי' מעל בני' אכל פנחס פיי מטעם קדוים חספ' וחירב סמדות וכי' מקנא כחוכם שחיבר סמדות בחיקוים וקוּנא כחוכם יוכנזירו שסי' מקרם מעל בני' כי נחאוהו לניזילי של חסד' וכי' הנגרות מעל בני' אף פנחס

מדוחיו כלה הכלבשות והתמאזות בחנינו ועל הדם לחקן הכל בשדון מדוחיו ולמשול על אחותיו החומרי ובה ישמש גם ככל עולם החומרי ולתקנם ובה כנחל הכספים ה"י מנח"י ה"ז מלכין בחסד: הכשבר וכו' חלום רבם על האדם ואם היו ישראל מעללים חלומים ולהעמיד ולכלול החלום בנח"י נבול ונבדל ולכבוש יארם בנבוכד: ה"י התמאזות המדוח וכו' החיקון אך כעסיד שלא עלרו כח לגבור על יארם לזם נאבדו החלום והנילוץ הקדושים שכו' במעין חפשונו כלי התמאזות ולזה החל הענף ממבואר בשם האר"י ז"ל

המתחם חסרון התמנונות השמות הקדושים בא הנקף וכנס פינחס שכו' כהן מדוח מרח חסד והחלש בנבוכד בשביל כבוד הקב"ה ע"י מטפיו הק' התמאזות המדוח ועשה בדרך המלוא והא המגפה המורה כי הכל בחיקון: והנה מבואר כיספרים הקדושים יבוצהיק לדוח מ' מרמו לבחי' דין ובהצטרפו עם החו"י ה"י בחי' מח וכה' ידוע דמי הוא התמאזות כחות וכה' מתמח שהפירו' אז בין התי במעשים מהדשים השבירה ע"י חלומים ועשה פירוד בין אחיות ח"ס ליד ובל' אות מס ח"ו בין אחיות ח"י ולטרף לחינה חמ"י והנה פינחס הרב הכשעים וקו"י הכחוב שמש מח"ס ועשה פירוד בין אחיות מס וח"י ואחיות ח"י בזמלע וכה' ידוע דמדה לדיק מדה יסוד נקרא ח"י ומי שנסם בנדי"י ועשה פירוד בין א' ח"י כג"ל ועמם בקלחו הע"ב החי ידוע דככל בא מנח"י הדעה כי ק' אפי' הכשמי הכל חולב דעשה ודעה הוא כח מוליד הכל כן נמי בקדושה הדעה הוא כח החי ולק' משש שהוא בחי' הדעה מתנו בחי' חיים ושגשג שיתן לפנחס וידוע שח"ב אמר מתנו על היסודות לש' מ"ס רוח ובכתמאזם יחד נקרא אמר ולק' אמר הקב"ה למשה פנחס ב"א הע"ב אח חמ"י ועשה ח"י בין אחיות מ"ס והמנסה נעלה בקלאו אח קלאחי כחוסם ולזה נתמנו המדוח ולא חפשונו להשבר וזה ולא כליתו אח ב"י בקלאחי כי התמאזות המדוח ולזה שכרו אמר ויחמזו מ"ס אמר בנינו ונחן לו בנח"י שלום:

פנחס

כללום התמשה והכולל בני' חסיו וישוין כדושי פורים להאר"י ז"ל: ולזה מרמוזו בחיכות אלו מלח בראשית וכו' ונבדלות כג"ל: וי"ל שהק' חיכות בני' נוחן לו אח בנח"י שלום בני' י' אלפים וכו' לרמוז על כללום הדיקא קדושה יבוצה שגנ"י שם שדי במרמוז שאמר לעולמו די עם שם איל' די בני' ב' אלפסי' יתום איל' די יבוכלו עם ככולל בני' בנינו נוחן לו אח בנח"י שלום: וזה שורש החסדים ונבדלות ממבואר בספר מבואר שפרים שמשם נחקן ככולל בשורשן:

במד"ש

אח קרבני לחמי לאשי. איל הקב"ה למשה אמר להם לישראל לא שאני לרדך קרבתה כל העולם כולו עלי הוא הבהמה שאחה מקריב אני בנחתי אומר וכח"א אם ארעב לא אומר לך אין לפני אכילס ושחי' אמר ר' סימון י"ג מדוח רחמים כחוב ב' שג"ל ויבדל די' על פניו ויקרא די' ונ' יש רחמן מוסר מונוחיו לאכרי' הו' אם ארעב לא אומר לך ע"ל: ויראה להקרי' לפרש דר"ש הסדר הסוקים פנחס ב"א הע"ב אח חמ"י ונ' ולא כליתו אח בני' לק' אמור כג"ל אח בנח"י שלום: ויל"ד חדא דמ"ס הוא בנקלו אח קלאחי כא עיקר השכר הוא על מה ששכ"י מחמו והל"ל הע"ב אח חמ"י ולא כליתו אפי' בקלאחי וגם חיכה אמר מיותר והל"ל רק בנינו נוחן לו י' אח בנח"י שלום וכדמקשה בנבוכד: אך דר"ב ל' כן דר"ב כח"ב ביואל ומעין מב"ה די' ילא והשקש' אח נחל הכשעים וחיחא בע"ס ידמטין ש"ס מנדל יואח' ולמח"ד לזה הקב"ה יתפארו: וי"ל דענין כך כי ידוע ד"ז מלכין קדמאין שנבדלו ומהו ח"י מתמח שג"ל ח"י אהדו בני"כס וכ"א נשפ"ס רגל למלך אפי' שנוחם ח"י למלכות שמים מי"מ לא יוכל לעלוו כח במלכותו ומשכר כי כח אחד נבדל לא יוכל עמוד אך בבוא החיקון נחלבם המלכים זה מהו וכו' אכנס בין המדוח ונשפו קו"ן כחנס ונחיקימו ונדך הוא נבדלו כל הטולמות ונכרט עושי' בנדך שבירה וחיקון כידוע ונבוצי' נתנו המלוח לנרף אח הכריות והארס יבשיר מדוחיו על פי התמאזות הנאות לא בעל האוה' ולא נשבו מכל לא רינו ולא ק' לכב' למאר וכמבואר ברמב"ם ז"ל בדעוה דמדה חוסיק אהר' נשפרו וכלנח בדרכיו הוא מדה סע"לוע התמאזות נחשדים ונבדלות והוא הוא עולם קטן ועש"י מטפיו יכר"ש כל העולם דלח"מ וכל הכשפות יבנחו כחוב נחסיק' והנה יש כלל עניני נשם וזמן ומקום מנח"י כדמ' קדמאין שמתו מתמח שחפשונו

אח קרבני לחמי לאשי ר"ח ניחוחי חשמו להקריב לי במועדו: רבה"ק משינאווא זצ"ל אמר דבקרא מרמוז הא דאמרינן במנחות (ק"י) כל העוסק בתורת חסאת כאילו הקריב חסאת: והל"מדה נחשב כאילו הקריב קרבן: עפ"י מאה"כ (משלי ט' ה') לכו לחמי בלחמי: וקאי על התורה כמ"ש חז"ל בחגיגה (י"ד ע"א): דלחם רמו לחורה: ח"ש הכתוב את קרבני לחמי לאשי: כלומר דהלחם היינו התורה נחשב כקרבן אשה ר"ח ניחוח: אולם ע"י כל זאת חשמו להקריב לי במועדו: מלשון ראב"ו שמר את הדבר: שתמתינו וחצפו ליום שבו נוכל להקריב ממש קרבנוהו במועדם חמנם: (מפי הגה"צ ר' מרדכי האמאן זצ"ל ד"ס אריאלו: שמשע מפי קדשו)

הַרְחֵקֵנוּ, הוא יִזְכְּנוּ לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ וְלַהַיְיָ הָעוֹלָם הַבָּא. מִגְדִּיל

יְשׁוּעוֹת מִלְכוּ וְעֹשֶׂה חֶסֶד לְמִשְׁחֵחוּ לְדָוִד

וְלִזְרָעוֹ עַד עוֹלָם. עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו. הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרוּ אָמֵן.

יִרְאוּ אֵת יְהוָה קְדוֹשָׁיו פִּי אֵין מִחְסוֹר לִירְאָיו: כְּפִירִים רָשׁוּ

וְנָעֲבוּ וְדָרְשׁוּ יְהוָה לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב: הוֹדוּ לְיְהוָה פִּי

טוֹב פִּי לְעוֹלָם חֶסֶד: פּוֹתַח אֵת יָדָךְ וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן:

בְּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּיְהוָה וְהָיָה יְהוָה מִבְּטַחוֹ: נִצֵּר הַיְיָתִי נִם

זַקְנָתִי וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נִעְזֵב וְנִרְעוּ מִבְּקֵשׁ לַחֵם: יְהוָה עוֹז

לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְהוָה יִכְרֵךְ אֵת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם.

דברי חיים

הַרְחֵקֵנוּ. הוא יִזְכְּנוּ לִיְמֹת הַמְּשִׁיחַ.

הגה"ק בעל מנחת אלעזר זי"ע הגיד בשם רבינו הגה"ק משינאווא זי"ע, כי כאשר
היו מברכין אותו שיחיה עד ביאת המשיח אמר (פ"א) כי זהו אינו ברכה שלימה,
אחרי שהוא ביי"ג עקרים ואמנות אחכה לו בכל יום שיבוא א"כ כל הרשעים שיהיו
באותו הדור יחיו לימות המשיח, אלא שהרשעים ינערו מכנפות הארץ ולא יזכו כלל
לקבל פניו, וע"כ צריכין לברך לחבירו שיזכה לילך לקראת משיח צדקנו לקבל פניו
כביאתו ב"ב. עכד"ה. (דרכי חיים ושלום התרע"ט כשם דברי תורה חלק י"א כח")

רבינו הגה"ק משינאווא זי"ע אמר בשם רבינו הק' מהר"נ מראפשיץ זי"ע, שכל
התפלות והעבודות שעושין ישראל אף שעדיין בן דוד לא בא, הנה הקב"ה מצרף כל
העבודות הללו, ולעת הגאולה יראו איך שהיו צריכים לגאולה כל העבודות הללו. (מקור
חיים, חו)

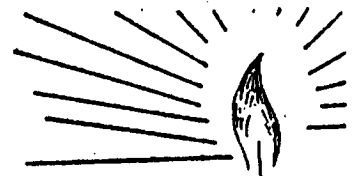
הנה שמעתי מח"ח מופלג בשם אדמו"ר הגה"ק משינאווע זי"ע שאמר בטה
קדשו בשם הגה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע, שבעת ביאת משיח צדקנו יהי' נעשה
גבעות ערלות מה שיחקנו מילת בני"י שאינם נמולים כדת עכד"ה. (ס' אות חיים ושלום,
הל' סילה רס"ד סעי' ה' אות ט"ו)

נאום ה"א מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו. הרה"ק משינאווע זצ"ל
אמר פעם שבכתוב מרומז שטרם ביאת המשיח יהיה קיבוץ גלויות, ומשיח צדקנו
יוסיף לקבץ אלו שלא באו, וז"ש עוד אקבץ עליו לנקבציו.

יגזו רכל דבר שצריך מחשבת איז מחשבת כוא דבר מוזיל בזה כמתי מחשב סוסל בו אנל במתי שאיז מחשב אין מחשבת לדבר אחר סוסל בו דלין מחשבת מולא מדי משמש יעוש. ולכאורכ קשט לפי כיון דמילא בזהמא נמי כבר וואיז מחשבת כדברי החוט איז למח יסכל בו מחשבת לריי הא איז מחשבת דאשתי סחמא כבר איז לא יוליא מחשבת מדי משכב כדברי כסיי זיל. אך בזהמא זה יחול ולקמ דהא בזהמא מילא צריך מחשבת לריי כמו קדשים שמחשבת סוסל ורק אס מל בזהמא כיו כמו שחט קדשים בזהמא דכבר בדבר שמועד לך סחמא משמא כיו כמשכב לשמא אנל אס מחשב כסירו' שלא לשמא סוסל כמו בני קדשים וכן מחשבת סוסל ומשיא' סוסל מחשבת בקדשים ומילא דכמה דברים שצריכים מחשבת לשמא ורק סחמא כיו כמו שמחשב לשמא. ואיז לפי לא קשט מה שבקשית לרשי' זיל כסיי בניטין דשמא נוי כוון לשם דרא חיא דכיון דמשחמא טומד לשמא אשילו אס כוא כוון לשם דרא לא מוליא במחשבת מדי משכב דמשחמא לשמא עומד כדברי כסיי זיל משאי' כתי אדרב' משחמא עוסכ לשם היג ולכן סוסל. וככ לפי איש' דהרמב"ם זיל דספס דלא כריי ורק כרימ דנוי סוסל ומחשבת איז במילא ומשיא' כחב דאס מל נוי איז למול שנית דמח יחוקן הא כבר נחחק שערבס ככל' ומח יחוקן ונס דריי איז לכסיף יי לא יחוקן ככל' כוא וואי זיסיף דריי במחשבת לשם מילא הא כיון דסיל כרימ דמילא איז מחשבת לשמא במחשב' כאלו אינו וכדברי כסיי זיל אולם כסיי זיל משפיקא ליי אי כריי דלריך מחשב' או כרימ וכתיש כרימ זיל יעוש ומשיא' סוסל כסיי זיל דלכחולה לא ימול ארמאס דלמח כרימ וכריי סוסל ואס מל נוי צריך לכסיף דס בריה ולא קשט מאי יחוקן דלמח כלכס כריי ולירי' צריך מחשבת וסוי מחשבת מלחא ושסיר יחוקן בכסיפו דריי לשמא ואין לכקשוח הא לריי איז לחור ולמול דהא סיל דמילא נוי כשר זיא דהא כחנט בשס החוט' זיל הא דכשר בכריי ולא חיישינן דלא ענד לשמא משוס דכריי סחמא עביר ופרטו דסיי' דלא אחי מחשבת ומוליא מדי משכב דסחמא עומד לשמו וכי' לריי דסיי ככריי ודאי כבר למול ולכן נס במל סחמא לשמא משאי' לדין דמשפיקא לן אס חחיבת ככריי כשר ואכד לנו משפיקא למול עיי' ככריי טוב ממיילא אין עומד סחמא לשמא שכריי לא נמול כהלכות וכיון שאינו עומד סחמא לשמא נס לריי שוסכ שכריי צריך מילא לשמא וככריי שחא לא עשכ לשמא כריי' זיל בניטין וסחמא לא עביר לשמא לדין איז כהשת אשילו לריי סוסל משיא' צריך לכסיף דס בריה במחשבת וישייל פסי' אליבא דריי וקל :

חידושים עתים
לי די

הרמב"ם זיל כסיי מילא סוסל דנוי שמל איז לכסיף משמו דס בריה דריי כרייב מכל' מילא אנל עכרים לא ימול כלל ואס מל איז לחור ולמול שנית עכיל. וכחב כהמא אריי דל דמולא כחב דלריך לכסיף דס בריה נחזי סכירא ליי לכרימ' זיל דואיז לכסיף דריי וסמטי' זיל כחב חיל אס מל כנוי כבר אין צריך לחור ולמול ולחוקן משכב כרא לכסיף משמט דס בריה עכיל (וכנה מלמון זה מוכח מה דכחבתי במקום אחר דאס כסיר ססור מכשירא אפי' שלא נחחק כיו מילא כשרי' וכאשר כחב גי' כחב' חיי' זיל דכנס קשט מכ זה שחב וואי לחוקן מאי יחוקן הא כבר חחק ככריי כל כסור ואס לחוקן עור שפרישכ כלא זה לא מטכ כלל וסוי כמו חוקן כאלבשו וואי לכסיף משמט דס בריה הא בזהמא צריך לכסיפי' זיל לכסיף דריי איז מכ זה שחב ואין צריך לחוקן הא ליחא כלא מה שיחוקן איז שפירי' שוככריי כשאר משסור ססורל דחלכו עד שסירכ עיג דאס כערלס וסאי שיחוקן כסירא: זה כסור טוב קאמר סמטי' זיל דלא צריך ורק בני מה שסיף דס בריה). וכנס צריך להבין במכ פליגי וכאמח כסיי' זיל כחב דנס הרמב"ם סיל כסיי' אך השאר זיל כחב דסיגי' וצריך להבין שסס סענהוקן: וזיל לבאר לפי' ד' מה דריי' כחב' עיל (כז ע"ה) חיל כסיי' וכבר ריי טובי שסיר דמי וכהני' ישראל מל אח כסותי וכתי' לא ימול ישראל מסי' שמל לשם כרי גרויס דרי יסודא חיל ר' יוסי וכי היבן מנינו מינכ מתיא לשמא אלא מל וסוקן עד כהאל שמתו אלא: שולש אישין כדלפינן שפיקרא דקא קשאי דרי' יסודא אדריי כהוא דריי כסיי' כוא דתיא דרי' כסיי' אומר מנין למילא ככריי כהוא ססילא חיל ואחר אח כריה השסור אריי מיי' דריי דכתיב לרי' כמול עד כן לשמו. וכחבו שס החוספוח דדי' וכי היבן חיל כחב משמש דלריי' איז דבני מיל' גשמ ססיקין דמנפסר לט ככריי וחימא מיי' גנמ דכסיקין להמח וספלינן כחיבת ככריי גנמ משוס דכריי דאעתי' דנשטי' קעביר. וזיל לדי' דלעולם ככריי סחמא קא עביר בני מיי' דסחמא לשמא קאי כיו שאינו עומד לשם אס איז ככריי דסחמא קעביר ככריי אכל' נס אסס סחמא לא לשמא דססס אשכ לאו לגירושין עומדח כלכן נס ככריי סוסל ולכן צריך שסירש כחב כנס בזהמא ככריי' אי כחב לשם סלוגיה ככיל. וכנה לפי מה דרשיריי בניטין (כז ע"ה) כריי ארשתי' דנשטי' קעביר חיל דהא גדול כוא ויש בו דשח ואשטי' אכ אומר ל' כן שמא כוא נמר בלבו לשם אחר אכל קמן אין בו דשח אלא למח שח מזוהו עכיל' כריי דכריי אינו עושכ בוסת כדברי כהור' ואיז לרשי' זיל כאל' קי' החוט' זיל. וזיל לייפ' דכנס כסיי' כחב בניטין גבי כריי' אחר

יְהִי נָא לְרִצּוֹן תּוֹרַתְךָ הַקְּלֵטָה עֲבוּר וְשִׁמָּה

שֶׁל מִרְנָא וּרְבִנָא הַגְּדוּלָּה

הַצִּמּוּד בְּקִדּוּת לִבְנֵי

מִרְגִּימָא שְׂפִירָא, בְּרַב גְּבוּרְתָּיָא וְחִלְיָה נִזְחִית לְעוֹסְקָא שֶׁל תּוֹרָה, חֲשֵׁם
בְּסִים רַבִּים וְחִלּוֹ לְעוֹסְקָא דְעִירָא, שׁוֹמֵר סִלְחָא תְּקִינָא חִישׁוּרָא, וְהַצֵּק
חֵן בְּשִׁמְחוּתָא, וְהַשֵּׁת הַמְּשׁוּנָה רְעִיזוּתָא, מִרְבִּין תּוֹרָה לְעוֹדִים,

וְכַשְׁמֵן הַמּוֹב תּוֹרַק שְׂמוּ בְּשַׁעֲרֵים

כִּיָּק מִרְן אֲדִמְוִיר

וְדַב יִשְׂרָאֵל וְצִלְלָהּ

הַלְבַרְשֵׁמָא

הַאֲדִמְוִיר, הַאֲבִירָיק וְזִמְרָא

בְּן רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ רִשְׁכֵּבְהִי מִרְן

וְדַב תַּגְּמֵן הַאֲדִיר הַחֲדִיק הַמְּפָר

רַבִּי סִינְיָ וְצִלְלָהּ יִיע

הַאֲדִמְוִיר, הַאֲבִירָיק וְזִמְרָא

הַמְּפֹרְטִים בְּשֵׁם מוֹב, אִישׁ הַאֲשִׁכְלוֹת, מִרְבִּין תּוֹרָה לְעוֹדִים, סִינְיָ

וְעוֹקֵר הַרִים, עוֹדֵךְ סַעֲרֻכּוֹת, כְּאֲנֻרֹת הַלְכוֹת, כְּפִנְיֹת וְכַשְׁמֵקוּת,

בְּקִי נִפְלֵא כְּחֹדְרֵי תּוֹרָה, אִישׁ חֵי דַב

פְּעִילִים, חֲכַם וְגִבּוֹן, תּוֹרָה חֲכָמָא אֲנֵלוּ מְשׁוֹלְכוֹת, וְכַחֲסִידוֹת לֹ עֵשֶׂר

יְהוּת, אִישׁ הַמְּחֻדָּת, וְרַב תְּבוּעוֹת, מֵלֵא מִרְעַ חֲכָמָא, אֲעִיר כֹּל כְּלֵי הַמְּדָה,

בְּן הַדְּסִים, עֲרֻנַת הַבְּרוּשִׁים, נֵד חֲמֵר מִנְעוֹן דְּרִים וְכוּ',

נִאוּנִים דְּרִיפִים הַאֲדִמְוִירִים ;

נִאֲרִלִיז, צִאֲנוּ, סַעֲלִיז,

רִאֲפִשִׁיז, לִיזְנֵסֵס, מִאֲוִיז,

מִאֲנִלְעִיז, סִינְעֵס, אִיחֵל,

וְצִלְלָהּ"ת, וי"ע.

וְשִׁמְחוּ תְּהֵא צְרוּרָה בְּצִרוֹר הַסִּים

שֶׁעַת רַחֲמֵים
וְעַת רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ

אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ הֵא
הַשְׁעָה הִזְאָה

נְצַח יִשְׂרָאֵל

מצבת קודש

כ"ק זקני אדמו"ר הגאון הקדוש עטרת חפארת ישראל

מוהר"ר **סיני הלברשטאם** זצלה"ה

אבדיק זמיגרוד

בן כ"ק זקני אדמו"ר הגאון הקדוש רשכבה"ג

מוהר"ר **ברוך הלברשטאם** זצלה"ה

אבדיק גאדליץ

בן כ"ק זקני אדמו"ר המאור הגדול הגאון האלקי נזיר ישראל וחפארתו

מוהר"ר **חיים הלברשטאם** זצלה"ה

אבדיק צאנז. בעמח"ס דברי חיים

נסתר והובא לקבורה בסיביר ביער מחוז אמסק. בכ"ו תמוז תש"א.

זקנתי הרבנית הצדקה

מרת **רחמה** ע"ה

בת כ"ק זקני אדמו"ר הגאון הקדוש רשכבה"ג

מוהר"ר **נפתלי הורוויץ** זצלה"ה

אבדיק מעליץ. בעמח"ס קדושת נפתלי

נכד כ"ק זקני אדמו"ר המאור הגדול הגאון האלקי נזיר ישראל וחפארתו

מוהר"ר **נפתלי צבי הורוויץ** זצלה"ה

אבדיק ראפשיץ. בעמח"ס ורע קודש עה"ת

נסתרה והובאה לקבורה בכבורקה מחוז לעמבערג. א' טבת ת"ש לפ"ק.

תנצב"ה

מצבת קודש

דודי הרב הקדוש ר' חיים יהודה הלברשטאם רבדיק אושפיצין בן זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל חתן הרב הגאון ר' יהושע פנחס נאמבאך אבדיק אושפיצין זצ"ל. חונתו הרבנית ח"י. ומשפחתם: ה"י יוסף, רחשע, הי"ד.

דודי הרב הקדוש ר' אברהם אביש הלברשטאם פטאטסער בן זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל חתן הרב ר' חנוך הענף אבדיק ענטערדאם זצ"ל. חונתו הרבנית רחשע ריזל צ"ה. ומשפחתם: הרב ר' חיים הלברשטאם משימלוי ומשפחתו, ה"י ברוך, אלימלך. ומרח יוסל ובעלה הרב ר' שמואל אליעזר מאטיאש, הי"ד.

דודי הרב הקדוש ר' דוד הלברשטאם דומריץ דיק פוטנבצה בן זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל חתן האדמו"ר ר' יחזקאל ראבינצין מראדוסק בעמח"ס נסח יחזקאל זצ"ל. חונתו הרבנית גיטל, ובנם ה"י יחזקאל. נהרגו על קידוש השם במיידאנעק, הי"ד.

דודי הרב הקדוש ר' אהרן הלברשטאם אבדיק וזיגורד בן זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל חתן הרב ר' חיים ברוך אבדיק הישינצער זצ"ל. חונתו הרבנית רחל מרים ומשפחתם, הי"ד.

דודי הרב הקדוש ר' יחזקאל שרגא הלברשטאם האדמו"ר מרידיק בן זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל חתן הרב ר' פנחס נתן סאטראן האדמו"ר מרידיק זצ"ל. חונתו הרבנית רבקה ומשפחתם, הי"ד.

דודי הרב הקדוש ר' ברוך הלברשטאם אבדיק ואקליקוב בן זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל חתן הגאון הגדול רשכמינץ סוף ר' דוב בעריש היידענפעלד אבדיק טשעבין זצ"ל. חונתו לאה, הי"ד.

דודי הרב הקדוש ר' ברוך הלברשטאם אבדיק גריבוב בן כ"ק אדמו"ר הגאון הקדוש ר' מרדכי ואב הלברשטאם הי"ד אבדיק צאנו חתן זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל. הי"ד.

כולם נהרגו ונרצחו במיתות משונות ואכזריות ביחד עם אלפים ורבות מישראל במחנות החשמדה ותאי הגזים ע"י הרשעים הנרמנים ימ"ש בשנות תש"ב—תשי"ה הי"ד.

אנא ד' זכור עקרתם ונקום לעינינו נקמת דם עבדיך חשמו"ר ורפא את שבר עמנו. וזכור לגאולה שלימה ולראות נחמת ציון וירושלם בבאי"ס.

דודי הרב ה"י ר' יעקב הלברשטאם אבדיק שטשאקאווע צ"ה בן זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל ששחלי"ח בעיר נוא יארק.

דודי הרבנית הזקנית מנ"ח א"ח מרה פטיל צ"ה בח זקני האדמו"ר ר' סיני אבדיק וזיגורד זצ"ל, ואשה הרב ה"י ר' יעקב מושקוביץ האדמו"ר מאץ — חיפה (נכד רבינו הרה"צ ר' מאיר סרעמישלאן) זצ"ל, ובנם הרב ר' זלמן לייב מושקוביץ נב"ם שחל"ח באופן פתאומי בעיר חיפה, ובנו (נכדם) שנקטף בדסי יסיו ונהרג בשרתו (בא"י) הבחור התמים משה הי"ד.

זקניתי (אם אמי) הרבנית הזקנית מנ"ח א"ח מרת חיה טלקצוב צ"ה בח הרב הגאון לשחל"ח ר' שמשת אהרן טולנטי זצ"ל אבדיק טעפליק דדומריץ בירושלים צ"ה"ק כחמישים שנה. וכצמח"ס דברי אהרן.

דודי (אח אמי) הרב ר' יעקב טלקצוב צ"ה שנקטף בדסי יסיו

זקני (אב אמי) הרב התמים לשחל"ח ר' אפרים שלמה זצ"ל ששחל"ח

בעיה"ק ירושלים

כד דמך ר"א בר"ש היה דורו קורא עליו
מי זאת עולה וגו' מהו מכל אבקת הוכל
אלא דהוה קריי ותניי פייטן ודרשן ...
(ויק"ר פ"ל)

זכרון קדוש

להאי שופרא דבלי כארעא. בעל דרתא ובעל תרעא — איש סגולה ומורם
מעם. משכמו ולמעלה גבוה מכל אדם — שייף נפיק שייף עייל, וגריס
באורייתא יומם וליל — בורח מן הפרסום עד קצהו. רק בתורה שם כל
מאווהו — וכבר מנעוריו איתמחי ככל מקצועותיה, ושימש כבן בית בכל
חדריה — מבהיל היה שקידתו והתמדתו, וכן חריפותו ורוחב בינתו — בקי
נפלא בכל ספרי תנ"ך, ובעל נפש פיוטית כלשון נועם וצח — חוקר ומבקר
בעט סופר מהיר, כל פינה עזובה האיר באור כהיר — בכל דבר הקשה היו
אליו ניגשים, בשני התלמודים ובספרי המדרשים — והיה משיב על אחר
כביאורים מקיפים, ואף מוסיף מדעתו דברים חריפים — דבר גדול ודבר קטן
לא הניח, ואף תולדות ימי ישראל לא הוניה — ספרי דרוש וחסידות בפיו היו
שגורים, ומוסריהם והדרכתם בלבו שמורים —

כשלא ע"מ לק"פ היה כל עמלו —

ועל אף הסתחרו במסתרים, היה תמיד מרכיץ תורה לעדרים —

היה הרב הגאון המופלא והמושלם, כרכא דכולא ביתי, הי חסיד הי עניו

מוה"ר יהודה ארי' ליש (ליפש)

בן הר"ה יוסף דוב וצללה"ה

מלפנים אבד"ק ציוזמיר

איש חי רב פעלים לתורה ולתעודה, איצו בלי חסדה, נרבות לבו נודעת כפעלים איש חסידות וזנר
בשרים, וכל יחסית רצון צדיק רב, הקהלים ירין

שר התורה רבי מאיר שפירא וצוקללה"ה

אשר זה היה אדיר חסדו כל הימים

להפיץ לימוד "דף היומי" כחוככי עם ישראל

ולא אחר הוא יקרבה אל השליכה, ככל סרצו ומרצותיו וכשנונימו וזכסו רצו

ונב הרובל על יסודותיו וכל התורה נשכח נרמה, ספי סמית בחורו חסד הקודים לילית בלבים בחורח
ה חסדה

ושפתו לא נבא, להיניק יבדו תורה, אשר סעל וקשה קונו, ככל יב ונפש וסאנו

וזכרות אשר וזה התחום נשמי של רבקה, יניק וקשות רצונו כפי פעמים נבדו להספד

לזכרות פעלים לתורה ולתעודה ולקשות חיל כשלימות הכבירים אשר העניק לפניו לרום נבול הקרובה

תשוכה בענין קריאת שם לילד

ב"ה עש"ק לס' וילדה זכר ער"ח ניסן תרנ"ד לפ"ק.
ששון ושמחה ישיגו לכבוד אהובי מחו' ה"ה הרב המאה"ג בור"ק חו"פ בש"ק
הצדיק המפורסמים רבים ילכו לאורו כקש"ת מו"ה משה שליט"א אבד"ק דעש
יע"א.

תמול הגיעני הט"ג עם הבשורה טובה כי בן גולד לו והנני מברך את
כ"ק בכרכת מו"ט ומה שדרש ממני לחוות דעי בהשם אשר יקרא לו הנה שמעתי
שאמור"ר הרב הקדוש מו"ה שלום מבעלזא זצ"ל אמר שמן השמים מודיעין
לאבי הבן את שמו אשר יקרא אותו גם שמעתי שאמר שמסוגל לאריכות ימים
ליתן שם מהמשפחה ועתה הנני מברכו שיזכה להכניסו לביתו של אאע"ה ולגדלו
לתורה ולחופה ולמע"ט ותראו בניס ובני בניס מילד זה ומכל צאצאיכם עוסקים
בתורה ובמצות בישראל.

דברי ידידו הדושת ומצפה לכ"ט.

הק' יחזקאל שרגא הלברשטאם

בעז"ה ג' בסליחות תרנ"ה.

תחל שנה וברכותי לכבוד ידידי מחו' ה"ה הרבני המופלג החסיד ויר"א בנש"ק
כש"ת מו"ה אברהם חיים נ"י פרענקל.
קבלתי הפ"ג שלשה רעיון בבשורת לידת בנכם והנני מברך אתכם ברכת
כ"ט יה"ר שתזכו להכניסו בבשאי"א ע"ה ולגדלו לתורה לחו' ולמע"ט עם כל
צאצאיכם יחיו ויתחדש עליכם שנה חיה ומתוקה.

ומה ששאל בעצה לשם הילד שמעתי בשם אדמו"ר הרה"ק מבעלזא
זצ"לה"ה שטוב לאריכות ימים לקרוא ע"ש המשפחה של אב או אם המנהג
הוא לקרוא ילד הראשון על שם משפחת האם והשני ע"ש משפחת האב וכן כל
הילדים קוראין כסדר א' על שם משפחתה וא' על שם משפחתו והש"י יתן בפי
מעלתו את שמו אשר יקרא לו לאויוש"ט הי' שלום וכ"ט כנפשו ונפש ידידו
מחו' המצפה לכ"ט.

הק' יחזקאל שרגא הלברשטאם

וככה האמוריים היו קוראים עריהם בשמות
ע"א שלהם. אולם כשראו בני גד ובני
ראובן להתיישב שם וראו ליתן שורש להערים
בקדושה לזאת הסצו שמותם. וע"י שמות
חדשים שנתנו להם בעלו מהם אחיזתם
בקליפות הטמאות ונתנו להם שורש
בהקדושה. ולזה נאמר מוסבות שם ואח"כ
נאמר ויקראו בשמות. היינו שע"יכ שהסצו
שמות של הערים ע"יכ נקראו הערים בשמות.
היינו שנעשה להם אחיזה ושורש בקדושה.
ולזה נאמר ג"כ ויקראו בשמות את שמות
הערים אשר בנו. היינו שכוננו להשמות
שבו להם בקדושה לאותן הערים. ונחתו
בשמות קראו להם:

דבר יחזקאל מסות

ובני ראובן בנו את חשבון וגו' ואת נבו
ואת בעל מעון מוסבות שם ואת
שבמה ויקראו בשמות את שמות הערים
אשר בנו. פרש"י נבו ובעל מעון שמות ע"א
הם וכיו האמוריים קורים עריהם ע"ש ע"א
שלהם ובני ראובן הסצו את שמם לשמות
אחרים וזהו מוסבות שם נבו ובעל מעון
מוסבות לשם אחר ע"כ והנה י"ל לדקדק
בכחוב דכיון דכבר כתיב מוסבות שם למה
חזר וכתב עוד ויקראו בשמות את שמות
הערים והוא כפול לכאורה. וי"ל עפ"י
מ"ש בסכ"ק דעיקר חיות הדבר ושורשו
בקדושה תלוי בכשם שלו זה עיקר חכמתו
של אדכ"ר שקרא שמות לכל הנבראים.